Samael Aun Weor
DOCTRINA SECRETĂ DIN ANAHUAC
Textul integral al acestei opere, conform dorinței exprimate de autorul său (Victor Manuel Gomez Rodriguez) este patrimoniul întregii umanități.

▫ CAPITOLUL 1 ▫
CELE 7 PEȘTERI CEREȘTI ▫

Pentru binele Marii Cauze, merită să încep acest tratat, transcriind ceva minunat. Vreau să scot în evidență o anumită relatare consemnată de către Fray Diego Duran în notabila sa operă intitulată „ISTORIA MEXICULUI” (să se vadă Tratatul lui Don Mario Roso de Luna – „CARTEA CARE UCIDE MOARTEA”, paginile 126-134).

„Istoria Indienilor din Noua Spanie și Insulele Tierra Firme, scrisă de Fray Diego Duran – o carte frumoasă ce pornește de la colonizarea spaniolă a acestui vast Imperiu – povestește faptul că împăratul Moctezuma, aflându-se în apogeul gloriei și al bogățiilor, s-a considerat aproape un Zeu. Magii și sacerdoții regatului, mult mai înțelepți și mai bogați decât el, întrucât își dominau toate dorințele inferioare, au fost nevoiți să îi spună:

— O, rege și stăpân al nostru! Nu te făli cu nimic din ceea ce se supune ordinelor tale. Strămoșii tăi, împărații pe care tu îi crezi morți, te întrec acolo, în lumea lor, așa cum lumina Soarelui întrece pe cea a oricărui licurici...

Atunci împăratul Moctezuma, mai mult din curiozitate decât din orgoliu, se hotărî să trimită o fastuoasă solie, plină de daruri, către Pământul străbunilor săi, adică spre Binecuvântata Casă a Dimineții, dincolo de cele șapte peșteri din Pacaritambo, de unde se spunea că provine poporul aztec și despre care vorbesc atât de elogios vechile lor tradiții. Însă dificultatea consta în a găsi mijloacele și drumul corect pentru a ajunge fericiți la ascunsa și misterioasa regiune, drum pe care nimeni nu părea, deocamdată, să îl cunoască cu adevărat. Atunci, Împăratul a cerut să se prezinte în fața sa ministrul Tlacaelel, căruia îi spuse:

— Trebuie să afli, o Tlacaelel, că am hotărât să formez o oaste compusă din cele mai eroice căpetenii ale mele și să îi

trimit foarte bine împodobiți și pregătiți, împreună cu o mare parte din bogățiile pe care Marele Huitzilopochtli ni le-a oferit pentru gloria sa, ca să le depună cu respect la preamăritele sale picioare. De asemenea, cum avem vești demne de încredere cum că însăși mama Zeului nostru trăiește încă, i-ar putea face plăcere să afle despre mărețiile și splendorile dobândite de descendenții săi, prin truda brațelor și a minților lor.

Tlacaelel răspunse:

— Puternice Stăpân, vorbind așa, curajul tău nu s-a pus în mișcare pentru treburi lumești, nu, nici pentru propriile dorințe ale prea-măritei tale inimi, ci pentru că o înaltă zeitate te impulsionează astfel, pentru a întreprinde o aventură nemaiauzită, ca cea despre care tu vorbești. Însă nu trebuie să ignori, Stăpâne, că ceea ce ai decis cu atâta hotărâre, nu este o chestiune de simplă forță, nici de îndemânare sau curaj, nici de vreun aparat de război, nici de istețime politică, ci chestiune de vrăjitori și magi, capabili să ne descopere mai întâi, cu arta lor, drumul care să ne conducă la acele locuri. Pentru că trebuie să știi, o Puternice Prinț, că, după cum povestesc vechile noastre istorisiri, acest drum a fost tăiat cu mulți ani în urmă, și capătul său din această parte este astupat cu mari hățișuri și văgăuni, locuite de monștri invincibili, dune și lagune fără sfârșit și stufărișuri și plantații de trestie de zahăr foarte dese, unde și-ar pierde viața oricine ar începe temerar așa o încercare. Caută deci, Stăpâne, ca unic remediu la aceste țeluri imposibile, pe acești oameni înțelepți de care îți vorbesc, căci ei, prin arta lor magică, ar putea totuși salva pe toți acești oameni neputincioși și ar putea ajunge până acolo, aducându-ți apoi informațiile de care avem nevoie despre acea regiune; regiune despre care se spune, pe bună dreptate, că atunci când trăiau acolo părinții și bunicii noștri, înainte de a veni în lunga lor peregrinare până la lagunele Mexicului, unde au văzut miracolul tunalului sau murelor în flăcări, aceea era o Casă minunată și desfătătoare, unde se bucurau de pace și de odihnă, unde era o fericire ce întrecea cel mai frumos vis și unde trăiau timp de secole fără să îmbătrânească și fără să cunoască ce sunt bolile, oboseala și durerea și, în sfârșit, fără să aibă nici una din aceste necesități fizice înrobitoare de care noi suferim aici; însă după ce străbunii noștri au ieșit din acel Paradis pentru a veni aici, totul s-a transformat pentru ei în spini și mărăcini; ierburile îi pișcau,

pietrele îi răneau și arborii de pe drum deveniseră duri, spinoși și neroditori, totul întorcându-se împotriva lor, pentru a nu se mai putea întoarce acolo, așa încât să-și ducă la capăt misiunea în această lume a noastră.

Moctezuma, ascultând bunul sfat al înțeleptului Tlacaelel, își aminti de istoricul Cuauhcoatl, „Dragonul de Înțelepciune”, nume dat în mod obișnuit Adepților „mâinii drepte” sau magilor albi – un Bătrân Venerabil ai cărui ani nimeni nu le mai știa numărul – și imediat ceru să fie dus la refugiul său de pe munte și după ce îl salută cu respect îi spuse:

— Părinte, nobil Bătrân, glorie a poporului tău, multe doresc să aflu de la tine, dacă te înduri să-mi spui; ce amintiri păstrezi tu, în sfânta ta bătrânețe, despre istoria celor Șapte Peșteri cerești unde trăiesc venerabilii noștri înaintași; și ce loc este acel sacru lăcaș unde sălășluiește Zeul nostru Huitzilopochtli și de unde au venit până aici părinții noștri?

— Puternice Moctezuma – răspunse solemn bătrânul, cel care este servitorul tău cunoaște răspunsul la întrebarea ta; și anume, străbunii noștri, cu adevărat au trăit în acel loc fericit și de nedescris pe care l-au numit Aztlán, sinonim cu puritatea sau albeața. Acolo se mai găsește încă un mare deal în mijlocul apei, pe care îl numesc Culhuacan, care înseamnă „deal întortocheat sau șerpuitor”. În acest deal se găsesc peșterile și acolo au trăit nenumărați ani strămoșii noștri, înainte de a veni aici. Acolo, sub numele de medjini și azteci, au avut parte de o mare odihnă. Acolo se bucurau de un număr mare de rațe de tot felul, bâtlani, corbi de mare, lișițe, găinușe de apă și multe și felurite specii de pește; se bucurau de umbra deasă a arborilor încărcați de fructe și împodobiți cu păsări cu capetele colorate și galbene, de izvoare înconjurate de sălcii, cătinași, arini enormi. Acei oameni se foloseau de bărci și făceau jgheaburi în care semănau porumb, ardei, roșii, nahutlis, fasole și alte feluri de semințe din care mâncăm noi aici și pe care le-au adus ei, pierzându-se pe drum multe altele. Însă, după ce au ieșit de acolo și au pierdut din vedere acel loc încântător, după ce au pășit pe acest pământ dur, totul, totul s-a întors împotriva lor. Ierburile îi pișcau, pietrele îi tăiau, câmpurile erau pline de mărăcini și au dat de largi hățișuri și spini de care nu puteau trece, nici nu puteau să se așeze sau să se odihnească pe ele.

Mai mult, au găsit peste tot vipere, cobre și chiar insecte

veninoase, tigri și lei și alte animale feroce cu care s-au luptat pentru teritoriu și care le-au făcut viața imposibilă. Asta este ceea ce au povestit strămoșii noștri și asta este tot ce pot să îți spun cu privire la istoriile noastre. O, Puternice Stăpân!

Regele îi răspunse Bătrânului că toate acelea erau adevărate, întrucât și Tlacaelel îi dăduse aceleași informații. Astfel, trimise să caute și să cheme din toate provinciile Imperiului, oriunde s-ar fi aflat, pe toți magii și vrăjitorii pe care îi puteau găsi. Au fost astfel aduși înaintea lui Moctezuma un număr de aproape șaizeci de persoane, toți oameni bătrâni, cunoscători ai artei magice, și odată reuniți cei șaizeci, Împăratul le spuse:

— Părinți și bătrâni, eu am hotărât să găsesc locul de unde au ieșit mexicanii de odinioară și să știu în mod exact ce țară este aceea, de cine este locuită și dacă încă mai este în viață mama Zeului nostru Huitzilopochtli. Astfel, pregătiți-vă să mergeți până acolo cum puteți mai bine și să vă întoarceți repede aici.

Porunci, de asemenea, să se scoată un număr mare de mantii de toate felurile, veșminte luxoase, aur și bijuterii foarte prețioase. Multă cacao, bumbac, teonacatzli, flori de vanilie neagră și pene de o mare frumusețe, în fine, cele mai prețioase lucruri din comoara sa, și le înmână acelor vrăjitori, dându-le de asemenea și plata lor, și multă mâncare pentru drum, pentru ca, cu cea mai mare grijă, să îndeplinească ceea ce au promis.

Plecară așadar vrăjitorii și ajunși la un deal căruia i se spune Coatepec, ce se găsește în Thule, făcură invocările și cercurile magice, vopsindu-se cu „bija”, acele alifii care încă se mai folosesc în astfel de operațiuni…

Odată ajunși în acel loc, îl invocară pe Demon – cunoscut la ei ca Daimon, adică Luciferul particular al fiecăruia – și îl rugară să le arate adevăratul loc unde au trăit străbunii lor. Demonul, forțat prin acele conjurări, îi transformă, pe unii în păsări, pe alții în bestii feroce, lei, tigri, coioți și pisici înfricoșătoare și îi duse pe ei și pe toți aceia pe care ei îi conduceau, la locul unde trăiau strămoșii lor.

Ajunseră astfel la o lagună mare, în mijlocul căreia se afla dealul Culhuacan și așezați în genunchi, reveniră la forma umană pe care o avuseseră înainte și, istoria povestește că, văzând niște oameni care pescuiau pe celălalt mal, îi strigară.

Oamenii sosiră cu luntrea, întrebându-i de unde erau și ce căutau. Atunci ei răspunseră:

— Noi, Domnilor, suntem supușii marelui Împărat Moctezuma din Mexic și suntem trimiși de acesta pentru a căuta locul unde au trăit strămoșii noștri.

Atunci localnicii îi întrebară cine era Dumnezeul pe care ei îl adorau și călătorii răspunseră:

— Îl adorăm pe Marele Huitzilopochtli și atât Moctezuma cât și sfătuitorul său Tlacaelel, ne-au ordonat să o căutăm pe mama lui Huitzilopochtli, întrucât aducem pentru ea și pentru familia ei daruri bogate.

Bătrânul le spuse:

— Să fie bineveniți; aduceți-i aici!

Imediat se întoarseră cu luntrile și urcându-i pe călători în ele, îi duseră la dealul din Culhuacan, deal despre care se spune că este dintr-un nisip atât de fin, încât tălpile călătorilor se afundau în el aproape fără să poată înainta, ajungând astfel cu mari suferințe până la căsuța pe care bătrânul o avea la poalele dealului. Îl salutară pe bătrân cu profund respect și îi spuseră:

— Venerabile Maestre, primește aici pe servitorii tăi, în locul unde este ascultat cuvântul tău și respectat însemnul tău protector.

Bătrânul, cu multă iubire le răspunse:

— Fiți bineveniți, fiii mei. Cine este cel care v-a trimis aici? Cine este Moctezuma și cine este Tlacaelel Cuauhcoatl? Niciodată aceste nume nu au fost auzite aici, căci stăpânii acestui pământ se numesc Tezacatetl, Acactli, Ocelopan, Ahatl, Xochimitl, Auxeotl, Tenoch și Victon și aceștia sunt șapte bărbați, căpetenii a nenumărați oameni. În afară de ei, mai sunt patru învățători minunați sau tutori al marelui Huitzilopochtli, doi dintre ei se numesc Cuauhtloquetzqui și Axolona.

Călătorii, uimiți, răspunseră:

— Stăpâne, toți aceștia nouă ni se par niște ființe foarte de demult, despre care abia se mai păstrează amintire în ritualurile noastre sacre, pentru că de mulți ani ei au fost uitați sau au murit.

Bătrânul, înspăimântat de ce auzea, exclamă:

— O, Stăpân al întregii Creații! Păi cine i-a omorât, dacă ei sunt aici, vii? Pentru că în acest loc nimeni nu moare, ci cu toții trăiesc veșnic. Cine sunt, atunci, cei care trăiesc acum?

Trimișii răspunseră nedumeriți:

— Nu trăiesc, Stăpâne, decât strănepoții și stră-strănepoții lor, și ei foarte bătrâni. Unul dintre aceștia este marele Sacerdot al lui Hutzilopochtli, pe nume Cuauhcoatl.

Bătrânul, nu mai puțin surprins decât ei, exclamă cu voce tare:

— Este posibil ca acest om să nu se fi întors până acum, când din clipa în care a plecat de aici pentru a merge între voi, sfânta sa mamă îl așteaptă neconsolată zi după zi?

Acestea fiind zise, bătrânul dădu ordinul de plecare spre Palatul Regal de pe deal. Emisarii, încărcați cu darurile pe care le aduseseră, încercară să-l urmeze, însă le era imposibil să înainteze un singur pas; mai mult, se afundau din ce în ce mai adânc în nisip ca și cum ar fi călcat într-o mlaștină. Cum bunul bătrân îi văzu atât de necăjiți și supărați pentru că nu puteau să meargă, în timp ce el o făcea cu atâta rapiditate încât părea că nici nu atinge pământul, îi întrebă blând:

— Ce aveți, o, mexicanilor! Ce vă face atât de stângaci și greoi? Ce mâncați în țara voastră de vă aduce în starea asta?

— Stăpâne, îi răspunseră necăjiții, acolo mâncăm ce bucate putem din animalele pe care le creștem și bem rachiu.

La care bătrânul răspunse plin de compasiune:

— Aceste mâncăruri și băuturi, împreună cu pasiunile voastre arzătoare, sunt cele care va mențin astfel, fii mei, atât de stângaci și greoi. Ele sunt cele care nu vă permit să ajungeți să vedeți locul unde trăiesc strămoșii noștri și, în final, atrag asupra voastră o moarte prematură. În plus, să știți că toate aceste bogății pe care le aduceți, nu ne servesc la nimic, aici unde ne înconjoară doar sărăcia și simplitatea.

Și spunând acestea, bătrânul ridică cu mare forță încărcăturile tuturor și le urcă pe culmea dealului ca și cum ar fi fost o pană…"

Capitolul XXVII din citata operă a Părintelui Duran – comentată de către Don Mario Roso de Luna – parafrazată aici, continuă apoi – spune Don Mario – cu o relatare despre întâlnirea solilor cu mama lui Hutzilopochtli, din care extragem următoarele:

„Odată ajunși sus, le ieși în întâmpinare o femeie de vârstă înaintată atât de murdară și de neagră încât părea că vine din infernuri și, plângând amar, le spuse mexicanilor:

— Fiți bineveniți, fiii mei, pentru că trebuie să știți că, după ce a plecat din acest loc Zeul vostru și fiul meu, Huitzilopochtli, sunt în doliu și tristețe așteptând întoarcerea lui și din ziua aceea nu mi-am spălat fața, nici nu m-am pieptănat, nici nu mi-am schimbat hainele și acest doliu și tristețe mă vor ține până când se va întoarce.

Văzând mesagerii o femeie atât de neîngrijită, plini de teamă spuseră:

— Cel care ne-a trimis aici este servitorul tău, Regele Moctezuma și ajutorul său Tlacaelel Cuauhcoatl și știe că nu este el primul nostru rege, ci al cincilea. Ceilalți patru regi, predecesorii săi, au suferit de foame și sărăcie și au fost tributari altor provincii, însă acuma iată ca orașul este prosper și liber și s-au deschis drumuri pe uscat și pe mare și este deasupra tuturor și s-au descoperit mine de aur, argint și pietre prețioase, din care v-am adus cadouri.

Ea le răspunse, domolindu-și abia acum plânsetul:

— Eu vă mulțumesc pentru toate veștile voastre, însă vă întreb dacă mai trăiesc vechii învățători (sacerdoți) pe care fiul meu i-a luat de aici.

— Morți sunt, Stăpână, și noi nu i-am cunoscut, nici nu a rămas din ei altceva decât umbra și o ștearsă amintire.

Atunci, începând din nou să jelească, îi întrebă:

— Cine a fost cel ce i-a ucis, dacă aici toți tovarășii lor sunt vii? Și apoi adăugă: Ce mâncare este asta pe care o aduceți? Ea vă menține atât de stângaci și legați de pământ și ea este cauza pentru care nu ați putut urca până aici.

Și dându-le un mesaj pentru fiul ei, termină spunându-le:

— Anunțați-l pe fiul meu că s-a scurs deja timpul peregrinării lui, întrucât și-a păstorit oamenii și a supus totul în slujba lui și, din acest motiv, oameni străini îi vor lua totul și el va trebui să se întoarcă aici, la adăpostul nostru, odată ce și-a împlinit misiunea acolo jos.

Și dându-le pentru fiul său o mantie și o centură, simbol al castității, se despărți de ei.

Însă nici nu începură bine emisarii să coboare dealul, că bătrâna îi chemă din nou, zicându-le:

— Așteptați ca să vedeți cum pe acest pământ oamenii nu îmbătrânesc niciodată. Îl vedeți pe acest bătrân învățător al meu? Dacă va coborî acolo, unde sunteți voi, veți vedea ce

tânăr devine!

Bătrânul, într-adevăr, începu să coboare și, pe măsură ce cobora, devenea din ce în ce mai tânăr și, de îndată ce începu să urce, deveni la fel de bătrân ca mai înainte și le spuse:

— Trebuie să știți, fiii mei, că acest deal are darul de a ne aduce la vârsta pe care o dorim, după cum îl urcăm sau îl coborâm. Voi nu puteți înțelege aceasta întrucât sunteți abrutizați și sleiți din cauza mâncării și băuturii, a luxului și a bogățiilor.

Și pentru a nu pleca fără a fi recompensați pentru ceea ce aduseseră, le dădu să ia cu ei tot felul de păsări de mare care se creșteau în acea lagună, tot felul de pești, legume și trandafiri, mantii de agave și centuri, una pentru Moctezuma și alta pentru Tlacaelel.

Emisarii, vopsindu-se cu „bija” ca și la venire, transformându-se în aceleași fiare pentru a putea traversa tărâmul de mijloc, se întoarseră la dealul din Coatepec, și luându-și acolo figura umană, se îndreptară către Curte, nu fără a anunța că dintre ei lipseau pe puțin douăzeci, pentru că, fără îndoială, Demonul îi decimase, ca plată pentru munca sa, deoarece merseseră mai mult de trei sute de leghe în opt zile; chiar mai repede i-ar fi putut aduce înapoi, la fel cum l-a adus pe acela din Guatemala, în trei zile, datorită dorinței pe care o avea o anumită doamnă bătrână de a-i vedea frumoasa fată, după cum s-a povestit cu prilejul primei arderi pe rug pe care Sfânta Inchiziție a celebrat-o în Mexic.

Moctezuma a rămas încântat de toate acelea și chemându-l pe Tlacaelel, împreună au elogiat fertilitatea acelui sfânt pământ al străbunilor lor; răcoarea arborilor, abundența fără egal din toate lucrurile, întrucât acolo toate roadele se făceau deodată și în timp ce unele se coceau, altele erau aproape să se coacă, altele erau în germen și altele se nășteau, motiv pentru care acolo nu putea fi cunoscută niciodată sărăcia. Amintindu-și de acel tărâm de fericire, Regele și ministrul începură să plângă cu amărăciune, simțind dorul și dorința fără limite că într-o bună zi să se întoarcă să locuiască acolo, odată împlinită aici jos, misiunea lor umană”.

Până aici fermecătoarea referință a lui Fraz Diego Duran, transcrisă de Don Mario Roso de Luna, ilustru scriitor teozofic.

□ CAPITOLUL II □
LUCIFERUL NAHUA □

Să vorbim acum puțin, însă cu mult tact, despre Divinul Daimon al lui Socrate, faimosul Lucifer din Catedrala Notre Dame din Paris, însuși Xolotl nahua, care, pe magicul deal din Coatepec, în Thule, a răspuns mai iute ca vântul la invocarea vrăjitorească a celor șaizeci de bătrâni.

Extraordinara Thule, încântătoare, care în realitate nu este alta decât Thule scandinavă, despre care ne vorbeau versurile de aur ale marelui Seneca, hotarul acestei lumi…

Xolotl, umbra vie a lui Quetzalcoatl, Lucifer-Prometeu, este purtătorul luminii, steaua dimineții, simbolul viu al pietrei noastre unghiulare, piatra de încercare, Piatra Filosofală în care se găsește cheia tuturor puterilor.

Lucifer-Xolotl, luând uneori aspectul de țap al lui Mendez, simbolizează potența sexuală.

Moise, întorcându-se din Sinai, unde îl întâlnise pe Iehova, purta pe frunte două fulgere luminoase în formă de coarne de țap, ceea ce ne indica faptul că lucrase cu forța sexuală.

Stă scris și cu litere ebraice, că Arca Alianței avea în cele patru colțuri ale sale coarne de țap.

La rândul său, Isaia, Profetul, scrie (XIV 12,15):

„Cum ai căzut din ceruri, oh, Luceafăr strălucitor, fiu al aurorei! Stăpân al națiunilor, aruncat pe pământ! Tu, care spuneai în sinea ta: Voi urca la ceruri, în înalt; deasupra stelelor lui Dumnezeu îmi voi ridica tronul. Mă voi instala pe muntele său sacru, în profunzimile Acvilonului. Voi urca pe culmile norilor și voi fi egal cu Cel prea Înalt. Ei bine, în mormânt ai coborât, în profunzimile abisului”.

Părinții Bisericii: Simion, Pacomie, Eulogiu, Antonie, vedeau, fiecare dintre ei, pe Luciferul lor particular (întrucât fiecare persoană îl are pe al său) sub forma vreunei domnișoare fermecătoare sau al unui bărbat teribil cu coarne strălucitoare sau ca un copil cu tunică neagră.

Să ascultăm minunatul cântec al lui Ezechiel (XXVIII 12,19), închinat frumosului Demon Lucifer – Xolotl:

„Erai pecetea desăvârșirii. Plin de înțelepciune și de o frumusețe desăvârșită. Te aflai în Eden, în Grădina lui Dumnezeu. Hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: rubinul, topazul, diamantul, crisolitul, onixul, safirul,

smaraldul, cărbunculul (rubin roșu-închis) și aurul te acopereau.

Din pricina mulțimii negoțurilor tale, iazurile tale s-au umplut de violență și ai păcătuit și Eu te-am alungat de pe muntele sacru și te-am aruncat dintre fiii lui Dumnezeu. Heruvimul protector te-a izgonit”.

„Pe Muntele Alban, acest personaj trezește o adevărată afecțiune: Entitatea dezbrăcată, cu extremitățile diforme, cu gura de felina și într-o atitudine dinamică ce evidențiază începuturile acestui oraș, nu poate reprezenta pe altul decât pe Xolotl (Lucifer). În același timp, asocierea sa cu tigrul, cu focul, ale cărui flăcări îi înlocuiesc uneori părțile genitale și mișcarea în cădere, constituie dovezi suficiente”. (Aceasta este reprodus textual după opera lui Laurett e Sejourne – „Universul lui Quetzalcoatl”).

În mod evident, Xolotl-Lucifer-Prometeu, este dublul lui Quetzalcoatl, principele luminii și al tenebrelor, care are putere absolută asupra cerului, pământului și infernului.

Fără îndoială, Divinul Daimon este reflexia Divinității în interiorul nostru, aici și acum, și ne poate oferi puterea, înțelepciunea și egalitatea cu Divinul: „Eritris sicut Dei”. – „Fiți precum Zeii”.

Piatra Filosofală (Lucifer-Xolotl) se ascunde tocmai în adâncul organelor noastre sexuale și trebuie să reconcilieze contrariile – „Coincidentia oppositorum” – și pe frații dușmani.

Focul viu și filosofic al vechilor alchimiști medievali zace latent în străfundul sistemului nostru seminal și așteaptă în postură mistică clipa în care să fie trezit.

INRI: Ignis Natura Renovatur Integram (Focul reînnoiește neîncetat Natura). In Necis Renascer Integer (Prin moarte să renaștem intacți și puri).

Sfântul Toma spune: *„Cel mai înalt, cel mai perfect dintre îngeri, îngerul preferat al lui Dumnezeu”*.

Dante scrie: *„Mai nobil decât orice creatură și însumarea tuturor creaturilor”*.

Fără îndoială, în nici un caz Xolotl-Lucifer nu este o parte străină, ce nu aparține psihicului nostru, din contră, este însăși umbra Ființei noastre Divine, în interiorul „profunzimilor noastre particulare”.

Stă scris cu litere de aur în Cartea Vieții că pe gheara de la laba dreaptă a Luciferului nahua, strălucesc glorios anumite

semne din aur, teribil de divine.

Xolotl-Lucifer-Prometeu este antrenorul psihologic în gimnaziul vieții practice.

Fără rost sunt ascunzișurile, combaterea, agitația anumitor frații care propagă ici și colo nerozii născocite și defăimătoare la adresa Chnouphis-ului solar gnostic, Crestos Agathodaemon, șarpele Genezei, Luciferul nahua, strălucitorul Dragon de Înțelepciune, disprețuit, Xolotl-Lucifer cel rău văzut de către toți acei ignoranți, modele de înțelepciune, care repudiind Duhul ce dă viață, au interpretat după litera moartă alegoria luptei din ceruri și lupta lui Mihail contra Dragonului, fără a înțelege profunda lor semnificație.

Lupta, ciocnirea celestă, care fără îndoială, trebuie să aibă loc în adâncul viu al propriei noastre conștiințe; eroica luptă împotriva pasiunilor animalice pe care le purtăm în interior, personificate în eu însumi, în el însuși.

Fără îndoială că Ființa noastră Interioară profundă trebuie ori să ucidă, ori să eșueze. În primul caz, evident, se transformă în ucigașul Dragonului prin însuși faptul că a ieșit victorioasă din toate ispitele așezate de acesta.

Xolotl-Lucifer ca învățător, educator, mentor, cu siguranță se dovedește a fi neobișnuit, nemaiauzit, extraordinar. În tentația luciferică există o didactică unică, o puternică pedagogie, atracție înspăimântătoare, stimul inconfundabil, instigare ascunsă cu scopuri divine secrete, seducție, fascinație.

Din toate acestea putem deduce că, în adâncul celor mai profunde intimități ale noastre, putem și trebuie să luptăm împotriva Dragonului și a oștirilor sale tenebroase (defectele psihologice), dacă dorim cu adevărat să ne transformăm în „Fii ai Înțelepciunii" și în „Zei nemuritori"…

Pe pământul sacru al Vedelor, Indra, Strălucitorul zeu al Cerului, îl omoară pe Vritra sau Ahi, Șarpele-Demon, Lucifer-Xolotl, act prin care devine Vritra-han, „Distrugătorul lui Vritra", motiv pentru care i se dă supernumele de Jishnu – „Conducător al Oștilor Cerești".

Crucea este un simbol foarte vechi, folosit dintotdeauna în toate religiile, în toate popoarele, și greșește cine ar considera-o emblema exclusivă a vreunei secte religioase. Când cuceritorii spanioli au ajuns pe pământul sacru al aztecilor, au găsit Crucea pe altarele lor.

În planul marilor edificii religioase din Evul Mediu, prin adăugarea unei bolți semicirculare sau eliptice lipite de strană, vedem forma hieroglifei egiptene ce reprezintă Crucea ansată, care se citește „Ank” și desemnează viața universală, ascunsă în toate lucrurile.

Pe de altă parte, echivalentul ermetic al semnului Ank este emblema lui Venus sau Cipris-Lucifer, cuprul, bronzul sau alama.

„Albește-ți alama și arde-ți toate cărțile”, ne repetă neîncetat cei mai buni autori ai Alchimiei medievale.

În mod evident, respectiva expresie, lozincă sau rugăciune, tradusă în mod înțelept, semnifică: „Magie sexuală, castitate științifică, moarte radicală a Egoului animal”. Quetzalcoatl, înviat după ce a „albit alama”, se transformă în luceafărul dimineții.

Apocalipsa Sfântului Ioan spune:

„Celui ce va ieși triumfător și îmi va fi fidel până la capăt, îi voi da puterea asupra neamurilor”. *„Și îi va conduce cu sceptru de fier și vor fi arși ca vasele de lut; la fel cum am primit-o și eu de la Tatăl meu”*. *„Și le voi dărui Steaua Dimineții”*. *„Cel ce are urechi, sa audă ceea ce Duhul le spune Bisericilor”*. (Apocalipsa XI, 26-27-28-29).

Bel și Dragonul, Quetzalcoatl și Xolotl, Apollo și Piton, Krishna și Kaliya, Osiris și Tiphon, Mihail și Dragonul Roșu, Sfântul Gheorghe și Dragonul său, întotdeauna reprezintă logosul divin particular al fiecăruia dintre noi și dublul său proiectat în psihic pentru binele nostru.

Nu este de prisos să afirm, răspicat și cu deplină claritate, că uciderea Dragonului Venus-Lucifer-Xolotl echivalează cu a ne transforma în fii ai acestuia, adică să primim Steaua Dimineții.

Dragonii au fost văzuți în timpul întregii antichități ca simboluri ale Eternității și Înțelepciunii.

Hierofanții din Egipt, Babilonia și India își luau de obicei numele de „Fii ai Dragonului și ai Șerpilor”, întărind astfel învățăturile Gnosticismului Universal.

Xolotl, umbra sau dublul Hristos-ului mexican, Quetzalcoatl, în coborârea sa din Empireu până în propriile noastre infernuri atomice, se dovedește extraordinar, minunat.

Xolotl înseamnă în același timp câine și geamăn. Merită să amintim în acest capitol că părintele Sahagun considera câinele

ca fiind simbol al Focului de origine cerească.

Focul sexual, câinele, instinctul erotic, Luciferul nahua, este acel agent extraordinar și minunat care ne poate transforma în întregime.

Câinele îl ghidează pe Cavaler, conducându-l pe drumul îngust ce duce de la tenebre la Lumină, de la moarte la Nemurire.

Este urgent să îl scoatem din lăcașul lui Pluton pe Xolotl-Cerber, sursă de teroare, care cu lătratul său, cu cele trei capete monstruoase ale sale și cu gâtul înconjurat de șerpi, îi umple de spaimă pe defuncți.

Xolotl-Cerber-Tricefalul trage lesa stăpânului său, conducându-l în siguranță de-a lungul drumului abrupt ce duce la Eliberarea finală.

Xolotl-Lucifer, ca arhetip al penitentului și cu centura castității, transformat în anahoret, aduce lumina în tenebre și clarifică întreg ezoterismul hristic.

Xolotl-Lucifer, având asupra sa resturile pe care trebuie să le învie, ne indică necesitatea de a muri pentru a exista.

Este urgent să descoperim, să reflectăm, să meditām...

Fără îndoială, moartea lui „eu însumi” este o condiție indispensabilă pentru învierea ezoterică, care trebuie să aibă loc aici și acum, prin intermediul Alchimiei sexuale.

„Pentru că este necesar ca acest trup coruptibil să îmbrace haina sfințeniei și acest muritor să îmbrace haina nemuririi”.

„Și când acest trup coruptibil va fi îmbrăcat haina sfințeniei și acest muritor – haina nemuririi, atunci se va împlini cuvântul care stă scris: Moartea a fost înghițită de biruință”.

„Unde este, moarte, spinul tău? Unde este, morminte, biruința ta?” (Corinteni I, 15, 53-54-55).

Didactica incitantă și seducătoare a lui Xolotl-Lucifer, utilizată în mod inteligent, face posibilă învierea magică.

„Tentația este foc. Triumful asupra tentației este Lumină”. Eliminarea elementelor nedorite pe care le purtăm în interior este imediată, urgentă, de neamânat.

Se dovedește urgent, de neamânat, stringent, să discriminăm, să specificăm, să discernem în mod concret în legătura cu anumite valori simbolice. Vreau să mă refer în mod special la tigru și la câine.

Fără îndoială, acest Xolotl-Lucifer, purtând hieroglifa solară, întrucât se găsește la baza sistemului nostru seminal, își asumă minunatul rol al câinelui Cerber citat de Dante în „Divina Comedie”.

Tigrul este diferit, și aceasta o cunosc „Cavalerii tigri”, acești jaguari ai Mișcării Gnostice, autentice feline ale Psihologiei Revoluționare, care s-au lansat împotriva lor înșiși, împotriva propriilor defecte psihologice.

În mod evident, câinele și tigrul sunt strâns legați în această muncă ezoterică.

Umanizarea tigrului în arta aztecă este ceva care uimește orice mistic.

În nici un fel nu ar fi posibil să extirpăm agregatele noastre psihologice, aceste intime defecte care în totalitatea lor constituie Eul, fără ajutorul acestei Particule divine sau Monade interioare, simbolizată prin secure, semn al fulgerului pe care Omul-tigru îl asumă cu deplina claritate.

Stă scris cu deplină evidență în Cartea Vieții: *„Cine vrea să urce, trebuie mai întâi să coboare”*. *„Fiecărei exaltări îi precedă o umilire”*.

Din cele mai vechi timpuri, coborârea în a Noua Sferă a fost întotdeauna proba maximă pentru suprema demnitate a hierofantului. Iisus, Buddha, Hermes, Quetzalcoatl, cu toții au trebuit să treacă prin această teribilă probă.

Acolo coboară Marte pentru a-și căli spada și pentru a cuceri inima lui Venus, Hercule pentru a curăța grajdurile lui Augias și Perseu pentru a tăia capul Meduzei.

Quetzalcoatl și Dublul său, în străfundurile pământului, în Infernul lui Dante, în teribilul lăcaș al lui Pluton, trebuie să moară radical, dacă vrea cu adevărat să renască dintre morți.

„În mijlocul acelei caverne, un ulm enorm își întinde ramurile sale seculare; de ele atârnă toate visele vane ale umanității suferinde, prinse de frunzele sale precum insectele. Pe acolo se plimbă centaurii; Briareu, gigantul cu o sută de brațe; Hidra din Lerna, pe care a omorât-o Hercule, tăindu-i multele sale capete; Himera, monstru cu corp de capră; Gorgonele, Harpiile și Umbrele celor trei corpuri.

Înspăimântător este drumul care duce în Tartar prin apele Acherontului; vârtejuri de noroi și apă tulbure.

Un luntraș oribil cu păr cărunt, zbârlit, ochi strălucitori ca

jăraticul, cu barbă lungă și dezordonată, manevrează barca care trece sufletele în cealaltă parte.

O mulțime îngrijorată și pestriță se grupează pe mal, așteptând să fie trecuți râul de către luntraș; însă acesta alege după plac: acuma acesta, acuma celălalt și sunt unii care așteaptă zadarnic și imploră, însă totul este inutil.

Acestea sunt sufletele celor care nu au primit mormânt, care disperă timp indefinit, până ce o mână miloasă, aici pe pământ, adună corpurile și strânge în urnă cenușa lor.

Atunci, lăcașul lui Pluton se deschide și sufletele încep trista lor odihnă, private de lumină, umbre a ceea ce au fost”.

◻ CAPITOLUL III ◻
LEVITAȚII MISTICE ◻

Fără îndoială, cea de-a patra coordonată este însuși hiperspațiul hipergeometriei, prin intermediul căruia sunt posibile actele supranaturale precum: dispariția sau apariția unui corp în spațiul tridimensional al lui Euclid sau scoaterea unui obiect oarecare dintr-o cutie ermetic închisă.

S-a demonstrat că atunci când un electron și un pozitron se anihilează pentru a elibera energie, apar două picături de lumină sau, mai exact, două raze gamma.

Experiențele care au verificat crudul realism al acestui fenomen, vin, în consecință, să demonstreze existența celei de-a patra dimensiuni.

Cu siguranță, diferitele fenomene de levitație autentică au fost întotdeauna posibile grație extraordinarului agent al celei de-a patra dimensiuni.

Nu este de prisos să afirmăm, răspicat și fără emfază prea multă, că levitația este o înălțare neobișnuită a corpului fizic deasupra solului.

Deoarece multă lume nu cunoaște nici măcar abc-ul acestei probleme, este preferabil să cităm cazurile a diferiți anahoreți care au levitat în fața unui public divers.

Să începem cu Sfântul Ștefan, Rege al Ungariei, senior medieval, decedat în anul 1038, care a plutit în aer într-o noapte, în timp ce se ruga în cortul său.

Să continuăm cu Sfântul Dunstan, arhiepiscop de Cantebury, măreț fiu al lui Dumnezeu, care exact în ziua Înălțării, 17 mai 988, s-a ridicat miraculos până la bolta catedralei.

Sfântul Ladislau al Ungariei (1041-1095), renumit anahoret care, într-o noapte memorabilă, a plutit deasupra pământului în timp ce se ruga în faimoasa mânăstire din Warasdin.

Sfânta Cristina (1150-1224), admirabilă mistică ilustră care, fiind considerată deja moartă, s-a înălțat până la cupola bisericii în plin serviciu funerar.

Sfânta Isabela a Ungariei, renumită matroană; Sfântul Edmundo; Sfânta Ludgarda, faimoasă mistică; binecuvântatul Guilles din Santarem; misterioasa Margareta a Ungariei; spirituala Sfânta Dulcerina; preailustrul Sfânt Toma d'Aquino, faimos Domn al Înțelepciunii; Sfânta Agnes din Boemia și mulți alții care, cufundați în cea de-a patra dimensiune, pluteau în timpul extazului.

Înălțări extraordinare, zboruri magice, ieșiri rapide în a patra verticală, suspendări, ascensiuni, treceri, transportări, mișcări circulare aeriene la mare înălțime, extaz, bucurie și încântare.

Spune legenda secolelor, și aceasta Zeii și Oamenii o știu, că, atunci când Fratele nostru Francisc din Asisi (1186-1226) a ajuns la apusul vieții sale, extazele sale pe Muntele Averno s-au înmulțit.

Discipolul său preaiubit, Fratele Leon, care bucuros îi ducea alimente, îl găsea mereu în stare de extaz, afară din peștera sa, la o înălțime mare, plutind deasupra pământului parfumat. Uneori ajungea la înălțimea fagilor, dispărea din fața ochilor, intra în a patra coordonată.

Și continuând cu aceasta tematică mistico-științifică, nu este de prisos să o amintim și pe Sfânta Caterina de Ricci (1522-1589), celebra stareță stigmatizată din Prato care, atunci când intra în extaz, rămânea suspendată în mediul înconjurător.

Mulți alți penitenți, pustnici, precum Sfântul Francisc de Paula, Sfântul Francisc din Alcantara, Sfântul Toma din Villanova, Sfântul Francisc Javier, etc., se desprindeau de la sol în timpul extazului și rămâneau în aer, spre marea uimire a conștiinței publice.

Fără îndoială, cazuri faimoase și extraordinare, prin caracterul lor insolit și neobișnuit, au fost cele ale misticei pe nume Tereza de Avila (1515-1582), descrise de ea însăși cu lux de detalii, explicând în mod dialectic cum inefabila putere

magică o absorbea într-o dimensiune necunoscută în timp ce se ruga; atunci începea să plutească în fața congregației uimite. Într-o zi oarecare între multe altele, acea Sfântă era suspendată atât de sus deasupra solului, încât nu au putut să îi dea împărtășania.

Dubla levitație a Sfintei Tereza de Avila și a Sfântului Ioan al Crucii în Mânăstirea din Avila, a cauzat stupefacție, uimire generală... Atunci au putut fi văzuți în spațiu acei doi mistici în stare de extaz.

Despre acel călugăr melancolic, odinioară cunoscut sub numele de Iosif de Copertino, se spune ca s-a ridicat în aer de șaptezeci de ori. Această întâmplare magică a avut loc demult, prin anul 1650, motiv pentru care a fost canonizat.

De fiecare dată când respectivul pustnic cu fața sa dulce se desprindea de pământul dur, scotea un strigăt. Întrebat de cardinalul din Lauria despre acel ciudat și misterios țipăt pe care îl scotea exact în momentul zborului, Sfântul răspunse în mod ezoteric:

„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; la fel și inima cuprinsă de Iubirea Divină. Amin!”

Scotocind prin vechi manuscrise, cu tenacitatea clericului în chilie, am descoperit pe pământul sacru al Vedelor următoarele:

„Cel ce va medita asupra centrului inimii, va dobândi controlul asupra tattvei Vayu (principiul eteric al aerului). Va obține, de asemenea, siddhis, puterile Sfinților, Bushari, Kechari, Kaya, etc. (a pluti în aer, a-și introduce duhul în corpul altei persoane, etc.). Va dobândi Iubirea Cosmică și toate calitățile tattvice divine”.

Dezvoltarea substanțială a inimii liniștite este urgentă și de neamânat dacă se urmărește deprinderea Științei Jinas, Doctrina levitației.

Incongruent, în dezacord cu Tertium Organum sau cel de-al Treilea Canon al Gândirii, ar fi să încercăm starea Jinas fără să fi educat și însuflețit mai înainte, în inima liniștită, puterile mistice ale Sfinților...

Niciodată nu am dori să interzicem sau să împiedicăm practicile de levitație magică. A încurca, a tulbura, nu este în nici un caz intenția noastră, noi propunem doar „sacrificius intelectus” (sacrificarea intelectului), dacă aspirăm cu adevărat

la dezvoltarea armonioasă a Focurilor inimii…

Mintea, teoretică și speculativă, se desfășoară, se extinde și se dezvoltă pe seama energiilor subtile ale inimii și aceasta este foarte trist.

Cerebralizarea intelectuală, mecanică, suge, vampirizează fără nici un pic de milă puterile vitale ale inimii.

De-a lungul multor ani de observare constantă, studiu și experiență, am putut verifica pe deplin că individul pseudoezoteric sau pseudoocultist, închis în mica sa lume, cerc sau mediu rațional, intelectiv, se dovedea din start un adevărat eșec pe terenul practicării levitației.

Nu este de prisos să îl imităm pe Iosif din Copertino în rugăciunile și extazele sale, cu scopul ca inima, cuprinsă de Iubirea Divină, să se dezvolte în mod armonios, dându-ne puterea de a intra în mod conștient cu corpul fizic în cea de-a patra dimensiune, dincolo de spațiul tridimensional al lui Euclid.

Cu siguranță, acei șaizeci de bătrâni azteci care își făceau pe dealul din Coatepec operațiunile și cercurile magice pentru a se scufunda apoi în a patra coordonată, își dezvoltaseră mai înainte, fiecare, focurile minunate ale inimii.

Relatarea acelei misterioase călătorii prin necunoscuta dimensiune se dovedește sprințară, insolită, nemaiauzită. Fără îndoială, în Universul paralel al celei de-a patra dimensiuni, orice metamorfoză este posibilă. Luciferul nahua, forțat de acele conjurări, i-a transformat pe cei șaizeci de bătrâni ai lui Moctezuma în păsări, bestii feroce, lei, tigrii, coioți și pisici înspăimântătoare.

Astfel, relatarea oferită de către Fray Diego Duran în notabila sa lucrare intitulată „Istoria Mexicului” nu este pură lăudăroșenie, entuziasm sau glumă livrescă.

Dacă mergem de-a lungul Istoriei Jinașilor, în fruntea acestora, îl descoperim în Tibetul oriental pe Milarepa, venerabilul Maestru, ilustru tâlhar, care, asemeni oricăruia dintre cei șaizeci de bătrâni ai lui Moctezuma, știa să leviteze în a patra dimensiune.

Adept Perfect al facultăților magice a avut norocul de a traversa și vizita nenumărate paradisuri sacre și ceruri ale Budhhașilor de compasiune, unde, datorită virtuții actelor sale și a extraordinarei devoțiuni, zeii care conduc aceste locuri pline de fericire, i-au făcut favorul de a-i permite să se manifeste

acolo, grație Dharmei sale.

Iisus, Marele Kabir, scufundat cu corpul fizic în a patra verticală, a pășit pe apele mării, și asta o cunosc atât Zeii cât și Oamenii.

Fără îndoială, Filip, Apostolul Divinului Rabi din Galileea, este Patronul stărilor Jinas.

□ CAPITOLUL IV □
DOCTORUL FAUST □

Adevăratul Lucifer din doctrina arhaică este, din contră, edificator și prin esență înălțător, exact contrariul a ceea ce presupun teologii, precum Des Mousseaux și marchizul de Merville, întrucât reprezintă însăși alegoria corectitudinii, simbol extraordinar și minunat al celui mai înalt sacrificiu (Cristus-Lucifer al gnosticilor) și Dumnezeu al Înțelepciunii sub diferite nume.

Xolotl-Lucifer-Prometeu este identic cu Logosul platonician, Ministru al Demiurgului Creator și strălucitor Stăpân al celor șapte lăcașuri ale lui Hades, ale lui Sabbath și ale lumii manifestate, căruia îi sunt încredințate Spada și Balanța Justiției Cosmice, întrucât el este, fără îndoială, unitatea de greutate, de măsură și de număr; Horus, Brahma, Ahura Mazda, etc., etc., mereu Inefabil.

Xolotl-Lucifer, dublul lui Quetzalcoatl, este Gardianul Pragului și al cheilor Lumisialului, (Templului de inițiere și rugăciune) pentru a nu intra în el decât cei unși, care dețin secretul lui Hermes.

Cine îndrăznește să-l blesteme pe Luciferul nahua, se pronunță împotriva Cosmicei reflexii a Logosului, îl anatemizează pe Dumnezeul viu manifestat în materie și reneagă veșnica Înțelepciune neînțeleasă, care se revelează atât în lumină cât și în tenebre.

Gloria lui Satan este umbra lui Adonai și tronul lui Satan este scara Domnului.

Înfățișare asemănare, similitudine; soare și umbră; zi și noapte; Lege a contrariilor.

Armatele Logosului sau Demiurgului Arhitect al Universului sunt în număr de două: în regiunile sublime, războinicele oștiri ale lui Mihail și în abisurile lumii manifestate, legiunile lui Satan.

În mod evident, acestea reprezintă: Nemanifestatul și

Manifestatul, virginalul și cel căzut în manifestare animală.

Fără îndoială, întotdeauna rușinea căderii în manifestare plutește asupra lui Satan, niciodată asupra Logosului, întrucât, mâncând din fructul interzis, acesta și-a pierdut elevata stare virginală de Kumarat.

Prin învierea ezoterică, Luciferul nahua recucerește stadiul virginal de Kumarat.

Piatra unghiulară a Marii Opere este Lucifer-nahua. Pe aceasta măreață piatră, așezată de înțelepți în însăși adâncurile sistemului nostru seminal, Marele Kabir Isus și-a edificat Biserica.

Piatra brută, înainte de a fi cioplită pentru Marea Operă, este fără îndoială impură, materială și grosieră; motiv intrinsec pentru care primește numele de Diavol.

Repetarea este uneori indispensabilă. Devine de neamânat să înțelegem în profunzime că fiecare dintre noi are un Xolotl-Lucifer particular, reflexie completă a Logosului său specific.

Lucifer-Xolotl, cu figura aztecă a câinelui luciferic, sursă de teroare pentru multă lume, reușește să intre în lumea tridimensională a lui Euclid pentru a se face vizibil și tangibil în lumea fizică.

Contele Gaspar Moir de Loca, ilustru domn al vremurilor trecute, povestește cum se comporta Prestigiar, ciudatul câine al Doctorului Faust.

Câine negru, cu părul lung și privire pătrunzătoare; fără îndoială că era foarte inteligent.

Într-o noapte oarecare, în prezența Contelui, când câinele dori să se culce în mijlocul luminat al somptuoasei case, Faust i se adresă lui Prestigiar, spunându-i un anumit cuvânt, a cărui profundă semnificație preailustrul domn nu o înțelese, și respectivul animal ieși din cameră cu coada între picioare.

Straniu comportament pentru un câine, care, în mod sincer, Contelui nu i se păru foarte normal.

Doctorul Faust, surâzând, îl întrebă pe prietenul său ce părere și-a făcut despre câinele său; acesta, răspunzând clar și fără ascunzișuri îi spuse că i-ar plăcea să îl revadă.

Chemat de stăpânul său, acel câine din O Mie și Una de Nopți, țâșni în cameră și sări apoi pe o bancă rustică.

Ochii acelei creaturi păreau tăciuni aprinși; acum avea un

aspect înfricoșător.

Când Doctorul Faust îl mângâie pe spate, blana misteriosului câine își schimbă culoarea; deveni albă, apoi galbenă, și în final roșie.

Contele, bărbat foarte prudent, preferă să păstreze o tăcere respectuoasă; ulterior începură să vorbească despre cu totul alte lucruri.

În consecință, câinele participă la magie; animal nobil, care în vechile timpuri a fost întotdeauna consacrat Zeului Mercur.

Înaltul respect pe care vechii Hierofanți din Egiptul antic îl acordau câinelui se dovedește întemeiat.

Austerul Gardian al Templului lui Esculap, în augusta Romă a Cezarilor, întotdeauna era un câine.

Vorbind sincer și fără ocolișuri, trebuie să afirm în mod răspicat că se dovedește paradoxală crucificarea câinelui (atașamentelor, pasiunilor animalice din interiorul nostru).

Bine știu atât Divinii cât și oamenii, că în fiecare an una din aceste prețioase creaturi era crucificată... pedeapsă nemiloasă pentru câini, pentru delictul de a nu-i fi prevenit pe romani, de venirea galilor.

Pe Etna, câinii sacri din Templul lui Vulcan erau întotdeauna tratați cu religiozitate.

Să nu uităm niciodată faptul că Cerber, câinele gardian al infernului se purta frumos cu cei care intrau și îi devora cu cruzime pe cei care încercau să iasă.

Înspăimântătoare cavernă în care urla Cerber, miracol al terorii, care, cu cele trei enorme capete monstruoase și gâtul înconjurat de șerpi, îi umple de spaimă pe defuncți.

Legenda povestește că Cerber a fost adormit de Lira lui Orfeu când acesta a coborât în Tartar pentru a o căuta pe Euridice.

Fără îndoială, Sibila, de asemenea l-a adormit pe Xolotl-Lucifer-Cerber, cu o pastă din miere și mac.

Este cunoscută intervenția extraordinară a lui Cerber în orice Liturghie de tip funerar.

În mormintele regale din trecut, sub picioarele reci ale defunctului se așeza imaginea unui câine; simbol infernal profund semnificativ.

Să nu uităm niciodată de Lebrel, câinele mare al lui Della

Scala, Stăpânul Veronei și binefăcătorul lui Dante. Acesta nu se hrănea nici cu pământ, nici cu plumb, ci cu Înțelepciune, Iubire și Virtuți.

Multe alte animale participă la Înalta Magie: corbul, simbol al descompunerii și al morții tuturor elementelor inumane pe care le purtăm în interior; porumbelul alb, care simbolizează puritatea și castitatea, precum și pe Cel de-al Treilea Logos; acvila galbenă care îl anunță pe alchimist de apropierea triumfului, fazanul roșu, care împreună cu purpura Regilor, îl vestește pe Înțelept de îndeplinirea Marii Opere.

Enigmaticul și puternicul Doctor Faust, venerabil și adorabil Maestru, trăia într-un mod plăcut și confortabil ca o persoană foarte bogată. Le atribuia animalelor un rol ocult și îi plăcea să se înconjoare de ele, întrucât participau la miracolele sale.

În acele vremuri – 1528 – de învechită noblețe, de nenumărate titluri foarte notabile și sânge albastru, Faust, la Curtea din Praga, realiza miracole extraordinare.

Telendo, un gentleman care trăia fericit într-o casă impunătoare, numita „Ancora” pe strada Castillo, în Erfurt, (loc în care în mod frecvent poposea Doctorul Faust, vrăjitor și magician), într-un ceas bun organiză o mare petrecere.

Dar se întâmplă că invitații, așezați în jurul mesei aurite, să îl cheme insistent pe Faust, strigând în gura mare. Amfitrionul regescului lăcaș le spuse că Faust, minunatul om de știință, se afla la Praga.

Însă, voios din cauza vinului, un gălăgios bărbat cu breton nu înceta să îl cheme pe Faust cu o rară vehemență, implorându-l să apară la festin.

În acele clipe, cineva bătu la poarta splendidului castel. Valetul îl văzu prin gemulețul primului etaj pe Faust, stând în fața ușii, lângă calul său, ca și cum tocmai ar fi descălecat, și făcând semne să i se deschidă.

Slujitorul alergă să îl anunțe pe stăpân, care se porni să râdă în hohote, spunând că aceasta era imposibil, întrucât Doctorul Faust se afla în Praga.

Faust repetă chemarea în pragul bogatei case. Stăpânul casei privi la rândul său: Era el! Cu acel stil imperativ care îi caracteriza pe Domnii feudali, porunci să i se deschidă și să i se facă o primire magnifică.

Doctorul Faust își ocupă locul la masă în uimirea generală a invitaților.

Fermecătorul Stăpân al acelui loc, minunându-se nespus, în mod sigur nu putu să reziste dorinței de a-l întreba pe Faust cum a putut să ajungă atât de repede de la Praga.

— „Datorez aceasta calului meu, răspunse. Cum se face că domnii, oaspeții dumneavoastră, doreau atât de arzător să mă vadă și mă chemau, am dorit să mă supun și să apar în mijlocul lor, deși nu pot rămâne mult timp, pentru că este nevoie ca mâine în zori să fiu la Praga”.

Banchetul regesc fu foarte vesel; Doctorul realiză cu mare succes miracolele sale obișnuite și se făcu chiar risipă de vin și de magie.

Nu este de prisos să amintesc în aceste rânduri corul de lire vesele, paharele șlefuite, vinul negru, vasele clocotinde pe marginile cărora străluceau coliere de culori... Vinul negru care înfierbânta sângele și însuflețește inima, fructul fermentat al viței de vie, care atât de mult îi inspira pe poeții pletoși.

În mijlocul ospățului și al petrecerii, Doctorul Faust strigă cu voce tare, propunând să fie gustate și vinurile străine.

Și povestesc cei ce au văzut, că dintr-un recipient improvizat, începură apoi să curgă băuturi din diferite recolte, miracol faustian, foarte asemănător celui de la Nunta din Cana, în Galileea.

Însă deodată, într-un mod neobișnuit, fiul amfitrionului intră în încăpere cu fața vizibil contrariată: „Domnule Doctor! – spuse – calul dumneavoastră mănâncă la fel ca turbat... Cred că aș prefera să hrănesc zece sau douăzeci de cai, decât pe al dumneavoastră. Deja mi-a mâncat mai mult de două măsuri de ovăz pe care i le-am pregătit, dar continuă să aștepte în fața grajdului și privește împrejur să vadă dacă mai apare ceva”. Invitații râseră cu toții, nu cu surâsul subtil al lui Socrate, ci cu hohotul zgomotos al lui Aristofan.

Tânărul, neclintit, continuă: „Vreau să mă țin de cuvânt și îl voi îndopa, chiar dacă pentru el îmi pun la bătaie mai multe măsuri de ovăz”.

Faust îi răspunse că era inutil, calul său mâncase destul, însă nici de i-ar fi adus tot ovăzul de pe pământ, nu s-ar fi simțit sătul.

Evident, acel însuflețit armăsar era, dincolo de orice

îndoială, însuși Luciferul nahua, extraordinarul Mefistofel metamorfozat în animal.

Mefistofel-Xolotl-Lucifer, transformat uneori prin acte de magie în cal zburător, precum Pegas al poeților încununați, îl transporta rapid pe Faust prin a patra dimensiune, atunci când era necesar.

Orgia continuă puternic până la miezul nopții. Atunci calul necheză.

— *„Este momentul să plec acum!”* – exclamă înțeleptul.

Însă invitații, plini de voioșie și bună-dispoziție, îl implorară să mai rămână și nu putu să plece imediat.

Pentru a doua oară, și apoi pentru a treia, calul necheză înfricoșător. Doctorul Faust trebuia să se supună cu orice chip; se despărți, astfel, de prietenii săi, trimise după însuflețitul armăsar, îl încălecă cu prestanță și porni apoi pe străzile din Castillo.

Unii povestesc, spune legenda secolelor, că după ce trecu de trei sau patru case, calul se înălță în aer și Cavalerul dispăru din vedere, călare pe diabolicul său animal de călărie.

Fără îndoială, Doctorul Faust, vrăjitor și mag, ajunse în zbor la Praga înainte de a se crăpa de ziuă.

După cronica din Erfurt, putem spune că Doctorul Faust cu siguranță a lăsat în urma sa o vie amintire. Încă mai există faimoasa casă „Ancora”, precum și o străduță care poartă numele amintitului înțelept.

Încheind acest capitol, îmi vine în memorie neobișnuitul caz al celor șaizeci de vrăjitori ai lui Moctezuma, călătorind grație puterii lui Lucifer prin a patra dimensiune, către pământul strămoșilor, nepieritoarea Locuință.

□ CAPITOLUL V □
METODE JINAS □

Este nevoie cu maximă urgență, de neamânat, să trasăm a patra verticală. Însă aceasta nu este posibil cât timp există scepticismul materialist.

Orice umanitate avansată din viitorul îndepărtat va putea crea nave cosmice capabile să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii.

Navele respective, bazate în totalitate pe o Fizică nouă, de tip tetradimensional, vor călători prin a patra verticală la viteze superioare celei a luminii. Atunci cucerirea spațiului infinit va fi

un fapt concret, clar și definitiv.

Cu siguranță, acele nave impulsionate de energia solară, vor trebui să fie conduse de către oameni autentici în sensul cel mai complet al cuvântului.

Este evident, și toată lumea o știe, că am traversat bariera vitezei sunetului cu ajutorul avioanelor supersonice. Cu toate acestea, pământeanul îngâmfat și orgolios continuă să fie blocat în fața barierei vitezei luminii.

Nu este de prisos să enunțăm în acest capitol următoarele: „Dincolo de bariera luminii – 300.000 kilometri pe secundă – se găsește cea de-a patra dimensiune”.

Din acest enunț putem deduce următorul corolar: „Orice mag care călătorește cu corpul său fizic în a patra coordonată, fără îndoială, știe să traverseze instantaneu bariera vitezei luminii”.

Coatepec, în Thule, este istoricul loc unde cei șaizeci de bătrâni vrajitori ai puternicului Stăpân Moctezuma au putut traversa instantaneu bariera vitezei luminii cu ajutorul extraordinar al Mefistofelului Faustian, pentru a călători în a patra verticală până la Insula sacră și eternă, de cealaltă parte a mărilor Polului Nord, adevărat leagăn al umanității terestre.

Trebuie să citim în „Doctrina Secretă” scrisă de H.P. Blavatsky tot ceea ce este legat de acest prim Continent terestru, chemat să dăinuiască de la începutul până la sfârșitul umanității pe această lume.

Pe pământul sacru al Vedelor, orice autentic Sannyasin al gândirii poate traversa instantaneu bariera vitezei luminii pentru a călători prin necunoscuta dimensiune, asemeni lui Francisc de Asisi.

Noi afirmăm în mod solemn și cu deplină certitudine că, atunci când un ezoterist pune în aplicare asupra corpului său fizic un sannyasi, traversează imediat bariera vitezei luminii.

Orice sannyasi integral, esențial, fundamental, conține în mod substanțial trei ingrediente fundamentale:

— Concentrare absolută a voinței conștiente;

— Meditație profundă;

— Extaz, admirație, bucurie mistică, adorație supremă.

Nu este de prisos să amintesc în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975 că răbdarea este scara gnosticilor și umilința este poarta Grădinii lui Dumnezeu.

Fără îndoială, unii asceți gnostici vor trebui să lucreze timp de mulți ani, până să dobândească deplina dezvoltare a cardiasului care să îi facă potriviți pentru Știința Jinas.

Natura radiantă a Particulei intime care face posibil acest miracol, este clar exprimată sub forma securii, semn al fulgerului pe care Omul-Tigru din Mexicul aztec îl folosea frecvent.

Tigrul umanizat, Xolotl-Lucifer, se transformă într-o realitate concretă, nu numai în Mexicul pre-cortesian, ci de asemenea, în toată America Centrală.

În acest fel, transformat în bărbat, îl găsim în Teotihuacan; înălțându-și eroicele brațe într-un gest liturgic sau cu acel mers de felină ce îl caracterizează.

Fără îndoială, Cavalerii Tigrii din Mexicul aztec erau nu numai războinici deprinși cu durele bătălii, ci și atleți extraordinari ai Științei Jinas.

Fără să exagerăm deloc, afirmăm răspicat că acei preailuștri bărbați din Anahuac știau să amestece în mod inteligent cele trei elemente ale sannyasi cu redutabila putere felină a Luciferului nahua.

Culcați pe piei de tigru, imitând sacra postură a jaguarului care se odihnește, aproape adormiți, acei bărbați iluștrii știau să combine în mod conștient, în vibranta armonie, voința și imaginația.

Combinând eforturile cu maximă concentrare mentală și meditație profundă, asumau deliberat și prin intermediul imaginației creatoare, figura felină a Jaguarului-Xolotl-Mefistofel.

Pentru acești preailuștri Domni ai sacrului pământ din Anahuac, în nici un caz nu se dovedea imposibil ca, în plin extaz și fericire mistică, să meargă, să se desfășoare, să acționeze cu această figură înspăimântătoare.

De fiecare dată când acei notabili eremiți se desprindeau de culcușul dur pentru a umbla transformați în tigri și a dispărea mai târziu în a patra coordonată, rosteau următoarea frază rituală: *„Noi ne aparținem”*. *„Pulberea, când se aprinde în archebuză, explodează cu mare zgomot; la fel și inima cuprinsă de Iubirea Divină. Amin”*.

Scotocind prin cronici vechi, cu tenacitatea clericului în chilia sa, am fost nevoit să pun cap la cap multe din aceste detalii ale anticei științe.

Spune legenda secolelor, și aceasta o cunosc Oamenii și Zeii, că acei Tigri legendari, exotici și stranii, ajunși în fața Pragului Templului din Chapultepec – în stare de Jinas – reveneau din nou la blânda și umana lor figură.

Nu am putea continua aceste rânduri fără să îl amintim pe Ovidiu și minunatele sale metamorfoze; superlative desfătări mistice pe care iluștrii ignoranți din această epocă fatală Kali-yugăi (vremurile actuale) le resping cu nemaipomenită îngâmfare.

Fără îndoială, Filip, Apostolul marelui Kabir Isus, este sfântul Patron al tuturor acestor fenomene Jinas.

Sfintele Scripturi adeveresc faptul că Filip, după ce a botezat un eunuc, a fost cucerit de Domnul și după aceea a urmat drumul său, fericit.

Spun că apoi s-a dus în Azoto și că în drumul său propovăduia Evanghelia în toate orașele, până ce a ajuns la Caesareea.

Orice Arhat gnostic sincer poate implora ajutorul magic al marelui Apostol Filip. Dacă îl iubiți pe Filip, când sunteți pe cale de a adormi, meditați asupra lui. Îndepărtați din mintea voastră orice alt gând și, când simțiți în inima voastră bucuria prezenței sale, rostiți următoarea frază rituală: *„La ceruri, Filip!”*

Ieșiți apoi din cameră cu pas ferm și hotărât, introducându-vă hotărât în necunoscuta dimensiune.

În numele Marii Cauze, declar în mod solemn că această formulă extraordinară, citată mai sus, o datorez unui Spirit divin numit Isabel, a cărui personalitate umană este o umilă călugăriță franciscană dintr-o veche Mănăstire medievală, care în aceste vremuri se găsește scufundată în a patra dimensiune.

Fie ca sori de entuziasm să îți lumineze drumul, mult iubite și amabile cititor, Fie ca forțele tigrului să vă însoțească.

Fie ca scânteile Înțelepciunii să lumineze cugetul vostru.

Fie ca Pinul foșnitor să vă dea umbră în odihna voastră.

Fie ca broaștele de smarald să vă ghideze drumul, cântând fără odihnă.

Fie ca ea, natura, să fie plină de miracole pentru voi.

Fie ca Forța Universală să vă binecuvânteze și să vă îndrume.

◻ CAPITOLUL VI ◻
AZTLAN ◻

Aztlan, Avallon, munte magnetic misterios, neobișnuitul Lăcaș al Fiilor Crepusculului (Buddhași de Compasiune, Dhyan-Choani, Șerpi ai Înțelepciunii, Pitris sau Părinți Învățători ai umanității, Îngeri ai stelelor, Constructori, Vigilenți, Stelele-Yazathas ale zoroastrienilor, etc.).

Pământ al Zorilor, Locuință nepieritoare, Paradis ceresc dincolo de mările necunoscute ale Polului Nord.

Inefabil Oraș al Soarelui, învăluit în nenumărate splendori, Insula Alba, Tărâm al Iubirii, Pământ al lui Apollo...

Magnific strălucește în Septentrion acel Eden al celei de-a patra coordonate, continent stabil în mijlocul marelui ocean. La Pământul Sacru nu se ajunge nici pe uscat, nici pe mare – repetă în mod insistent tradiția elenă.

„Numai zborul Spiritului ne poate conduce la el”, spun cu mare solemnitate bătrânii înțelepți din lumea orientală.

Fără îndoială, „Cei cu ochii strălucitori”, Adepții Religiei – Înțelepciune, niciodată nu au pierdut legătura cu Pământul străbunilor noștri.

Reamintim axioma imbatabilă conform căreia este posibil să traversăm instantaneu bariera vitezei luminii pentru a călători cu corpul fizic prin dimensiuni necunoscute până la îndepărtata Thule.

Drumul care conduce la Aztlan, Pământul Solar unde trăiesc fericiți Mexi-Tin-ii sau Medjini, Djini, Jinas sau Ginii extraordinari ai popoarelor arabe, aztece și mexicane, încă de acum mulți ani este întrerupt și capătul său din această parte este înfundat cu mari hățișuri și văgăuni, locuite de monștri invincibili, dune și lagune fără sfârșit și stufărișuri și plantații de trestie de zahăr foarte dese, unde și-ar pierde viața oricine ar încerca așa o acțiune temerară.

Foarte puține se pot spune despre acest Pământ exotic și sacru, exceptând poate, în acord cu o veche expresie poetică, faptul că Steaua Polară își fixează asupra lui privirea vigilentă de la răsăritul și până în amurgul unei zile a Marelui Suflu.

Cu siguranță, Insula Sacră este leagănul primului Om și lăcașul celui din urmă muritor divin, ales ca un Shishta pentru sământa viitoare a umanității.

Poporul aztec, odinioară condus de către Ginii tutelari sau Jinas din „Insula Avallonului”, a ajuns până la lagunele Mexicului. Paralelă exactă cu biblicul Moise, evreul, conducând

prin deșert Poporul lui Israel către Pământul Făgăduinței.

Popoarele Jinas ale civilizației Tuatha, în veșnic exod, asemănător cu cel al iudeilor pe de o parte, și al mexicanilor, de cealaltă parte, constituie prototipul Iudeului rătăcitor. Fără îndoială, civilizația Tuatha s-a întors în înverzitul Erim în stare de Jinas.

Se spune ca au venit din Avallon sau din Ceruri și au adus în Irlanda anumite simboluri sacre.

Nu este de prisos să amintim Piatra Filosofală, Lancea lui Ahile, Spada Înflăcărată și Cupa lui Hermes și a lui Solomon (Sfântul Graal).

Aztlanul aztec, Avallon-ul, este tărâmul iubirii, Țara de Foc unde sălășluiește fericit Fratele Ioan. Verb de neprofanat, Logos, Voce, I E O U A N, IOAN, desemnând nu un om, ci o întreagă Dinastie Solară.

Prima rasă umană care odinioară trăia în Asgard, Insula de Cristal, Lăcașul Zeilor, Pământul Așir-ilor, era cu siguranță, semi-eterică, semi-fizică.

Prologosul orfic, pregenezic, a depozitat în „Omul Cosmic" terestru, facultăți și puteri prețioase.

Produs minunat al neîncetatelor evoluții și transformări care odată au început din stadiul germinal primitiv, prima rasă a apărut din dimensiunile superioare, completă și perfectă. Totul provine din Prabhavapyaya, evoluția inteligentă a principiilor creatoare și conștiente ale Zeilor Sfinți.

Fără îndoială, „prima rasă" niciodată nu a posedat elemente rudimentare și nici Focuri incipiente. Pentru binele Marii Cauze, lansăm hotărât următorul enunț: „Înainte ca prima rasă umană să iasă din a patra coordonată pentru a se face vizibilă și tangibilă în regiunea tridimensională a lui Euclid, a trebuit să se gesteze complet în Jagad-yoni – Matricea Lumii".

Extraordinara Umanitate inițială, Androgini sublimi, teribil de divini, Ființe inefabile, dincolo de bine și rău; prototipuri de perfecțiune, eternă pentru toate timpurile, oameni inefabili cu corpuri indestructibile, elastice și ductile.

Adam-Kadmon, Ființa „masculino-feminină" din Geneza I, fără îndoială că era însăși Oastea Elohimilor, care se înfățișau acum cu armonia superlativă a corpurilor lor. Este evident că toate aceste Ființe uriașe erau Focurile sacre, personificare a Puterilor celor mai oculte ale Naturii.

Ei, cei „născuți prin ei înșiși”, erau magistrali, compleți, posedau inteligență, înțelegere și voință.

Fiecare dintre aceste neasemuite creaturi avea încarnat Spiritul său individual și cunoștea acest lucru.

Aceasta a fost epoca fizipară; atunci, acele fermecătoare creaturi se reproduceau prin actul sexual fizipar; *„Cum s-a observat în cazul diviziunii în două părți a punctului omogen al protoplasmei, cunoscut ca moneră sau amibă”; „După cum s-a văzut la celula nucleată, unde nucleul se divide în două sub-nuclee, care, fie se dezvoltă în interiorul peretelui celular, fie îl rup și se multiplică în exterior ca entități independente”*.

În mod similar, acele organisme androgine se divideau în două pentru a se multiplica în exterior ca entități independente.

În Epoca „diviziunii fizipare”, fiecare dintre aceste rezultate ale reproducerii originale, primogene, era sărbătorită cu Ritualuri și Petreceri… Atunci întregul Pământ strălucea glorios, având o frumoasă culoare albastru intens…

Nu este de prisos să amintim că în această antică Epocă de Aur, datorită revoluției periodice a axelor lumii, Insula de Cristal, Pământul lui Apollo, se găsea în zona ecuatorială.

Superlativa rasă divină de Androgini „mai mult decât perfecți”. „Uraganul” (vocea maya care mai târziu a fost dusă în America de Sud) și care pentru Hierofanții azteci semnifica Vânt, Suflu, Cuvânt, Verb, era în totalitate încarnat în acele excelente creaturi stabilite în Insula de Cristal a Civilizației scandinave.

„Și Dumnezeu îl creă pe om, după chipul și asemănarea Lui; și îl creă bărbat și femeie” (Geneza 1, 27).

Epoca venusiană paradisiacă incomparabilă, fermecătoare frumuseți androgine după chipul și asemănarea lui Tepeu K'Okumatz (Dumnezeu).

Din prima rasă a provenit a doua, Hiperboreană, indivizi care se reproduceau prin „înmugurire”; mulțimi uriașe care odinioară populau regiunile multiple ale Septentrionului.

Stă scris cu litere de aur în paginile nemuritoare din Cartea Vieții că din această a doua rasă de Androgini divini a provenit, la rândul său, a treia rasă, Dublii, Giganți hermafrodiți colosali, impozanți, al căror sistem de reproducere era prin „înmugurire”. Civilizația Lemură a înflorit minunat pe continentul Mu sau Lemuria, pământ vulcanic din oceanul Pacific.

După ce umanitatea Hermafrodită s-a separat pe sexe, transformați de către natură în mașini purtătoare de creaturi, a apărut a patra rasă în scenariul geologic atlant, așezat în oceanul care îi poartă numele.

Regele său a fost Atlas, cel mai vechi astrolog... Din acest motiv, mintea poetică a Fiilor Eladei i-a atribuit acestui gigant rolul de a susține mașina cerească, nu cu mintea sa puternică ci cu umerii săi.

Fiii săi, Titanii, au dorit să escaladeze Cerul... însă Dumnezeu i-a derutat și într-o noapte, marea și tunetul au vuit. Cutremurată, Europa trepida și, trezită de puternicul zgomot, deja nu mai zări pământul frate. Numai Teide rămase pentru a spune umanității: „Aici a existat odată faimoasa Atlantida!”.

Ei bine, actuala noastră a cincea rasă, mulțimile ariene care populează fața pământului, separate de rădăcina lor (atlanții), are deja mai mult de un milion de ani de existență și se găsește în pragul anihilării sale totale.

Fiecare rasă are șapte subrase, fiecare subrasă posedă, la rândul său, șapte ramificații care pot fi denumite „ramuri” sau „rase de familie”; micile triburi, vlăstare și muguri ale acesteia din urmă sunt numeroase și depind de acțiunea Destinului.

Insula de Cristal, Aztlanul aztec, este astfel, Paradisul Terestru, Pământul Străbunilor noștri. Acolo sălășluiesc strămoșii tuturor raselor umane.

▫ *CAPITOLUL VII* ▫
ATLANTIDA ▫

În codicele Borgia există figura lui Atlanteotl, cel care poartă pe umerii săi apele cerești, asemeni lui Atlas din cultura greacă, și căruia suntem obișnuiți să îi dăm prioritate ca simbol.

Trebuie să spunem, cu hotărâre și fără să fim subiectivi, că legendarul Atlas din cultura greacă este copia fidelă a eroicului Atlanteotl maya și aztec.

Dacă îndepărtăm cu delicat rafinament intelectual terminația „otl” din ilustrul nume mai sus citat, obținem atunci cuvântul „Atlante”.

Cuvântul „Atlante – otl”, fiind explicat prin rădăcina sa, ne rămâne doar să afirmăm răspicat faptul că aceasta nu este o problemă de vane etimologii empirice, arbitrar selecționate, nici de pure coincidențe.

Extraordinare și legitime concordanțe lingvistice,

explicabile doar datorită trunchiului Atlant, comun popoarelor americane și mediteraneano-semitice. Fără îndoială că atât unele cât și celelalte își au Rădăcinile în Pământul vrăjit al lui Olisis, Atlantida scufundată acum în marea tenebrelor, acoperită cu legende de teroare, de naufragii înspăimântătoare și de călătorii fără întoarcere...

Mare fără margini, care în Gibraltar, dincolo de coloanele lui Hercule, îți întinzi vijelioasă valurile nesfârșite, pline de mistere de netrecut pentru toți navigatorii!...

Legenda tragică îți umple spațiul cu puterea colectivă a generațiilor care astfel te-au contemplat, iar poetul ascultă în glasul valurilor tale imense, murmurul tragediilor tale și foșnetul lumilor tale înmormântate!...

Atlantida, acest vast continent dispărut, care era considerat un vis de poet, o creație a minții divine a lui Platon și nimic mai mult, a existat cu adevărat.

„Intuiția poetului este viziunea geniului”; cel ce o neagă este pentru că nu poate vedea cu puterea sa imensă.

„Înțelepții sunt mari doar când ajung să fie poeți”, întrucât, stăpânind detaliul, simt armoniile care sunt latente în profunzimea a tot ceea ce există și care ne pot împinge spre sfere superioare!

În acest mod, autorul „Metamorfozei Plantelor” a putut să scrie al său „Faust”; cel al „Filogeniilor” să își ridice Crezul, Humboldt să își creeze Cosmosul și Platon, Divinul, ale sale „Timaios” și „Critias”, asemeni lui Poe cu a sa „Eureka”, cu toții poeți ai vieții universale, care nu este altceva decât Suflul Ocultului.

„Vezi această mare care cuprinde Pământul de la un pol la celălalt?” – îi spune lui Cristofor Columb Maestrul său – *„cândva a fost grădina Hesperidelor; Teide încă aruncă resturile sale, mugind din nou, înspăimântător, ca și cum ar vedea un monstru pe câmpul de masacru!”*

Aici luptau titanii, acolo înfloreau orașe populate... Azi, în palatele de marmură se adună focile și cu alge sunt acoperite pășunile unde odinioară păşteau oile”.

H.P.B. în textele antropologice, numerele 10, 11 și 12, afirmă textual următoarele:

„Astfel, din doi în doi, în cele șapte zone, cea de-a treia rasă (lemurii) a dat naștere celei de-a patra (atlanții)”.

„Sura sau Zeii (Oameni perfecți) s-au transformat în Asura, în Non-Zei (oameni păcătoși)”.

„Prima, în fiecare zonă, era de culoarea Lunii; a doua, galbenă precum aurul; a treia, roșie și a patra, de culoare castanie, care, din cauza păcatului, a devenit neagră”.

„Crescură în orgoliu cei din a treia și a patra (subrase atlante) spunând: „Suntem Regii, suntem Zeii!”

„Și-au luat soții frumoase din rasa „celor încă fără minte” sau „cu mintea îngustă”, dând naștere la monștri, demoni malefici, creaturi masculine și feminine și, de asemenea, Khados, cu minte puțină”.

„Construiră temple dedicate corpului uman, ridicând cult bărbaților și femeilor. Atunci încetă să mai funcționeze cel de-al Treilea Ochi al lor (Ochiul Intuiției și al Dublei Vederi)”.

„Focurile interne distruseseră Pământul Părinților lor (Lemuria) și apa amenință cea de-a patra rasă (Atlantida)...”

„Primele ape mari au venit și au scufundat cele șapte mari insule... Toți cei buni fură salvați și cei răi distruși...”

„Puțini oameni mai rămăseseră: unii galbeni, unii de culoare castanie și neagră și câțiva roșii. Cei de culoarea Lunii (Tuatha) dispăruseră pentru totdeauna”.

„Cea de-a cincea rasă (umanitatea care populează acum fața Pământului, incluzând populația maya, inca, quiche, toltecă, nahua, aztecă din America prehispanică), cu toții provenind din trunchiul Sfânt (Poporul ales, salvat dintre ape), au supraviețuit și au fost guvernați de primii Regi Divini”.

„Șerpii (Dragoni de Înțelepciune sau Rishi) coborâră din nou și făcură pace cu oamenii celei de-a cincea rase, pe care i-au educat și i-au instruit...”

În continuare voi transcrie traducerea unui manuscris maya, parte a faimoasei colecții „Le Plongeon”, manuscrisele din Troano, și care pot fi văzute în Muzeul Britanic:

„În anul 6 al lui kan, și 11 al lui muluc, în luna lui zac au avut loc înspăimântătoare cutremure de pământ care au continuat până la 13 chuen. Țara muțtilor de mâl, țara Mu, a fost sacrificată”.

„După două cutremure, a dispărut în timpul nopții, fiind zguduită fără încetare de focurile subterane care au făcut ca pământul să se scufunde și să reapară de mai multe ori în locuri diferite. În final, suprafața s-a prăbușit și zece țări s-au desprins

și au dispărut. S-au înecat 64 de milioane de locuitori cu 8.000 de ani înainte ca această carte să fie scrisă”.

În arhivele foarte vechi din anticul Templu din Lhassa, Tibet, se poate vedea o veche inscripție caldeeană, scrisă cu 2.000 de ani înainte de Hristos și care, literal, spune:

„Când steaua Bal a căzut în locul în care acum există doar marea și cerul (Oceanul Atlantic), cele șapte orașe cu porțile de aur și temple transparente se zguduiră și se cutremurară ca frunzele unui arbore mișcate de furtună”.

„Și iată că un val de foc și de fum se ridică din palate; strigătele de agonie ale mulțimii umpleau aerul”.

„Căutară refugiu în templele și cetățile lor și înțeleptul Mu, Sacerdotul lui Ra-Mu, apăru înaintea lor și le spuse:

— Nu v-am prezis eu toate acestea? Și bărbații și femeile acoperiți cu pietre prețioase și veșminte sclipitoare, strigară:

— Mu, salvează-ne! Și Mu răspunse:

— Veți muri cu sclavii și cu bogățiile voastre și din cenușa voastră se vor naște noi popoare. Și dacă ele (referindu-se la actuala noastră rasă aria) vor uita că trebuie să fie superiori nu prin ceea ce adună, ci prin ceea ce dăruiesc, aceiași soartă îi va aștepta”.

„Flăcările și fumul acoperiră cuvintele lui Mu și pământul se rupse în bucăți și în câteva luni se scufundă în adâncurile mării împreună cu locuitorii săi”.

Și ce ar putea acum să exclame amabilii noștri critici, în fața acestor două povestiri, una din Tibetul oriental și alta din America Centrală, care, fiecare în forma specifică, relatează aceiași catastrofă?

Pe lângă aceste asemănări extraordinare, dacă dorim cu adevărat și mai multe probe, este evident că atunci trebuie să apelăm la Filologie. Se dovedește clar și evident că Viracocha peruan este Viraj, Bărbat Divin, Kabir sau Logos al hindușilor, Inca, cuvânt care scris invers se poate citi Cain (Sacerdot-rege).

De aceea, nu sunt de mirare nenumăratele legături intrinseci pe care Doctrina și acțiunile primilor incași le păstrează cu Inițierea orientală.

În mod evident, marele istoric roman Cesar Cantu, îi leagă în mod înțelept pe primii incași de mongoli sau vechii șamani, ceea ce echivalează cu a afirma că prezența neașteptată a lui Manu din Nord sau Manco Capac și a nobilei sale soții (Regina

sau Iaco), se relaționează cu miraculoasa întâmplare pe care inteligent ne-o semnalează H.P.B., legată de fenomenul teurgic prin care aceste Ființe pure sau șamani, își pot împrumuta corpul fizic Spiritelor lumilor suprasensibile cu scopul clar de a veni în ajutor omenirii; putere care în nici un caz nu trebuie să se confunde cu mediumismul de tip spiritist.

Inefabilul „Tao” chinez este același cu „Deus” latin, „Dieu” în franceză, „Theos” în limba greacă, „Dios” în spaniolă și de asemenea, cu „Teotl” nauha, aztec.

„Pater” din latină, fără îndoială și de necombătut, se dovedește a fi același „Father” englez, „Vater” german, „Fader” suedez, însuși „Padre”spaniol și în final, „Pa” sau „Ba” indoamerican.

Dulcea „Mater” din latină, este cu siguranță aceiași „Matrusa”, „Mere” din franceză, „Mother” din engleză, nobila „Madre” în spaniolă și, de asemenea, „Na” sau „Maya” în dialectul maya sau quechua.

Extraordinare asemănări lingvistice care semnalează sau indică ceva dincolo de o simplă ostentație, paradă sau exagerare etimologică.

Ajungând la aceste profunzimi ale Etimologiei, suflet al Istoriei și una dintre cele mai puternice chei ale Gnozei, niciodată nu am putea uita acea faimoasă frază din Limbajul ritual maya care spune: *„Eli, Eli, lama sabatani!”* și pe care cele patru Evanghelii o interpretează ezoteric în patru moduri diferite.

Într-un mod extraordinar, marele Kabir a pronunțat această frază în momentul culminant al Calvarului.

„Acum cufundă-mă în lumina Prezenței tale”, este fără îndoială semnificația sa în dialectul maya.

Cu siguranță, marele Hierofant Iisus a învățat dialectele naga și maya în Tibetul oriental, și acest fapt este demonstrat.

În Mănăstirea sacră din Lhassa, în Tibet, există încă o carte, care textual spune aceasta:

„Iisus s-a transformat în cel mai mare Maestru care a existat pe Pământ”.

Un înțelept scriitor a afirmat:

„Este stabilit din punct de vedere istoric faptul că Știința-religie cunoscută de Hristos în Egipt, în India și în Tibet, era Maya”.

„A existat un profund Ocultism Maya, fără îndoială cunoscut de către Hristos, care și-a ales simbolurile (maya) ca sprijin al ideilor sale de iubire creatoare”.

„Deja nu se mai poate considera o întâmplare faptul că a ales crucea maya, trinitatea și cei douăsprezece apostoli, ca și multe alte simboluri, pentru a susține nelimitatul sens științific religios al predicilor sale”.

Este evident că maya-atlanții și-au adus religia în America Centrală.

Fără îndoială că ei au colonizat Tibetul, Babilonia, Grecia, India, etc… Nu este nici o îndoială că limbajul ritual al Kabirului Iisus a fost maya.

Toate acestea pot fi explicate în întregime, grație trunchiului atlant comun popoarelor americane și mediteraneene-semite.

Triburile din Anahuac, ca și toate celelalte triburi din Indoamerica, au venit din Atlantida, și nu din Nord, cum au presupus întotdeauna unii ignoranți iluștrii.

▫ CAPITOLUL VIII ▫
ȘARPELE SACRU ▫

Adevărata semnificație a Dragonului (Lucifer), a Șarpelui, a Chivotului și a tuturor acestor simboluri ale Puterilor considerate acum ca aparținând răului, poate fi observată cel mai bine în doctrinele religioase ale gnosticilor.

Iisus, marele Kabir, niciodată nu și-ar fi sfătuit discipolii să fie la fel de înțelepți precum Șarpele, dacă acesta ar fi fost un simbol Demonic; nici Ofiții, înțelepții gnostici egipteni din Frăția Șarpelui, nu ar fi adoptat în ceremoniile lor o viperă vie, ca simbol al Înțelepciunii, al Divinei Sophia.

Șarpele aztec apare în situații neobișnuite, care îi răstoarnă complet determinismul organic: în locul cozii, apare într-o atitudine neobișnuită un al doilea cap, care, înălțându-se din noroiul pământului servește drept baza dezvoltării ignice.

În continuare, în culturile din Anahuac, întâlnim corpul viperei modificat printr-o acțiune neobișnuită, ce imprimă naturii sale originare o schimbare radicală.

Poate fi capul dublu care amintește cu deplină claritate figura cercului, în acea transă gnostică devorându-și propria coadă, sinteză extraordinară a Mesajului minunat al Domnului Quetzalcoatl; poate fi poziția verticală care ilustrează ideea

maya sau nahua al Viperei divine devorând Sufletul și Spiritul Omului sau, în final, flăcările sexuale consumând egoul animal, anihilându-l, reducându-l la cenușă.

Șarpele sau Logosul salvator îl inspiră pe om pentru a-și recunoaște identitatea cu Logosul și astfel să se întoarcă către propria sa Esență, care este Logosul.

Apele Abisului au dat naștere unui vânt puternic (la fel, Șarpele, cu sâsâitul său); acesta a înălțat apele, care au intrat în contact cu Spiritul și Lumina. Și Șarpele a invadat materia haotică și astfel a fost zămislit omul, amestec al acestor trei principii.

Singurul țel al Luminii superioare este să își poată recupera particulele pierdute.

Și cum Matricea haotică aspiră și îl recunoaște numai pe Șarpe, Logosul luminos a luat forma acestuia pentru a salva Lumina scufundată în tenebre; de aceea, Omul Perfect a coborât la sânul unei Fecioare, și nu numai că a suferit cunoscând misterele rușinoase ale Matricei, ci mai târziu s-a ridicat și a băut din Cupa cu Apă Vie, din care trebuie să bea oricine dorește să se lepede de sclavie și să îmbrace Veșmintele Cerești.

Șarpele Sacru sau Logosul Salvator doarme încolăcit pe fundul Arcei, în așteptare mistică, pândind clipa în care va fi trezit.

Cei ce studiază Fiziologia ezoterică nahua sau hindusă, susțin ideea transcendentală a existenței unui centru magnetic minunat, așezat la baza coloanei vertebrale, la jumătatea distanței dintre orificiul anal și organele sexuale.

În mijlocul chackrei, există un pătrat galben invizibil pentru ochii fizici, dar perceptibil pentru clarviziune sau cel de-al șaselea simț; după hinduși, acel pătrat reprezintă elementul pământ.

Ni s-a spus că în interiorul acelui pătrat există un Yoni sau Uter, și că în centrul acestuia se găsește un Lingam sau Falus erotic, în jurul căruia este încolăcit șarpele, misterioasă energie psihică, numită Kundalini.

Textele tantrice din Asia o descriu pe Kundalini astfel: *„Luminoasă ca și fulgerul, strălucind în mijlocul acestui lotus (sau centru magnetic), ca un lanț de lumini sclipitoare”*.

Structura ezoterică al acestui Centru magnetic, precum și

așezarea sa neobișnuită între organele sexuale și anus, conferă baze solide și de necombătut Școlilor de tantrism din India și din Tibet.

Fără îndoială că Șarpele poate fi trezit numai prin Sahaja-Maithuna (magia sexuală, înfrânarea dorinței).

Este evident faptul că, atunci când Vipera sacră se trezește pentru a-și începe ascensiunea de-a lungul canalului medular spinal al organismului uman, scoate un sunet misterios, foarte asemănător cu cel al unei vipere obișnuite, amenințată cu un băț.

Cu siguranță, Șarpele marilor Mistere este aspectul feminin al Logosului, Dumnezeul-mamă, Soția lui Shiva, Isis, Adonia, Tonantzin, Rea, sau, mai bine spus, Ram-Io, Cibele, Ops, Der, Flora, Paula, Io, Akka, marea Mamă în sanscrită, Zeița lui Lha, Lares sau Spiritele de jos, temuta mamă a lui Huitzilopochtli, Ak sau Zeița Albă în turcă, Minerva caldeeană a Misterelor Inițiatice, Aka Bolzub din Templul lunar din Chichen Itza (Yucatan), etc., etc., etc…

Încă se mai păstrează un ecou pierdut al vechilor Mistere, în transeptul sau planul transversal ale celor mai glorioase biserici, precum Sfântul Petru din Roma, care înlocuiește forma primitivă de navă (nava sau arca salvatoare a Potopului Universal sau catastrofei atlante, pe care au ajuns la continentele actuale toți Noe, Quetzalcoatl, Xisisthrus și Deukalion). Și tot de aceea, ca și loc sacru în incinta casei, în casele grecești, coridorul interior care separă camerele destinate oaspeților de celelalte, se numea „galerie perpendiculară”, după cum se poate vedea în Vitruviu, Procopiu (De Aedificationem), în Becchi (De Calcidio e della Cripta di Eumaquia), și în celelalte tratate de construcții, unde se face referire la această intersecție sau efectivă și simbolică cruce Tau a îndatoririlor impuse de ospitalitatea între oameni.

Inserția Falusului vertical în Uterul orizontal formează Crucea, și aceasta oricine o poate verifica.

Dacă reflectăm foarte serios la această legătură intimă care există între S și Tau, Cruce sau T, ajungem la concluzia logică că numai prin încrucișarea lui Lingam-Yoni (Falus-Uter), cu excluderea radicală a orgasmului fiziologic, se poate trezi Kundalini, Șarpele ignic al puterilor noastre magice.

Fulgerele furtunosului Zeus, cel care adună norii ce

zguduie Olimpul și seamănă teroare în această omenire îndurerată, formează Crucea.

Focul ceresc și focul terestru, Fohatul potențial sau virtual care compune sau dezintegrează, dă viață sau omoară, clădește sau dezorganizează, formează Crucea.

Fiu al Soarelui care îi dă naștere, servitor al omului care îl eliberează și îl menține, Focul divin căzut, decadent, prizonier în materie, dă naștere la revoluții neobișnuite, extraordinare și își conduce propria mântuire. Iisus pe Cruce este imaginea minunată a radiației ignice încarnată în întreaga Natură.

Este Mielul imaculat al Aurorei Marii Zile și este, de asemenea, faimosul Huehueteotl, Bătrânul Zeu al Focului, cel care în vechea cultură din Teotihuacan era reprezentat sub forma unui bătrân apăsat de ani și care purta pe capul sau milenar un enorm vas cu jăratic.

Fără îndoială, Zeul focului sexual reprezintă una dintre cele mai vechi tradiții ale popoarelor maya și nahua, este Divinitatea din centru, în legătură directă cu cele patru puncte cardinale ale Pământului, aşa cum este sacrul vas cu jăratic pentru a aprinde rugul în centrul lăcașului și Templului aztec, și de aceea este foarte firesc să vedem la Hierofanții Zeului Flăcării figura mistică a sfintei Cruci, care ornează și vasele de tămâie numite tlamaitl – mâini de foc – cu care Sacerdoții îi parfumau pe Zeii Sfinți.

Evident, un Zeu atât de vechi precum acesta, foarte asemănător lui Agni, zeitatea vedică a focului, are, de asemenea, foarte variate denumiri. I se spune Xiuhtecutli, a cărui profundă semnificație este: Stăpân al Anului, Stăpân al Ierbii, Stăpân al Peruzelei, întrucât acest cuvânt, xihuitl, cu o pronunție un pic diferită, fără îndoială că semnifică aceste trei lucruri și îl găsim sub acest nume în diferitele panteonuri din America Centrală.

Această zeitate fiind astfel reprezentată, nu este de mirare că poartă pe cap un fel de mitră albastră, inteligent alcătuită dintr-un minunat mozaic de peruzea, care era caracteristica foarte specială a puternicilor Regi din marea Civilizație mexicană.

În concepția nahua și maya, svastica sacră a marilor Mistere întotdeauna s-a definit ca și Cruce în mișcare; este Nahui Ollin, simbol sacru al Mișcării Cosmice.

Cele două orientări posibile ale svasticii reprezintă în mod clar principiile Naturii, masculin și feminin, pozitiv și negativ.

Două svastici având două direcții diferite, suprapuse în mod exact, formează Crucea spânzurătoare, și sub acest aspect reprezintă uniunea erotică a celor două sexe.

După Legenda aztecă, cei care au inventat Focul au fost un bărbat și o femeie, și aceasta este posibil numai prin Crucea în mișcare.

INRI Ignis Natura Renovatur Integram (Focul reînnoiește Natura neîncetat).

▫ CAPITOLUL IX ▫
CRUCEA SFÂNTULUI ANDREI ▫

Andrei, eremitul, umil pescar, l-a slujit pe Hristosul Ioan, devenind apoi discipol al marelui Kabir Iisus.

Evanghelia Hristică a Umanității Solare ne spune, într-adevăr, că la începutul misiunii sale, Marea Ființă s-a dus la Capernaum, oraș maritim din Galileea, despre care profetul Isaia a afirmat: *„Poporul care se găsea în tenebre văzu o mare lumină, și celor ce ședeau în umbra morții, lumina le-a răsărit”* (Matei IV, 16).

Atunci Logosul Solar a mers pe malul mării, al apei, și i-a luat ca primi discipoli pe pescarii Petru și Andrei, *„pentru a-i face pescari de oameni”* (Matei IV, 19).

Andrei l-a asistat pe Iisus, Marele Sacerdot Gnostic, când a înfăptuit miracolul de la lacul Genesareth sau Jainesareth – simbolicul lac din jinas – unde Focul sacru urma să realizeze atâtea miracole.

Stau scrise cu litere de aur în Cartea Vieții, numeroasele miracole și învieri din morți înfăptuite de Andrei după moartea marelui Kabir.

Legenda secolelor povestește că în Niceea bântuiau șapte demoni, adepți ai mâinii stângi, tenebroși și siniștri, care îi ucideau pe călători. În fața verdictului solemn al opiniei publice, Andrei, după ce i-a transformat în câini, i-a alungat de pe acele meleaguri.

Teribilul calvar al lui Andrei, plin de enigme și miracole a făcut foarte celebră Crucea în X, cruce de care cu cruzime i-au fost prinse mâinile și picioarele.

Cu siguranță și fără urmă de exagerare, putem și trebuie să afirmăm solemn, că acest X simbolic, care este fără doar și

poate un K grecesc, a fost, este și va fi mereu unul dintre cele mai valoroase simboluri ale ezoterismului hristic.

Multe Frății mistice au adoptat magicul semn al lui Andrei, X-Crestos, Peștele, etc…

Fără îndoială, Andrei a fost în mod specific acceptat de către Frățiile ezoterice din Scoția. Nu este de prisos să subliniem în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975 că aceste instituții au ca plantă simbolică „spinul”, iar acesta este un lucru demonstrat.

Desigur, în Scoția au existat timp de multe secole diverse Frății ocultiste ale Sfântului Andrei de Cardo.

De multe ori s-a demonstrat faptul că au fost membri activi ai unor Frății similare, oameni extraordinari, precum Toma de Kempis, Geber, Raimundo, Nicolas Flamel, Sendivogius, Albert cel Mare, Sfântul Toma D'Aquino, Wigelius, Roger Bacon, Mathia Kornax, Paracelsus, Arnaldo de Villanova și mulți alții.

După cum se poate vedea în unele imagini religioase, asemeni Hierofantului Iisus, care poartă Crucea simbolică pe spatele său însângerat, la fel și imaculatul Miel al lui Dumnezeu, mântuitorul lumii, poartă semnul Crucii pe drapelul său, având încrustat adânc acest semn sacru pe laba sa.

Cei ce primesc Spiritul inefabil al Focului sacru, cei ce îl poartă în ei înșiși și sunt profund marcați de semnul său glorios, cu siguranță și în numele adevărului, afirmăm că nu trebuie să se teamă nicidecum de focul elemental.

Aceștia sunt autenticii Fii ai Soarelui, adevărații discipoli ai lui Ilie, care au drept ghid Astrul strămoșilor lor.

Crucea Sfântului Andrei și miraculoasa cheie a Sfântului Petru, sunt două replici minunate ale semnului Crucii, sublima monogramă a Domnului nostru Hristos, având o egală valoare alchimică și kabalistică, fiind, astfel, repere capabile să asigure Victoria celor ce lucrează în Marea Operă.

În centrul Crucii de Palenque se găsește Arborele Vieții din Kabala ebraică; acesta este un adevărat miracol al vechiului Mexic.

Fără îndoială, Arborele Științei Binelui și Răului și Arborele Vieții împart aceleași rădăcini.

Să nu uităm niciodată că în jurul Crucii strălucitoare văzută în lumea astrală de către Constantin, apăreau acele cuvinte profetice pe care cu bucurie le-a pictat pe al său stindard: *„In hoc signo vinces”*, prin acest semn vei învinge.

Crucea sexuală – simbol viu al încrucișării Lingam-Yoni, poartă pecetea inconfundabilă a celor trei cuie care s-au folosit pentru a-l sacrifica pe Crestosul-materie, simbol al celor trei purificări prin fier și foc, fără de care Domnul Quetzalcoatl din Mexic nu ar fi putut dobândi învierea.

Crucea este simbolul antic, alchimic, al creuzetului, care înainte se numea în franceză cruzol, crucible, croiset.

În latină – crucibulum, creuzetul, avea ca rădăcină crux, crucis, cruce. Este evident că toate acestea ne îndeamnă la reflecție.

Creuzetul este locul unde materia primă a Marii Opere suferă cu nesfârșită răbdare Patimile Domnului.

În creuzetul erotic al Alchimiei sexuale moare Egoul și renaște din propria sa cenușă Pasărea Pheonix.

INRI, In Nescis Renascer Integer. În moarte să renaștem intacți și puri.

„Sorbită este moartea cu victorie. Unde este, o moarte, spinul tău? Unde este, mormântule, biruința ta?”

Roger Bacon, în monumentala sa operă intitulată „Azoth” (carte foarte asemănătoare lui „Azug” din influenta înțelepciune orientală), prezintă într-o gravură transcendentală primul stadiu al procesului alchimic, prin intermediul unui cadavru descompus, întins pe minunata pânză a Alchimiei. Strălucitorul Soare, palida Lună și diferitele lumi din Sistemul nostru Solar Ors, împreună cu toate aceste semne alchimice care le corespund în mod firesc, domină în întregime scena.

Se dovedește ciudat să vedem acel cadavru înălțându-și capul, ca și cum ar vrea să se ridice din morți.

Corbul negru al Alchimiei sexuale separă carnea de oase, în timp ce Esența animică părăsește corpul.

Această imagine a profanului mort, care învie apoi prin Inițiere, în Real, este dincolo de orice îndoială și nelămurire, un simbol osiric extraordinar.

„Carnea părăsește oasele”. Fraza liturgică a Frățiilor Sfântului Andrei de Cardo și a altora de acest gen.

Profunda semnificație a torturilor suferite de Andrei pe teribila Cruce în X este anihilarea iubitului Ego în „laboratorum oratorium” al celui de-al Treilea Logos.

Înspăimântătoare moarte, indispensabilă, care niciodată nu s-ar putea realiza cu un foc vulgar.

În mod evident și fără nici o exagerare, pentru această muncă este nevoie de un ajutor suplimentar din partea unui agent ocult, un foc secret de tip sexual, care – pentru a avea o idee despre el – seamănă mai mult cu o apă decât cu o flacără.

Acest foc sau această apă arzătoare, este scânteia vitală ce leagă Logosul de materia inertă, este Fohatul divin închis în întreaga creație, Fulgerul de foc, Kundalini, Șarpele sacru al Înțelepciunii din Anahuac, urcând prin canalul medular spinal al Adeptului.

Conexiunea Lingam-Yoni fără pierderea ens seminis-ului, este fără îndoială, cheia exactă prin care Adam și Eva pot să trezească Șarpele lui Saturn în anatomia lor ocultă.

Fără îndoială, lectura foarte atentă a lui Arthepius de Pontano și a operei intitulată „Epistola de Igne Philosophorum” se dovedește foarte potrivită, întrucât în aceste pagini nemuritoare, cititorul ar putea găsi indicații valoroase despre natura și caracteristicile complete ale acestui „Foc apos” sau „Apa ignică”.

În curțile de piatră ale vechilor și sacrelor Temple din Anahuac, candidații la Inițierea umană și solară, bărbați și femei, în schimb reciproc de mângâieri, realizau conexiunea Lingam-Yoni, falus-uter, retrăgându-se apoi din coitul chimic fără să ejaculeze ens seminis (entitatea semenului). Astfel obțineau trezirea Șarpelui saturnian.

Transmutarea sexuală a ens seminis-ului în energie creatoare este însăși axioma fundamentală a Științei Ermetice.

Bipolarizarea acestui minunat tip de energie în interiorul organismului uman a fost analizată cu atenție, din cele mai vechi timpuri, în Colegiile inițiatice din Mexic, Peru, Egipt, Yucatan, Grecia, India, Tibet, Fenicia, Persia, Caldeea, Troia, Cartagina, etc., etc., etc…

Ascensiunea miraculoasă a energiei seminale până la creier este posibilă datorită unei perechi de cordoane nervoase care se desfășoară în formă de opt de o parte și de alta a coloanei vertebrale.

În filosofia chineză aceste cordoane sunt cunoscute sub numele de Yin și Yang, canalul Tao fiind cel din mijloc, canalul medular, calea secretă pe unde urcă vipera.

Este evident că primul dintre aceste canale este de natură lunară; este neîndoielnic că al doilea este de tip solar.

Când atomii solari și lunari fac contact în Triveni, aproape de coccis, se trezește Șarpele de foc al puterilor noastre magice.

Kabaliștii evrei ne vorbesc despre misteriosul Daath care apare în Arborele Vieții, căruia niciodată nu i se atribuie nici nume divin, nici vreun fel de oaste angelică, și care, de asemenea, nu are nici un semn lumesc, planetă sau element.

Daath, sephirotul secret din misterele ebraice, ia naștere din unirea lui Abba, Tatăl care este în secret, și a lui Ama, Mama supremă.

Tatăl și Mama, Osiris și Isis, se găsesc veșnic uniți în Yesod, fundamentul, al nouălea sephirot, sexul, însă sunt ascunși prin misterul lui Daath, sau cunoașterea tantrică, cea care se prelucrează prin sahaja maithuna (magia sexuală).

Între aceste două aspecte bipolare ale Creației – Tatăl nostru care este în secret și Mama noastră Divină Kundalini – se coase și se descoase Pânza Vieții.

Legenda secolelor povestește că atunci când Semele, mama lui Dyonisos, l-a văzut pe amantul său divin, Zeus, sub forma fulgerului, a luat foc și a dat naștere prematur fiului său.

Cu siguranță, nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu față în față fără să moară. Moartea lui eu însumi, sinelui însuși, este indispensabilă înainte de a putea contempla strălucitorul chip al Bătrânului Zilelor.

La fel cum viața reprezintă un proces de exteriorizare graduală, din ce în ce mai completă, sau extrovertire, moartea Egoului este un proces de interiorizare treptată, în care conștiința individuală, Esența pură, se leapădă lent de veșmintele sale inutile, asemeni lui Ishtar în coborârea sa simbolică, până ce rămâne complet goală și trezită în ea însăși, în fața Marii Realități a Vieții libere în mișcarea sa.

Fără îndoială, pentru ca Lumina, care reprezintă Esența animică, acum îmbuteliată în Egoul animal, să înceapă să sclipească, să scânteieze și să strălucească, trebuie să se elibereze. Însă în adevăr vă spun că acest lucru este posibil numai trecând prin teribila anihilare buddhistă: dizolvând Eul, murind în sine însuși.

Energia sexuală reprezintă cu siguranță o putere teribilă, explozivă la nivel înalt, minunată. Cel ce învață să folosească arma erotică, Lancea pactelor magice, va putea reduce la praf cosmic Eul Psihologiei.

Nu este de prisos să afirmăm în mod solemn că lancea, ca simbol ocult al forței sexuale, virile, joacă un rol important în numeroase legende orientale, fiind instrumentul de salvare și de eliberare, care agitată în mod inteligent de către ascetul gnostic, îi permite să reducă la cenușă toată această adunătură de elemente nedorite care, în ansamblul lor formează Egoul, eu însumi, sinele însuși.

În Patimile Domnului nostru Hristos, Longinus joacă același rol ezoteric ca Sfântul Mihail și Sfântul Gheorghe. Fără îndoială, Cadmo, Perseu și Iason, joacă un rol asemănător la păgâni.

Străpungerea dragonului sau înfigerea unei lănci în coasta lui Hristos, asemeni Cavalerilor cerești sau Eroilor greci, se dovedește a fi ceva profund semnificativ.

Crucea Sfântului Andrei și Lancea Sfântă, simbolizează întreaga muncă de anihilare buddhistă.

Și amintind cu profundă venerație de Crucea Sfântului Andrei și de Lancea Sfântă, niciodată nu vom comite greșeala de neiertat de a uita de Sfântul Graal.

Cupele sacre din toate religiile reprezintă organul sexual feminin al generării și, de asemenea, al regenerării, și care corespunde, fără doar și poate, Vasului cosmogonic al lui Platon, Cupei lui Hermes și a lui Solomon, binecuvântatei Urne a vechilor mistere.

Mama care ne-a dat naștere, sau soția șarpelui, este renumită în tradițiile mexicane care o reprezintă căzută din starea ei primitivă de fericire și inocență.

După cărțile lui Zoroastru, primul bărbat și prima femeie au fost creați puri și erau supuși lui Ormuz, Creatorul lor. Ahriman i-a văzut și a fost gelos pe fericirea lor. Le-a vorbit, sub forma unei cobre, le-a arătat niște fructe și i-a convins de faptul că el era creatorul întregului univers. Ei l-au crezut și de atunci natura lor s-a degradat în întregime.

Monumentele și tradițiile hindușilor confirmă povestea lui Adam și a Evei și a căderii lor. Această tradiție exista, de asemenea, între budiștii tibetani și era predată de către chinezi și vechii perși.

Astfel, păcatul original este rădăcina Egoului, causa causorum a lui eu însumi, sinelui însuși.

Ritualurile ce se celebrau la diferite popoare pentru

purificarea copiilor la intrarea lor în această viață, constituie de fapt un pact de magie sexuală.

În Yucatan, Mexic, copilul era dus la Templu, unde Sacerdotul turna pe capul său apă pentru botez și îi dădea un nume. În Insulele Canare, femeile împlineau această funcție în locul sacerdoților.

Adam și Eva întotdeauna apar despărțiți de trunchiul arborelui paradisiac. În majoritatea cazurilor, șarpele, încolăcit pe trunchiul acestuia, are o figură umană.

Numai prin împlinirea în întregime a pactului magico-sexual al Sacramentului Botezului, este posibil să anihilăm păcatul originar și să ne întoarcem în Paradis.

Yakin și Boaz, Urim și Tumim, Apollo și Diana, cu siguranță sunt cele două coloane principale ale Templului Înțelepciunii.

Între cele două coloane ale Templului se găsește Arcanul A.Z.F., cheia Marii Opere.

Goethe, adorându-și Divina Mamă Kundalini, Șarpele sacru care urcă prin canalul Tao (măduva spinării), exclama în plin extaz:

„Fecioară pură în sensul cel mai frumos, mamă demnă de venerație, regină aleasă de către noi și egală în rang cu Zeii...”

Acel mare Inițiat, aspirând să moară în el însuși, aici și acum, în timpul copulației metafizice, după ce înțelesese în totalitate oricare dintre greșelile psihologice, striga cu toată puterea sufletului său: *„Săgeți, străpungeți-mă; lănci, supuneți-mă; buzdugane, răniți-mă. Totul să dispară, totul să devină van. Să strălucească steaua perenă, foc al eternei iubiri...”*

Înțelegere și eliminare, iată aici cheia Crucii Sfântului Andrei. Astfel murim din moment în moment...

Nu este posibilă eliminarea integrală al unui defect psihologic, dacă înainte nu a fost înțeles în întregime, în toate nivelurile minții.

În timpul coitului chimic, Devi Kundalini, Mama noastră Cosmică particulară, individuală, poate și trebuie să folosească Lancea Sfântă, Sulița Minervei, Lancea lui Ahile, Arma lui Longinus, pentru a distruge defectul psihologic pe care l-am înțeles cu adevărat.

„Bateți și vi se va deschide, cereți și vi se va da”.

Legenda secolelor povestește că Domnul Quetzalcoatl, în ajunul căderii sale, spunea: *„Trebuie să părăsesc Casele mele*

din pene prețioase, casele mele din melci. Și plin de bucurie, trimise atunci după regină, prețioasa Estera.

— Mergeți și aduceți cu voi pe regina Quetzalpelatl (Eva mitologiei ebraice), deliciul vieții mele, pentru ca împreună să bem, să bem până ne vom îmbăta.

Pajii s-au dus până la Palatul din Tlamachuayan și de acolo au adus-o pe regină.

— Stăpână Regină, fiica mea, Regele Quetzalcoatl ne trimite să te ducem la el, dorește să petreci cu el.

Ea le răspunse*: voi veni.*

Când Quetzalpelatl ajunse, se așeză alături de rege; îi dădură să bea de patru ori, și a cincea oară bău în cinstea măreției sale.

Și când se ameți, magii începură să cânte și însuși regele Quetzalcoatl se ridică nesigur și în zgomotul cântecelor îi spuse prințesei:

— Soție, să ne desfătăm bând din această licoare. (se referă la licoarea desfrâului)

Cum erau amețiți, nimic din ceea ce vorbeau nu avea sens. (desfrânatul nu mai dă curs rațiunii)

Și regele nu mai ținu penitență, nu mai merse la baia rituală și nici nu se rugă în templu. În final, îi cuprinse somnul. Și trezindu-se a doua zi, amândoi se întristară, li se strânse inima”.

(În mitologia ebraică se spune și despre Adam și Eva că după ce au mâncat din fructul interzis, s-au întristat și li s-au deschis ochii și au realizat că erau goi și atunci au cules frunze de smochin și au făcut din ele șorturi.)

„Atunci Quetzalcoatl spuse: „M-am îmbătat, am păcătuit. Nimeni nu va putea spăla pata pe care am aruncat-o pe mine. Atunci, împreună cu gărzile sale, începu să cânte un cântec. Mulțimea care aștepta afară, a fost făcută să aștepte și mai mult.

Chinuit, plângând, plin de durere și teamă văzând că faptele sale rele fuseseră deja aflate și fără ca nimeni să îl consoleze, începu să plângă înaintea Dumnezeului său”. (aceasta este reproducere textuală din epica nahua și ne invită la reflecție)

Ce urmează apoi este ușor de ghicit dacă citim următoarele versete din Biblia ebraică:

„Și Iehova îl scoase din Grădina Edenului pentru a lucra

pământul din care fusese făcut. Îl izgoni, astfel, pe om, și puse la răsăritul Grădinii Edenului heruvimi și o spadă înflăcărată care se rotea în toate părțile, pentru a păzi drumul către Arborele Vieții”. (Geneza 3, 23-24)

Fuga lui Quetzalcoatl, misterioasa sa ieșire din Thule paradisiacă, se dovedește neobișnuită, nemaiîntâlnită…

Se spune ca atunci a ars toate casele sale din aur și din argint și casele din scoici roșii, precum și toate capodoperele artei toltece.

„Minunate opere de artă, obiecte prețioase și frumoase, pe toate le-a îngropat, pe toate le-a ascuns acolo, în locuri secrete, în munți sau în prăpăstii. Comori de o bogăție fără seamăn pe care mai târziu a trebuit să meargă să le caute și să le găsească. Bogăție ezoterică ascunsă în adâncurile Pământului”.

Mistice paragrafe din Anahuac care înțelept traduse în termeni gnostici și alchimici se dovedesc superlative.

Transformarea metalică a Aurului spiritual este urmarea sau consecința inevitabilă a oricărei căderi sexuale.

Când se face referire la minunatele Opere de Artă, la obiectele prețioase și frumoase, este util să studiem printre rânduri marea Epistolă Universală a Sfântului Iacob, binecuvântatul Patron al Marii Opere. (Să se vadă Biblia ebraică) Enoch a descoperit nemuritoarea Comoară ascunsă în munții Moria. Fiecare dintre noi trebuie să își caute Moștenirea pierdută.

Comoara niciodată nu se găsește la suprafața Pământului, este necesar sa coborâm în Avern pentru a o găsi.

„Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem”. (Vizitează interiorul Pământului, deoarece, purificându-l, vei găsi piatra ascunsă.) Fără îndoială, Piatra Filosofală și toate acele Pietre prețioase ale Ierusalimului ceresc, simbolizând virtuți și puteri cosmice transcendentale, constituie Comoara lui Quetzalcoatl, bogăția noastră intimă particulară, pe care am lăsat-o ascunsă când am ieșit din Eden și pe care trebuie să o căutăm în interiorul nostru, aici și acum.

„Înaintea Arborelui Bătrâneții, Domnul își zări chipul și cu infinită durere spuse: Ce bătrân sunt! Altă dată ajunse în alt loc și se așeză să se odihnească pe o piatră și își sprijini mâinile pe ea. Privi spre Thule și astfel, începu să plângă. Plângea în

hohote, șiroaie duble de lacrimi alunecau pe granit. Era înconjurat de picături și datorită lacrimilor sale roca s-a crăpat. Lacrimile suferinței sale, căzând pe piatră, o perforau. Mâinile îi lăsară urme pe locul în care și le sprijinise de piatră, ca și cum piatra ar fi fost din noroi și urmele mâinilor s-ar fi impregnat acolo. La fel, șezutul său, se imprimă adânc în piatra pe care era așezat”.

Încă se mai pot vedea urmele mâinilor sale în locul numit Temacpalco.

De fapt, stricto senso, în Rocă, în Piatră, în Sex, zace ascunsă Electricitatea sexuală transcendentă care poate să îl înrobească sau să îl elibereze pe om. Aceste rânduri definitorii ne invită la reflecție... Fenomenul quetzalcoatlian se dovedește întotdeauna uimitor și actual. Cu siguranță, nu facem afirmații semantice, dorim doar să comentăm pe calea fenomenologică Mesajul quetzalcoatlian.

Se spune că Preafericitul, după ce a suferit mult, a ajuns într-un loc numit Puntea Pietrei.

„În acest loc există apă (ens seminis), apă care se agită învolburându-se, se revarsă și se împrăștie”.

Antropologii moderni au interpretat într-o manieră diferită și eronată, nu cunosc nimic despre ezoterismul din Anahuac. Nu cunosc sensul religios al acestor cânturi.

Deși aceasta poate părea total străin Gnosticismului, în fond nu este, și trebuie să acordăm mare atenție următoarelor:

„Preafericitul se întoarse pe drumul pe care odinioară îl abandonase”.

Se spune că a smuls o piatră și a făcut o punte, traversând astfel pe celălalt mal. Astfel, marele Avatar al aztecilor își continuă drumul și ajunse la un loc ce se numea *„Apa Șerpilor”*.

Autorii arabi dau acestui loc numele de Holmat și pe lângă asta ne învață că apele sale l-au făcut nemuritor pe profetul Ilie. Localizează faimosul izvor în Modhallan, termen a cărui rădăcină înseamnă *„mare obscură și tenebroasă”*, indicând prin aceasta *„haosul metalic”*, sperma sacră sau materia primă a Marii Opere.

Această cunoaștere scapă analizei raționaliste normale. Este vorba despre învățături de tip suprarațional care pot fi înțelese, asimilate, numai cu ajutorul unui Guru (intern).

„Servus fugitivus” care ne lipsește este o *„apă minerală și*

metalică”, solidă și tăioasă, cu aspectul unei pietre ce poate fi ușor lichefiată.

Această apă coagulată sub formă de apă pietrificată este Alkaestul, Solventul universal, Apa șerpilor, Sufletul metalic al spermei sacre, Mercurul Filosofiei secrete, rezultat minunat al transmutării sexuale.

Înțelepții întotdeauna s-au arătat foarte rezervați în legătură cu Mercurul filosofic, ale cărui faze succesive pot fi dirijate de către operatorul inteligent după placul său.

Dacă tehnica necesită un anumit timp și presupune un oarecare efort, în schimb este de o extremă simplitate. Nu presupune nici un fel de îndemânare, nici abilitate profesională, ci numai cunoașterea unui artificiu neobișnuit ce constituie acest „secretum secretorum” pe care noi, gnosticii, l-am divulgat deja în mod public: Conexiunea Lingam-Yoni (Falus-Uter) fără a vărsa niciodată în viață Cupa lui Hermes.

Karl Meagh afirmă: *„În momentul tensiunii musculare și înainte de a avea loc inversiunea curenților, când apare senzația ejaculării iminente, fluidul seminal va fi reținut, trăgând limba înapoi, cât mai mult posibil și ținându-ne respirația”*. *„Se recomandă, de asemenea, contracția mușchilor anusului ca și cum s-ar practica exercițiul de concentrare asupra chakrei Muladhara”*.

„Sufletul metalic” al spermei este Hermes, Mercurul colorant care poartă în sine „aurul mistic”, la fel cum Sfântul Cristobal îl poartă pe Iisus și Mielul propria sa blană.

În acest fel, datorită Mercurului Filosofiei secrete, Binecuvântatul Domn Quetzalcoatl a regenerat aurul în suflet său, în spirit și în corpurile existențiale superioare ale Ființei.

Inutil au încercat tenebroșii să îl facă pe Binecuvântat să revină la păcatul său imoral.

„- Cu nici un chip nu mai pot acuma să mă întorc – răspunde Domnul, *trebuie să plec.*

— Unde mergi, Qurtzalcoatl?

— Merg, le spuse, *către Pământul roșu, merg să adun înțelepciune*. Ei îi spun:

— Și acolo, ce vei face?

— Eu sunt chemat, Soarele mă cheamă.

— Foarte bine, lasă atunci lucrurile culturii toltece.

Și Binecuvântatul aruncă în apă bunurile sale materiale,

lucrurile iluzorii ale acestei lumi, colierele sale de pietre prețioase, care imediat se scufundară. De atunci, acel loc se numește „Apa pietrelor prețioase”.

Înaintă un pic, ajunse în alt loc, care se numea „Locul în care dorm”. (Orcul clasicilor, Limbul creștinilor, aici și acum, somnul Conștiintei în această Vale de Lacrimi.) Aici îi iese în întâmpinare un adept al mâinii stângi și îi spune:

— Încotro te îndrepți?

Binecuvântatul răspunde:

— *Mă îndrept către Pământul roșu, merg să dobândesc Înțelepciune.*

— Foarte bine, bea din acest vin al uitării, eu am venit să ți-l aduc.

— Nu, nu pot nici măcar un pic să gust.

— Va trebui să bei cu forța. Nici eu nu te pot lăsa să treci, sau să îți continui drumul fără să bei. Eu trebuie să te fac să bei și chiar să te îmbăt. Așa că bea!

Atunci Quetzalcoatl, cu un pahar înalt – întrucât era un bodhisattva căzut *– bău vinul.*

Și odată ce bău, căzu învins de pe drum, începu să sforăie (timp de multe reîncarnări, trecând prin suferințe de nedescris*) și sforăitul său se auzea de foarte departe, când, în sfârșit* (își trezi din nou conștiința*) privi de-o parte și de alta, se privi pe sine însuși și își netezi părul. Din această cauză acel loc se numește: „Locul în care dorm”*.

Din nou își începu călătoria și ajunse la culmea care se găsește între Muntele Umed, care simbolizează Lingamul, și Femeia Albă, care simbolizează Yoniul – și acolo, asupra lui și asupra tovarășilor pe care îi ducea cu el, bufonii săi, infirmii – agregatele psihice sau elementele inumane, căzu zăpadă și cu toții înghețară și muriră”.

„Carnea să abandoneze oasele!”, exclamau vechii alchimiști medievali în timpul coitului chimic.

Ezoterice chinuri ale Frățiilor Sfântului Andrei de Cardo. Fără îndoială, Crucea în X este simbolul minunat al morții tuturor acestor elemente inumane care în totalitatea lor alcătuiesc Egoul, Eul.

Alegoric supliciu al Sfântului Andrei, înfricoșătoare torturi în a Noua Sferă (regiunea sexului), remușcări, anihilare buddhistă.

Crearea Aurului Spiritului, sau regenerarea sa, este posibilă numai eliminând toți acești bufoni, infirmi, agregate psihologice care personifică defectele noastre.

Binecuvântatul acum cânta, acum plângea și lucra cu infinită răbdare în Forja Ciclopilor (sexul).

„Plânse mult, din piept ieșindu-i adânci suspine. Își fixă privirea asupra Muntelui Matizada – Muntele Învierii *– și porni pe drum. Pe unde mergea, făcea numai minuni, lăsând urme minunate ale trecerii sale prin acele locuri”*. (Cum va face altădată marele Kabir Iisus în Țara Sfântă).

„Ajungând la mare, construi o plută din șerpi – întrucât obținuse completa dezvoltare a celor șapte grade de putere ale focului – și odată terminată – completă – se așeză pe ea și o folosi drept barcă”.

Aceasta ne amintește de Gautama, Buddha, așezat pe un Șarpe la picioarele arborelui Bodhi, extraordinarul Smochin, simbol magnific al potenței sexuale.

Plouă și apa formând băltoace, amenința să îl înece, însă Gautama așezat deasupra cobrei, o folosea drept barcă.

Elementele comune pe care le putem extrage din diverse texte ne vorbesc despre șarpele ignic al puterilor noastre magice, aspectul feminin al lui Binah ebraic, Soția lui Shiva, al Treilea Logos, Duhul Sfânt, Mama noastră cosmică particulară, care, prin eliminarea elementelor inumane pe care le purtăm în interior, ne salvează din apele învolburate ale vieții.

„Binecuvântatul Domn Quetzalcoatl se îndepărtă, dispăru în ape – spermatice, ale primei clipe *– și nimeni nu știe cum ajunse la locul de culoare roșie”*.

Fără îndoială, și marele Kabir Iisus a ajuns la Pământul roșu atunci când a fost îmbrăcat cu mantia purpurie și în plus i s-a așezat pe cap o coroană împletită din spini.

Atunci îl salutau ironic spunându-i: *„Salve, Rege al iudeilor!”*

„Și îl loveau peste cap cu o trestie, și îl scuipau și așezați în genunchi, se plecau în fața lui”.

În mod real, creuzetul sexual, erotic, este locul unde materia primă a Marii Opere suferă patimile sale, asemeni lui Hristos. Creuzetul celei de-a Noua Sfere este locul în care moare, pentru a renaște apoi purificată, spiritualizată, transformată.

În Caldeea, Ziguratele, turnuri având de obicei trei etaje din categoria cărora a făcut parte și faimosul Turn Babel, erau pictate cu trei culori: negru, alb și roșu purpuriu.

Pentru a ne face o idee despre importanța extraordinară pe care culorile Marii Opere o au în Filosofia ermetică, să observăm că întotdeauna Fecioara este reprezentată îmbrăcată în albastru (echivalentul negrului), Dumnezeu în alb și Hristos-ul în roșu.

În Templele sacre din vechiul Egipt al faraonilor, când aspirantul era pe punctul de a trece prin probele Inițierii, un Maestru se apropia de el și îi șoptea în ureche această misterioasa frază: *„Amintește-ți că Osiris este un Zeu negru!”*

În mod evident, aceasta este culoarea specifică a tenebrelor, a umbrelor cumeria, a Diavolului, căruia i se ofereau întotdeauna trandafiri negri și, de asemenea, culoarea Haosului primitiv unde toate elementele se confundă și se amestecă în totalitate. Simbolul elementului pământ, al nopții și al morții radicale a tuturor acestor agregate psihologice care în totalitatea lor constituie eul însumi.

Fără îndoială, la fel ca în Geneza ebraică, unde ziua urmează nopții, la fel și lumina urmează întunericului.

Binecuvântați cei ce au fost regenerați și spălați de Sângele Mielului (Focul sexual), ei vor îmbrăca mereu veșminte albe…

Pe pământul sacru al faraonilor, Ptah, Regeneratorul, folosea întotdeauna tunica de lână albă pentru a indica renașterea celor puri, a celor care au murit în ei înșiși.

În aplicarea sistematică a punctului nostru de vedere relaționat cu culorile materiei prime a Marii Opere, este urgent și de neamânat să amintim studenților noștri gnostici că înainte de a ajunge la Pământul roșu, Quetzalcoatl, Hristosul mexican, a putut folosi cu drepturi depline tunica galbenă.

Culoarea albă urmează celei negre, galbenul, albului și purpura Regilor sacri ai Dinastiilor Solare, urmează întotdeauna după galben…

Când Binecuvântatul a ajuns la Pământul de culoare roșie, și-a pus pe umeri mantia Regilor divini și a înviat din morți.

Se spune că atunci s-a văzut în ape ca într-o oglindă (oglinda Alchimiei). Chipul său era din nou frumos (se întorsese în Paradisul pierdut). Se împodobi cu cele mai frumoase

veșminte și aprinzând un rug, se aruncă în el (Focul sexual a mistuit în întregime Eul psihologic, din care nu a rămas nici măcar cenușa).

Și păsările cu penajul bogat (Păsările Duhului) veniră să vadă cum ardea: pasărea cânepar, pasărea de culoarea peruzelei, pasărea de floarea soarelui, pasărea roșie și albastră, cea aurie și mii de păsări și mai frumoase.

„Când rugul încetă să mai ardă (odată consumată Marea Opera*) inima sa se înălță și ajunse până la ceruri. Acolo se transformă în stea, și această stea este Luceafărul dimineții și al înserării. Înainte coborâse în regatul morților și după ce a stat acolo șapte zile, s-a înălțat sub formă de stea”*.

Inițiatorul ne arată întotdeauna cu o mână către oglinda Alchimiei, în timp ce cu cealaltă susține cornul Amalteei. Alături de el zărim Arborele Vieții, atât de studiat de către kabaliștii evrei. Oglinda simbolizează întotdeauna începutul Operei, Arborele Vieții indică finalul său iar Cornul Abundenței, rezultatul.

Quetzalcoatl a transformat Diavolul, piatra brută, materială și grosieră, în Lucifer, Piatra unghiulară a Marii Opere, în Arhanghelul Luminii, Steaua dimineții.

Diavolul, reflecția Logosului nostru interior, a fost cea mai înaltă creatură înainte ca noi să cădem în generarea animală.

„Albește alama și arde cărțile”, ne repetă toți maeștri Artei ermetice.

Binecuvântatul, trecând prin torturile Membrilor Frăției Spinului, a albit Diavolul, l-a readus la starea sa strălucitoare și primordială.

Cine moare în el însuși, aici și acum, îl eliberează pe Prometeu înlănțuit, și acesta îl plătește din plin, întrucât este un Colos cu putere asupra cerurilor, pământului și infernurilor.

Lucifer-Prometeu, integrat cu toate părțile Ființei noastre, ne transformă în ceva distinct, diferit, într-o creatură exotică, un Arhanghel, o Putere teribil de divină…

Nu este de prisos să amintim în acest Tratat faptul că, atunci când sfintele femei au intrat în mormântul Salvatorului lumii, în locul bărbatului pe care îl cunoscuseră, au văzut un înger acoperit cu un veșmânt alb, lung, și s-au speriat… Stă scris:

„Celui ce va ieși biruitor și îmi va fi fidel până la sfârșit, eu

îi voi da putere asupra neamurilor”. „Și le va conduce cu baston de fier și vor fi arși ca vasul unui olar; la fel cum eu am primit aceasta de la Tatăl meu”. „Și îi voi dărui Steaua Dimineții” (Venus-Lucifer).

Heinrich Khunrath, în opera sa „Amphiteatrum Sapientae Aetarnae” scrie: *„În final, când opera a trecut de la culoarea cenușie la albul pur și apoi la galben, vei vedea Piatra Filosofală* (citatul Arhanghel)*, Regele nostru – cel de-al Treilea Logos – înălțat deasupra asupritorilor, care iese din mormântul său din sticlă, se ridică din patul său și sosește la scenariul nostru lumesc cu corpul său glorificat, adică, regenerat și mai mult ca perfect”*.

Pentru a clarifica, spunem ca termenul „Piatră Filosofală”, în limbajul sacru semnifică „Piatra care poartă semnul Soarelui”. Astfel, acest semn solar vine însoțit de culoarea roșie, ce poate varia în intensitate.

Un vechi alchimist afirma: *„Ceea ce noi filosofii urmărim cu toții, nu este uniunea unui corp și a un spirit metalic, ci condensarea, aglomerarea acestui spirit într-un înveliș închegat, rezistent și strălucitor, capabil de a-l acoperi, de a impregna toate părțile sale și de a-i asigura o protecție eficace”. „Acest suflet, spirit sau foc reunit (amestecat cum se cuvine cu Venus-Lucifer), concentrat și coagulat în cea mai pură, cea mai rezistentă și cea mai perfectă dintre materiile terestre, este ceea ce numim piatra noastră”. „Și putem da mărturie că orice acțiune care nu are drept ghid acest spirit, și această materie drept bază, niciodată nu va atinge scopul propus”.*

▫ CAPITOLUL X ▫
ANTROPOLOGIE GNOSTICĂ ▫

Dat fiind progresul extraordinar al Studiilor gnostice din ultimul timp, nici o persoană cultă nu ar mai face greșeala simplistă de a plasa izvoarele curentului gnostic într-o zonă spirituală limitată, așa cum se întâmpla odinioară.

Dacă este perfect adevărat că în orice sistem gnostic trebuie să ținem cont de elementele sale elenistice orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Palestina, Egipt, etc., niciodată nu ar trebui să ignorăm principiile gnostice perceptibile în sublimele culte religioase nahua, toltece, aztece, zapotece, maya, chibcha, inca, quechua, etc., etc., din Indoamerica.

Vorbind foarte clar și fără ocolișuri, afirmăm: Gnoza este un funcționalism foarte natural al conștiinței, o „Philosophia perennis et universalis”.

Fără îndoială, Gnoza este cunoașterea iluminată a Misterelor divine, rezervată unei elite.

Cuvântul „Gnosticism”, cuprinde în structura sa gramaticală ideea de sisteme sau curente dedicate studiului Gnozei.

Acest Gnosticism implică o serie coerentă, clară, precisă, de elemente fundamentale, verificabile prin intermediul experienței mistice directe; Blestemul, abordat dintr-un punct de vedere științific și filosofic; Adam și Eva din Geneza ebraică; Păcatul Originar și ieșirea din Paradis; Misterul Luciferului Nahua; Moartea sinelui însuși; Puterile creatoare; Esența Salvatorului Salvandus; Misterele sexuale; Hristos-ul intim; Șarpele de foc al puterilor noastre magice; Coborârea în Infernuri; Întoarcerea în Eden; Harul lui Mefistofel; Numai doctrinele Gnostice care implică fundamentele ontologice, teologice și antropologice mai sus citate, fac parte din Gnosticismul autentic.

Pregnostic este cel care într-o formă concretă, clară și specifică, prezintă caracteristici în oarecare măsură comune sistemelor gnostice, însă, integrate într-o concepție generală străină Gnosticismului revoluționar. Idei care, fără îndoială nu sunt, și totuși sunt gnostice.

Protognostic, este orice sistem gnostic aflat într-un stadiu incipient și germinal, mișcări dirijate de o atitudine foarte asemănătoare celei care caracterizează curentele gnostice definite.

Adjectivul „gnostic” poate și chiar trebuie să fie inteligent aplicat conceptelor care într-o formă sau alta se relaționează atât cu Gnoza, cât și cu Gnosticismul.

Prin semnificația sa, termenul „gnosticizant”, este cu siguranță foarte apropiat celui „pregnostic”, întrucât în realitate, „stricto sensu”, termenul se află în relație cu aspecte intrinseci care posedă o oarecare asemănare cu Gnosticismul Universal, însă fac parte dintr-un curent definit ca ne-gnostic.

Odată stabilite aceste clarificări semantice, să trecem acum să definim cu deplină claritate Gnosticismul.

Se cuvine să clarificăm în acest tratat faptul ca

Gnosticismul este un proces religios foarte intim, natural și profund; ezoterism autentic profund, dezvoltându-se clipă de clipă, cu trăiri mistice foarte particulare, cu Doctrină și ritualuri proprii.

O doctrină extraordinară care adoptă fundamental forma mitică și uneori, mitologică; Liturghie magică inefabilă, cu vie ilustrare pentru Conștiința Superlativă a Ființei.

Fără îndoială, Cunoașterea gnostică scapă întotdeauna analizelor obișnuite ale raționalismului subiectiv.

Scopul acestei Cunoașteri este intimitatea infinită a persoanei, Ființa.

Rațiunea de a fi a Ființei este Însăși Ființa. Numai Ființa se poate cunoaște pe Sine. Astfel, Ființa se autocunoaște prin Gnoză.

Ființa, reevaluându-se și cunoscându-se pe sine, reprezintă Autognoza. Fără îndoială, aceasta din urmă, în ea însăși, este Gnoza.

Autocunoașterea Ființei este un proces supra-rațional care depinde de El, care nu are nimic de-a face cu intelectualismul.

Prăpastia care există între Ființă și Eu este de netrecut și de aceea Pneuma, Spiritul, se recunoaște, și această recunoaștere este un act autonom, motiv pentru care rațiunea subiectivă a mamiferului intelectual se dovedește ineficace, insuficientă, teribil de săracă.

Autocunoașterea, autognoza, implică anihilarea Eului, ca muncă prealabilă, urgentă, de neamânat.

Eul, Egoul, se compune din sume și resturi de elemente subiective, inumane, bestiale, care, fără îndoială, au un început și un sfârșit.

Esența, Conștiința, prizonieră, îmbuteliată, captivă între diversele elemente care constituie sinele însuși, Egoul, din nefericire se manifestă în virtutea propriei sale condiționări.

Dizolvând Eul, Esența, Conștiința se trezește, se iluminează, se eliberează și atunci obținem ca și consecință sau corolar, autocunoașterea, Autognoza.

Fără îndoială, revelația legitimă își are bazele incontestabile, de netăgăduit, în Autognoză.

Revelația gnostică este întotdeauna imediată, directă, intuitivă; exclude radical operațiunile intelectuale de tip subiectiv și nu are nimic de a face cu experiența și ansamblul de

date de tip senzorial.

Inteligența sau Nous, în sensul său gnoseologic, pe cât este de adevărat că poate servi drept fundament Intelectului iluminat, pe atât de mult se ferește să cadă în vanul intelectualism.

Se dovedesc clare și evidente, caracteristicile ontologice, pneumatice și spirituale ale lui Nous (Inteligența).

În numele adevărului, declar în mod solemn că Ființa este singura existență reală; înaintea transparenței sale inefabile și teribil de divine, ceea ce numim Eu, Ego, eu însumi, sine însuși, nu reprezintă decât tenebre exterioare, plânset și scrâșnet de dinți.

Autognoza sau redescoperirea autognostică a Ființei, se dovedește un ajutor decisiv, având în vedere caracteristicile antropologice ale Pneumei sau Spiritului.

Cunoașterea de sine înseamnă identificarea cu propria Ființă divină.

A ne ști una cu propria Pneuma sau Spirit, a experimenta în mod direct identificarea între cunoscut și cunoscător, este ceea ce putem și trebuie să definim ca Autognoză.

Cu siguranță, această revelație extraordinară, ne invită să murim în noi înșine cu scopul ca Ființa să se manifeste în noi.

Din contră, a ne îndepărta de Ființă, a continua ca și Ego în erezia separării, înseamnă a ne condamna la involuția scufundată în Lumile Infernale.

Această reflecție evidentă ne conduce la tema „liberului arbitru” gnostic. În mod evident, un gnostic serios este un ales „a posteriori”.

Experiența gnostică permite devotului sincer să se cunoască pe sine și să se auto-realizeze în mod integral.

Să se înțeleagă prin Auto-Realizare, dezvoltarea armonioasă a tuturor posibilităților infinite ale omului.

Nu este vorba despre date intelectuale, capricios distribuite, nici de pură vorbărie lipsită de substanță și bârfă ambiguă.

Tot ceea ce afirmăm în aceste paragrafe trebuie să se înțeleagă ca experiență autentică, trăită, reală.

În cadrul curentelor gnostice nu există dogma predeterminării ortodoxe, care ne-ar îmbutelia în mod lamentabil în concepția restrânsă a Divinității antropomorfice.

În grecește, Dumnezeu este Theos, în latină, Deus, în sanscrită Div sau Deva, termen care se traduce ca Înger sau Îngeri.

Chiar și la cele mai conservatoare popoare semitice, cel mai vechi Dumnezeu al Luminii, El sau Ilu, apare în primele capitole din Geneză în forma plural, sintetica „Elohim”.

Dumnezeu nu este vreun individ uman sau divin în particular, Divinitatea înseamnă Zei [Unitatea Multiplă Perfectă]. El este Armata Vocii, Marele Cuvânt, Verbul din Evanghelia Sfântului Ioan, Logosul Creator, Unitate multiplă perfectă. Și totuși, Dumnezeu este UNUL.

Autocunoașterea și desăvârșirea în orizontul infinitelor posibilități, presupune întoarcerea sau reîntoarcerea la Oastea creatoare a Elohimilor.

Și aceasta este certitudinea gnosticului, Ființa i s-a dezvăluit în întregime și minunatele sale splendori distrug radical orice iluzie.

Deschiderea „Pneumei” sau Duhului divin din om, cuprinde în ea întregul conținut Soteriologic.

Dacă se cunoaște Gnoza marilor Mistere arhaice, aceasta este pentru că anumiți oameni foarte sfinți au reușit să se apropie de dinamismului revelator al Ființei, grație loialității lor doctrinare. Studiul riguros al diverselor piese antropologice ale culturilor aztecă, toltecă, maya, egipteană, etc., ar fi mai mult decât imposibilă în lipsa unei informații prealabile asupra Antropologiei Gnostice.

Codicele mexicane, Papirusurile egiptene, Tablele asiriene, Manuscrisele de la Marea Moartă, Pergamente stranii, precum și anumite Temple foarte vechi, monoliți sacri, vechi hieroglife, piramide, morminte milenare, etc., oferă în profunzimea lor simbolică un sens gnostic care în mod hotărât scapă interpretării literale și care niciodată nu a putut fi explicat pe cale pur intelectuală.

Raționalismul speculativ, în loc să îmbogățească limbajul gnostic, îl sărăcește în mod lamentabil, în timp ce povestirile gnostice, scrise sau alegorizate sub orice formă artistică, se orientează întotdeauna către Ființă.

Și tocmai în acest limbaj foarte interesant al Gnozei, semifilozofic și semimitologic, se întâlnesc un număr de constante extraordinare, simboluri cu fond ezoteric

transcendental, care în tăcerea lor vorbesc despre multe.

Bine știu, atât Oamenii cât și Zeii, că tăcerea este dovada Înțelepciunii.

Caracteristicile specifice Mitului gnostic și care se completează reciproc, sunt următoarele:

— Divinitatea Supremă;
— Emanația și căderea pleromatică;
— Demiurgul Arhitect;
— Pneuma în Lume;
— Dualism;
— Salvator;
— Întoarcere.

Divinitatea gnostică supremă se caracterizează ca Agnostos Theos, Spațiul Abstract Absolut (AIN). Dumnezeul ignorat sau necunoscut. Unica Realitate din care emană Elohimii în aurora oricărei Creații universale.

Să ne amintim că Paranishpanna, este Sumumul Bunătății, Absolutul, și astfel, este însăși Paranirvana (AIN Soph).

Mai târziu, tot ceea ce există în acest Univers, va ajunge să aibă o existență reală în Paranishpanna.

Fără îndoială, facultățile cognitive ale omului, niciodată nu vor putea trece dincolo de Imperiul Cosmic al Logosului Bărbat-Femeie, al Demiurgului Creator, Armata Vocii (Verbul).

Jah-Hovah, Tatăl-Mama secret al fiecăruia dintre noi, este adevăratul Jehovah.

Litera ebraică Jod, reprezintă membrul viril (Principiul Masculin). Eve, Heve, Eva, la fel cu Hebe, Zeița greacă a tinereții și Logodnica din Olimp a lui Heracles, este Yoni-ul, Cupa divină, Eternul Feminin.

Divinul Rabbi din Galileea, în loc să ridice cult antropomorficului Jehova al iudeilor, a adorat pe Divinul său Tată-Mamă (Jah-Hovah), Tatăl-Mama interior.

Binecuvântatul, crucificat pe Muntele Calvarului, a strigat cu voce tare: *„Tatăl meu, în mâinile tale îmi încredințez duhul”*. Ram-Io, Isis, Divina sa Mamă Kundalini, l-a însoțit în Via Crucis.

Toate națiunile au ca Zeu sau Zei primordiali o ființă androgină. Nu putea fi în alt mod, întrucât ei îi considerau pe strămoșii lor îndepărtați, pe antecesorii lor cu dublu sex, ca și Ființe divine și Zei sfinți, la fel cum fac astăzi chinezii.

În consecință, concepția artificială asupra unui Jehova

antropomorf, exclusivist, independent de propria sa operă, așezat acolo sus pe tronul său de tiranie și despotism, aruncând cu tunete și fulgere asupra acestui biet furnicar uman, este rezultatul ignoranței, pură idolatrie intelectuală.

Din nefericire, această concepție greșită asupra Adevărului, a pus stăpânire atât pe filosoful occidental, cât și pe afiliații religioși ai oricăreia dintre sectele complet golite de elementele gnostice.

Ceea ce au respins gnosticii din toate timpurile, nu este Dumnezeul necunoscut, Unic și mereu prezent în Natură, sau în natura „in abscondito”, ci pe Dumnezeul dogmei ortodoxe, înspăimântătoarea zeitate răzbunătoare a legii talionului (ochi pentru ochi și dinte pentru dinte).

Spațiul Abstract Absolut, Dumnezeul necunoscut, nu este nici un vid fără limite, nici o plenitudine condiționată, ci ambele lucruri în același timp.

Gnosticul ezoterist acceptă revelația ca provenind de la Ființele Divine, Viețile în manifestare, însă niciodată Viața Unică nemanifestabilă.

Divinitatea incognoscibilă este Spațiul Abstract Absolut, sursa primară a tot ceea ce a fost, este sau va fi.

Această Cauză infinită și eternă, se găsește astfel, golită de orice fel de atribute. Este lumina negativă, existența negativă, se găsește dincolo de orice gând sau speculație.

Mitul gnostic al lui Valentin, care, într-o manieră specială ni-i arată pe cei treizeci de Aeoni pleromatici, ivindu-se misterios din Spațiul abstract absolut, prin emanații succesive și ordonate de perechi perfecte, poate și trebuie să servească drept arhetip, model al unui Mit monist, care, într-o formă mai mult sau mai puțin evidentă, este prezent în orice sistem gnostic definit.

Acest punct transcendental al parabolei, în mod clasic se orientează către diviziunea ternară a Divinității: Agnostos Theos (Absolutul), Demiurgul, Pro-Tatăl, etc.

Lumea divină, lăcașul glorios al Pleromei, a apărut direct din Lumina negativă, din Existența negativă.

În final, Nous, Spiritul sau Pneuma, conține în el însuși infinite posibilități susceptibile să se dezvolte pe durata manifestării.

Între extremele extraordinare ale Ființei și Ne-Ființei Filosofiei, a avut loc divizarea sau căderea.

Mitul gnostic al căderii Sophiei (divina Înțelepciune) se referă în mod solemn la această teribilă transformare din sânul Pleromei.

Dorința, fornicația, dorința de a renaște ca și Ego, dă origine catastrofei și dezordinii, creează o operă denaturată care, fără îndoială, rămâne în afara ambientului divin, deși în ea se găsește prizonieră Esența, Budhatta, materialul psihic al creaturii umane.

Impulsul spre unitatea vieții libere în mișcarea ei, se poate devia înspre Ego, și prin separare, poate țese o lume plină de amărăciune.

Căderea omului degenerat este fundamentul Teologiei tuturor popoarelor antice.

Conform lui Filolaos, pitagoreicul, (secolul V Î. Hr.), filosofii antici afirmau că materialul psihic, Esența, se găsea închisă în Ego ca într-un mormânt, ca pedeapsă pentru a fi păcătuit.

Platon dă de asemenea mărturie în acest sens, despre faptul că aceea era doctrina orficilor și că el însuși o aplica.

Dorința fără margini, încălcarea regulilor creației, conduce la eșec.

Cel ce vrea să se distingă ca și Ego, întotdeauna dă naștere dezordinii și căderii, rebeliunii angelice.

Astfel, autorul lumii formelor, este un grup mistic de creatori Bărbați-Femei sau Zei dubli, precum Tlaloc, Zeul ploilor și al fulgerelor, și soția sa Chalchiuitlicue, cea cu fustă din jad, din panteoanele maya, aztec, olmec, zapotec, etc., etc., etc…

În cuvântul Elojim ***(Elohim)***[1] întâlnim o cheie transcendentală care ne invită la reflecție.

Cu siguranță, Elojim, cu J, în diversele versiuni autorizate și revizuite ale Bibliei, se traduce ca și Dumnezeu.

Este de netăgăduit, nu doar din punct de vedere ezoteric, ci și lingvistic, faptul că termenul Elojim este un nume feminin cu o terminație masculină la plural.

Traducerea corectă, „stricto sensu”, a numelui Elohim, sau, mai bine zis, Elojim, întrucât în limba ebraică H se pronunță J, este Zeițe și Zei.

„Și Duhul principiilor masculin și feminin plutea deasupra lumii fără formă și se înfăptui creația”.

Fără îndoială, o Religie fără Zeițe este pe jumătate atee.

---

[1] Notă: În limba spaniolă, J se pronunță H.

Dacă aspirăm cu adevărat la echilibrul perfect al vieții animice, trebuie să ridicăm cult lui Elohim (Zeii și zeițele din vechile timpuri) și nu antropomorficului Jehovah, respins de către marele Kabir Iisus.

Cultul idolatric al antropomorficului Jehovah, în locul lui Elohim, cu siguranță este un puternic impediment în obținerea stărilor de conștiință supranormale.

Antropologii gnostici, în loc să râdem sceptici – cum fac cei profani – în fața reprezentărilor Zeilor și Zeițelor din diferitele panteonuri aztec, maya, olmec, toltec, chibcha, druid, egiptean, hindus, caldeean, fenician, mesopotamian, persan, roman, tibetan, dac, etc., etc., rămânem prosternați înaintea acestor Divinități, întrucât recunoaștem în ele pe Elohimul creator al universului. *„Cine râde de ceea ce nu cunoaște, riscă să devină idiot”*.

Îndepărtarea de Demiurgul Creator, antiteza, fatalul, este înclinația spre egoism, adevărata origine al atâtor amărăciuni.

Fără îndoială, conștiința egoică se identifică cu Jahve, cel care, conform lui Saturninus din Antiohia, este un înger căzut, un geniu al răului.

Esența, Conștiința îmbuteliată în Ego, suferă de-a lungul timpului, în virtutea propriei sale condiționări.

Situația, cu siguranță nu foarte plăcută, repetată neîncetat în povestirile gnostice ale Pneumei, supusă cu cruzime puterilor legii, ale lumii și ale abisului, se dovedește destul de clară, pentru a mai insista aici asupra ei.

Este evidentă slăbiciunea și neputința dezarmantă a bietului animal intelectual, în mod greșit numit om, atunci când vrea să se ridice din noroiul pământului fără ajutorul divinității.

Există pe aici un proverb popular care spune: *„Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă”*.

Numai Fulgerul ignic, nepieritor, închis în substanța obscură, fără formă și rece, poate să reducă la praf cosmic Eul psihologic, pentru a elibera Esența, Conștiința.

Cu cuvinte de foc afirmăm: Numai Suflul Divin ne poate întoarce la Adevăr. Însă, aceasta este posibil numai prin munci conștiente și suferințe voluntare.

Posesiunea Gnozei este întotdeauna însoțită de o anumită atitudine de îndepărtare sau înstrăinare în fața acestei lumi iluzorii, maya.

Gnosticul autentic aspiră la o schimbare definitivă, simte în mod intim impulsurile secrete ale Ființei, și de aici izvorăște neliniștea sa, respingerea și rușinea în fața diverselor elemente inumane care constituie Eul.

Cine năzuiește să se piardă în Ființă, poartă cu sine remușcarea și oroarea în fața îngrozitoarelor manifestări ale sinelui însuși.

A ne contempla în întregime pentru un moment, înseamnă să ne simțim fără limite și să respingem cu toate puterile Ființei, scârbosul egoism al separatismului.

Înaintea gnosticului se deschid două căi:

A. Cea a Ființei, transparentă, cristalină, impersonală, reală și adevărată.

B. Cea a Eului, ansamblu de agregate psihologice personificând defecte, a căror unică origine este ignoranța. Eu superior și eu inferior sunt doar secțiunile aceluiași lucru, aspecte diferite ale lui eu însumi, fațete variate ale infernalului.

Este sinistrul și tenebrosul Eu superior, mijlociu sau inferior, suma, rest sau multiplu continuu de agregate psihice inumane.

Numitul Eu superior, nu este decât o mică parte din eu însumi, un șiretlic intelectual al Egoului, care caută scăpări pentru a continua să existe, o formă foarte subtilă de autoînșelare.

Eul este o operă oribilă cu multe volume, rezultatul a nenumărate zile de ieri, un nod fatal pe care trebuie să îl dezlegăm.

Lauda de sine egoică, cultul Eului, supraestimarea de sine, este paranoia, idolatrie de cea mai joasă speță.

Gnoza este Revelație sau Dezvăluire, aspirație rafinată, sintetism conceptual, reușite maxime.

În mod evident, atât în esență cât și în fapt, Gnoza și Harul sunt asemănătoare din punct de vedere fenomenologic.

Fără Grația Divină, fără ajutorul extraordinar al Suflului sacru, Autognoza, auto-realizarea intimă a Ființei, ar fi mai mult decât imposibilă.

A ne salva este cel mai indicat și aceasta presupune o deplină identificare a salvatorului cu cel salvat. Divinul, cel care sălășluiește în adâncul Sufletului, autentica și legitima facultate de cunoaștere, anihilează Egoul și absoarbe în paropsia sa

Esența și în iluminarea totală, o salvează. Aceasta este tema Salvatorului Salvandus.

Gnosticul care a fost salvat din ape, a închis cercul nenumăratelor amărăciuni, a trecut linia care desparte sfera inefabilă a Pleromei de regiunile inefabile ale Universului, a evadat cu curaj din Imperiul Demiurgului, pentru că a redus Egoul la praf cosmic.

Trecerea prin diferitele lumi, anihilarea succesivă a elementelor inumane, face posibilă reîntoarcerea la sacrul Soare Absolut (AIN) și atunci, transformați în creaturi teribil de divine, trecem dincolo de bine și de rău.

□ CAPITOLUL XI □
MEXIC – TENOCHTITLAN □

Cu siguranță, termenul Tenochtitlan are o explicație foarte clară și simplă, lipsită de artificii inutile: „Locul lui Tenochtli, cactus cu spinii tari”.

Cactusul tradițional, născut din piatra dură, este o pictogramă foarte veche a misterelor arhaice, semnul magic și mistic al orașului.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul „Mexic”, provine din rădăcina „metzli” (luna) și „xictli” (ombilic sau centru).

Mexic, termen clasic precolumbian, poate și chiar trebuie să se traducă astfel: *„Orașul care se află în mijlocul lacului lunii”*.

Nu este de prisos să amintim în acest tratat, faptul că poporul vecin al otomilor, întotdeauna a desemnat acest oraș seniorial cu numele de „Anbondo amadetzana”.

Termenul „bondo”, în limbajul riguros otomi, înseamnă „nopal”; „amadetzana” înseamnă „în mijlocul Lunii”.

Acvila triumfătoare așezată deasupra cactusului nopal, devorând un șarpe, blazonul Statelor Unite Mexicane, nu este altceva decât traducerea fidelă a pictogramei arhaice, care îl desemna odinioară pe marele Tenochtitlan.

Nici chiar în culmea gloriei, vechii mexicani nu au uitat că orașul lor, minunat și impunător, a fost ridicat în mlaștini, de către un trib umil și subestimat. O anumită legendă foarte veche, care se pierde în noaptea secolelor, povestește cum bătrânii au descoperit cu mare uimire, „intollhtic inacaihti” „în interiorul spațiului ocrotit, în stufăriș”, anumite plante și creaturi animale despre care Zeul Huitzilopochtli le vorbise: salcia albă,

broasca de culoarea smaraldului și peștele alb, etc...

„Văzând toate acestea, bătrânii aproape că au izbucnit în plâns spunând:

— Astfel, aici va fi orașul nostru, întrucât am văzut ceea ce ne-a spus și ne-a ordonat Huitzilopochtli.

Însă în noaptea următoare, Zeul îl chemă pe Sacerdotul Cuauhcoatl (Șarpele-Acvilă) și îi spuse:

— O, Cuauhcoatl! Ați văzut deja și v-ați minunat de tot ceea ce ați găsit în stufăriș! Însă ascultați! Există ceva ce încă nu ați văzut. Mergeți să vedeți cactusul pe care se odihnește bucuroasă acvila...

Acolo ne vom așeza, vom stăpâni acele locuri, vom aștepta, ne vom întâlni cu diferiți oameni, conducătorii și luptătorii noștri. Cu săgețile și cu scutul nostru vom decide cu cine ne învecinăm, pe cine cucerim...

Întrucât acolo va fi ținutul nostru, Mexic – Tenochtitlan, locul unde țipă acvila, locul unde își întinde aripile și mănâncă, locul unde înoată peștii, locul unde se ascunde șarpele, și acolo se vor petrece multe lucruri”.

Cuauhcoatl, ministrul Preaînaltului, îmbătat de extaz, imediat a adunat toți mexicanii în piață pentru a le comunica Cuvintele Domnului.

Și cu toții, tinerii și femeile, bătrânii și copiii, plini de bucurie, îl urmară în mlaștini, printre plantele de apași sălcii și deodată, ceva neobișnuit se întâmplă; în uimirea generală descoperiră semnul promis: acvila sălbatică așezată deasupra nopalului, în plin festin macabru, devorând un șarpe. În acele momente de admirație și fericire, Luciferul nahua strigă cu voce tare:

„- O, mexicanilor, aici ne vom așeza!

Imediat, mexicanii au început să plângă spunând:

— *Merităm să ni se îndeplinească dorința. Am văzut și ne-am minunat de locul în care se va ridica poporul nostru. Să mergem să ne odihnim”*.

Odată studiate toate aceste paragrafe bogate în idei, să trecem imediat la o analiză de fond.

Fără îndoială, Șarpele este simbolul ezoteric al înțelepciunii și al cunoașterii oculte. Din cele mai vechi timpuri, Șarpele a fost relaționat cu Zeul Înțelepciunii.

Șarpele este simbolul sacru al lui Thoth sau Taut... și al

tuturor zeilor sfinți precum Hermes, Serapis, Iisus, Quetzalcoatl, Buddha, Tlaloc, Dante, Zoroastru, Bochica, etc...

Orice Adept al Fraternității Universale Albe, poate fi simbolizat pe bună dreptate prin marele „Șarpe”, care, pe pietrele negre de ofrandă ale babilonienilor, ocupă un loc atât de cunoscut între simbolurile Zeilor.

Conform lui Dupuis, Esculap, Pluton, Esmun și Kneep, sunt cu toții zeități ce posedă atributele Șarpelui. Cu toții sunt vindecători, dătători de sănătate spirituală, fizică, și de iluminare.

Brahmanii au avut propria lor cosmogonie, știință și artă culturală, prin faimoșii „naga maya”, numiți mai târziu „Danavas”.

Nagas și brahmanii au folosit simbolul sacru al Șarpelui cu pene, fără îndoială, emblema mexicană și maya.

Upanișhadele conțin un Tratat asupra Științei Șerpilor, sau, ceea ce este același lucru, Știința Cunoașterii Oculte.

Nagas (șerpii) Budismului ezoteric, sunt oameni autentici, perfecți, autorealizați, în virtutea cunoașterii lor oculte și apărători ai Legii lui Buddha, atâta timp cât interpretează corect doctrinele sale metafizice.

Coroana formată dintr-o viperă, „thermutis”, îi aparține lui Ixis, Mama noastră Divină Kundalini particulară, individuală, întrucât fiecare dintre noi o are pe a sa proprie.

Kundalini, Șarpele de foc al puterilor noastre magice, încolăcită în centrul magnetic din coccis (la baza coloanei vertebrale), este luminoasă precum fulgerul.

Marele Kabir Iisus din Nazareth niciodată nu și-ar fi sfătuit discipolii să fie la fel de isteți precum șarpele, dacă acesta din urmă ar fi fost un simbol al răului...

Nu este de prisos să amintim că ofiții, înțelepții gnostici egipteni din „Frăția Șarpelui” niciodată nu ar fi adorat în Liturghia lor o viperă vie, ca simbol al Sophiei (Înțelepciunea), dacă această reptilă ar fi fost relaționată cu puterile răului.

Șarpele, ca divinitate feminină în interiorul nostru, este Soția Duhului Sfânt, Fecioara mamă a noastră, plângând la picioarele Crucii sexuale, cu inima străpunsă de cele șapte pumnale, Stella Maris, Steaua Mării, Marah, Maria, sau, mai bine zis, Ram-Io, Șarpele de foc ce se înalță victorios de-a lungul coloanei vertebrale a adeptului, este propria noastră Ființă, însă

derivată, pe care acvila, cel de-al Treilea Logos, trebuie sa o devoreze.

Bătrânii înțelepți de pe pământul sacru al lui Mayab, încă din noaptea profundă a secolelor, au subliniat întotdeauna ideea transcendentală a banchetelor viperei; trebuie să fim devorați de către Șarpe.

Se dovedește util să o amintim aici pe Tonantzin, Mama noastră Divină Kundalini particulară, individuală, „Femeia-Șarpe”, „Dumnezeu-Femeie”.

Clasica Medeea din Anahuac, reversul medaliei, este Coatlicue, Șarpele care distruge Egoul înaintea ospățului.

Șarpele saturnian nu mănâncă gunoaie; ea, divina Soție a lui Cronos, devorează numai principii animice și spirituale, corpuri glorioase, forțe, facultăți, etc…

În numele adevărului, trebuie să formulăm următorul enunț:

„Fără nici o excepție, nici un inițiat, nici măcar aceia care, *conform tradiției ezoterice occidentale, au atins gradul de „adeptus exemptus”, nu s-ar putea bucura de puterile Șarpelui, fără să fi fost în prealabil devorați de către acesta”*.

Nu este de ajuns să ridicăm Șarpele de Foc al puterilor noastre magice de-a lungul coloanei vertebrale, din chackră în chackră; se dovedește urgent, imediat, de neamânat, să fim devorați de către viperă… Numai așa ne putem transforma în ceva distinct, diferit. În magistrala carte a lui De Bourbourg, Votan, semizeul mexican, povestind expediția sa, descrie un pasaj subteran care își urma cursul pe sub pământ și se termina la baza cerului, subliniind că acest pasaj era gura unui șarpe, a unei vipere, și că el fusese admis acolo întrucât el însuși era un „Fiu al Șarpelui”, adică, un Șarpe (cineva care a fost devorat de Șarpe).

„Sacerdoții asirieni purtau întotdeauna numele Dumnezeului lor. De asemenea, druizii din regiunile celto-britanice își spuneau șerpi. 'Sunt un șarpe, sunt un druid!', exclamau”.

„Karnak egiptean este fratele lui Carnac britanic, acesta din urmă semnificând Muntele Șarpelui”

În opinia lui Bourbourg, căpeteniile cu numele de Wotan, Quetzalcoatl sau Zeitatea Șarpe a mexicanilor, sunt descendenții lui Cam și Canaan. „Eu sunt Hivim”, afirmă ei.

„Fiind un Hivim, aparțin marii Rase a Dragonului (Șarpelui). Eu însumi sunt un Șarpe, întrucât sunt un Hivim”.

Pe candidatul care aspiră să devină adept, îl așteaptă întotdeauna lupte înfricoșătoare, bătălii teribile contra propriilor sale pasiuni animalice personificate în multiplele agregate psihice, sau elemente inumane, pe care trebuie să le reducă la praf cosmic cu ajutorul special al Femeii-Șarpe.

Peșterile Rhishis-ilor, casele Teiresias-ilor și ale clarvăzătorilor greci, au fost construite după cele ale civilizației naga, Șerpi Retes care își aveau lăcașul în peșterile de sub pământ. Adeptul victorios se transformă într-un Fiu al Șarpelui și într-un Șarpe care trebuie să fie devorat de către Acvila Duhului (al Treilea Logos).

Cronos-Saturn este Shiva, Primul Creat, Ființa Ființei noastre, Arhierofantul și Arhimagul, Acvila din Anahuac.

În mitologia greacă, Cronos era considerat unul dintre cei mai bătrâni Zei; un adevărat creator al Zeilor.

Saturn-Cronos, Acvila rebelă, devorează Cobra pentru a ne transforma în Zei.

În acest mit întâlnim din nou ideea conform căreia cel care dă Viață, este același cu cel care aduce Moartea.

Fără îndoială, Saturn, cu secera sa, se transformă ușor în Moartea, cu coasa sa. Dacă sământa nu moare, planta nu se naște; dacă Șarpele nu ar fi devorat de către Acvilă saturniană, niciodată nu am deveni Zei.

Ovidiu afirma despre Saturn: *„Cronos a fost un bătrân Rege Divin din Lacio, care a cucerit pe câmpul din Roma, muntele pe care l-a numit Janiculo”*. Alții ne asigură că a domnit în Etruria, alții în Umbria. Primul Templu care s-a ridicat în Italia i-a fost consacrat.

Macrobiu spune despre el că ar fi fost însuși Zeul Saturn, care, izgonit din ceruri de către fiul său, Jupiter, a coborât să trăiască printre oameni și expulzat din Creta, a fost găzduit în Italia, unde i-a învățat pe locuitori agricultura, arta și științele. Se mai spune despre Cronos-Saturn că a fondat Orașul Saturnian pe muntele Tarpeyo, adică, pe Capitoliu.

Mulți îl consideră drept „Chaos Theos”, (Ciceron 2, De Natura Deorum), Sânul de unde izvorăsc toate lucrurile și unde trebuie să se întoarcă, întrucât aceasta este semnificația numelui său, ca Zeu al Timpului și al Anului, motiv pentru care i-

a fost dat numele de EO (IO).

Jnana, Yana, Gnana sau Gnoza, este știința lui Saturn, adică, știința cunoașterii inițiatice, știința Enoichion sau al Clarvederii.

Însă, este necesar să clarificăm că în nici unul dintre aceste paragrafe anterioare nu ne-am referit la vreun regent planetar, nazarinean sau kabir în particular. Am vrut doar să ne referim în mod specific la Saturnul Intim, divinul Augoides, Logosul individual, Acvila fiecăruia dintre noi.

Fără îndoială, cobra devorată de acvilă se transformă, în fapt și în drept, în Șarpele cu pene.

Iisus, marele Kabir, a fost un Șarpe cu pene, la fel ca și Moise, Dante, Sfântul Lama, Buddha, Quetzalcoatl și mulți alți Hierofanți.

Yoghinii hinduși vorbesc cu infinit respect despre perechea divină Shiva-Shakti, dublul principiu creator, „masculin-feminin”.

Ometecutli, Domnul (Acvila) și Omeciuatl, Doamna (Șarpele), se găsesc în deplină manifestare în cadrul Șarpelui cu pene. Cuauhcoatl (Șarpele-Acvilă), înalt Sacerdot al binecuvântatului nostru Zeu Huitzilopochtli, cu siguranță, era un iluminat.

Nu este de prisos să amintim că Șarpele cu pene este rezultatul muncilor conștiente și suferințelor voluntare, pe deplin simbolizate de spinii cactusului.

Șarpe, Acvilă, cactus, piatra filosofală, apa marelui lac, extraordinare fundamente ezoterice ale marelui Tenochtitlan.

Codicele Azcatitlan prezintă în mod inteligent principiile vieții mexicane din Tenochtitlan, într-un cadru în care apar niște pescari în bărci, preocupați de lupta dură, încercând să pescuiască între stufăriș și păsările de apă.

Bine știu Zeii din Anahuac că originea marelui Tenochtitlan se pierde în noaptea profundă a nenumăratelor secole care ne-au precedat în cursul Istoriei.

Umilii fondatori ai puternicei civilizații solare, Mexic-Tenochtitlan, dedicau cea mai mare parte din timpul lor prețios, pescuitului și vânătorii de păsări acvatice.

Este evident că în ochii semeți a locuitorilor vecini din Colhuacan, Azcaputzalco și Tetzcoco, acei oameni simplii nu păreau mai buni decât ceilalți „sălbatici lacuștri”.

Armele lor erau undița clasică dintotdeauna, atât de necesară la pescuit și faimoasa lance-harpon, indispensabilă pentru vânătoarea păsărilor pe lac.

Poporul mexican venera și onora Zeii Sfinți: îngeri, arhangheli, principate, puteri, virtuți, dominații, tronuri, heruvimi și serafimi ai creștinismului.

Se dovedește foarte potrivit să cităm aici câteva Zeități:

Atlaua, *„cel ce duce atlatl”*.

Amimitl, provine etimilogic din *„mitl”*, săgeată și *„atl”*, apă.

Opochtli, *„zurdo”*. Să se traducă astfel: *„Cel care lansează săgețile cu mâna stângă”*.

Devașii hinduși, malachimii ebraici, Zeii din Anahuac, Îngerii creștinismului, sunt principiile spirituale ale forțelor minunate ale naturii.

Nimeni nu poate controla în mod absolut aceste forțe naturale, dacă nu posedă a Cincea Inițiere calificată, a lumii cauzale, cea care aparține adepților.

Este indispensabil să fim acceptați de principiile focului, aerului, apei și pământului. Este urgent să obținem dominarea spirituală a Forțelor naturii, înainte de a ne transforma în Regi autentici ai elementelor universale. A implora este diferit. Scrierile Sfinte spun: *„Cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide”*.

Atlaca chichimeca se prosternau înaintea Zeilor Sfinți (îngerii creștinismului) și răspunsul niciodată nu se lăsa așteptat.

Fericiți au fost mexicanii când au putut cumpăra de la vecinii lor de pe pământ solid lemne, tablă și pietre pentru a-și ridica orașul.

Aceasta s-a realizat prin intermediul trocului, dând pește în schimbul materialelor utile, mormoloci, broaște, crevete, cobre de apă, muște de apă, viermi, rațe, păsări de apă, etc., etc., etc...

Cu infinită umilință, simplitate și sărăcie, au edificat un templu în cinstea arhanghelului Huitzilopochtli, adevăratul fondator al Mexicului-Tenochtitlan.

Cu siguranță acel tabernacul era foarte mic, în acord cu posibilitățile lor economice. Stabiliți pe meleaguri străine, între trestii și sălcii, este clar că acești oameni nu dispuneau de piatră

și lemn suficient.

Legenda secolelor povestește că amintirea acelor vremuri, umile și grandioase totodată, se sărbătorea o dată pe an, în timpul festivităților lunii etzalqualitzi.

Ayauhcalli sau prima capelă dedicată Domnului nostru Huitzilopochtli, a fost ridicată un pic spre partea de nord-est a actualei catedrale metropolitane, și la o distanță egală de aproximativ trei sute de metri depărtare față de piața constituției, care astăzi poartă numele de zocalo.

Următorii suverani mexicani, cu siguranță nu au precupețit nici un efort pentru a ridica pentru binecuvântatul arhanghel Huitzilopochtli, o casă de rugăciune demnă de el, însă întotdeauna pe același teren sau loc sacru ales de către acesta.

Fără îndoială, în jurul acestui centru magnetic unic, au apărut, domnie după domnie, palate, sanctuare, piramide, etc., etc., etc...

Nu este de prisos să subliniem faptul că apariția acvilei și a șarpelui înaintea lui Cuauhcoatl și a oamenilor săi, a avut loc în același loc în care mai târziu a fost construit templul sfântului Zeu Huitzilopochtli.

Vorbind foarte sincer și fără ocolișuri, afirmăm că marele Tenochtitlan, este, înainte de toate, Templul.

În teocalli (casa lui Dumnezeu) este sintetizat și concentrat în întregime scopul fundamental al orașului, al poporului și al statului.

Un centru magnetic minunat, ce se odihnește sublim pe pământul puternic, pietros.

Frumoasa insulă în mijlocul apelor cristaline ale mlaștinilor; loc exotic în marele golf al legendarei lagune.

Multe orașe și sate străluceau în lumina soarelui pe acele coaste: Azcaputzalco și Tlacopan la vest, Coyuhacan la sud, Tepezacac la nord, etc...

Mexicanii au fost nevoiți să ajusteze pentru folosul lor numeroase insulițe, bancuri de pământ și noroi, etc...

Cu multă hărnicie și infinită răbdare, acel popor amfibiu a trebuit să înceapă prin a clădi solul, astupând cu noroi bălțile din stufăriș, săpând multe canale, consolidând foarte bine malurile și construind pe ici colo drumuri și punți.

Astfel a apărut marele Tenochtitlan, centrul minunat al unei puternice civilizații serpentine.

▫ CAPITOLUL XII ▫
CATACLISMUL FINAL ▫

Cu siguranță, Piatra Soarelui, faimosul calendar aztec, este o sinteză perfectă de știință, filosofie, artă și religie.

Tonatiuth, Verbul Sfântului Ioan, Logosul sau Demiurgul creator al universului, cu limba sa de foc în formă de triunghi, este Copilul de Aur al Alchimiei sexuale, este Soarele spiritual de la Miezul Nopții, Acvila care se înalță, strălucitorul Dragon de Înțelepciune și este reprezentat prin strălucitorul astru care ne dă viață, lumină și căldură. De aceea el apare glorios în maniera nahuatl în centrul marii Pietre Solare.

De o parte și de alta a „marelui chip”, apar mâinile sale cu gheare de acvilă, sfârtecând inimi omenești.

În chestiunile de ezoterism transcendental, „M” cunosc foarte bine profunda semnificație a salutului cu gheara.

Alături de chipul Verbului mexican, se poate vedea sculptată în dimensiuni mari, data *„4 temblor”*, zi în care actualul nostru al cincilea soare, va lua sfârșit prin focul vulcanilor.

În dreptunghiurile minunate ale semnului „temblor” sunt sculptate datele la care au pierit sorii anteriori.

„Fiii primului soare” (androginii divini ai primei rase), care odinioară trăiau fericiți pe Insula de Cristal, au pierit devorați de tigri. (Amintiți-vă ceea ce am spus în acest Tratat despre respectiva felină).

„Fiii celui de-al doilea soare” (cea de-a doua rasă de pe Pământul lui Apollo), hiperboreenii, au fost spulberați de puternice uragane.

„Fiii celui de-al treilea soare” (hermafrodiții lemuri), mulțimile celei de-a treia rase care trăiau înainte pe continentul lemurian situat în oceanul Pacific, au pierit prin ploi de foc și puternice cutremure de pământ.

„Fiii celui de-al patrulea soare”, a patra rasă, (atlanții), al căror pământ era situat în oceanul Atlantic, au fost înghițiți de ape.

Cei ce au studiat în profunzime predicile profetice ale marelui Kabir Iisus și ce-a de-a doua epistolă a lui Petru către romani, cu siguranță, vor trebui să se încline cu respect înaintea tonului sever al Pietrei Solare.

Michel de Nostradamus, extraordinar clarvăzător, ilustru

astrolog, care a trăit între anii 1503 și 1566 în Franța, afirmă:

„În anul 1999, în luna a șaptea, va apărea pe cer un mare Rege al terorii”. (să se vadă primele două versuri din Centuria 10-72).

Teribila perturbare în orbită și mișcarea planetei Terra, explicată de către clarvăzătorul Nostradamus, se va datora apropierii unui alt astru (simbolic) care timp de 7 zile va apărea ca un alt soare. Apocalipsa Sfântului Ioan vorbește despre respectivul astru, botezându-l cu numele de Pelin (amărăciune).

Planeta gigantică la care ne referim poartă numele de Herculobus (sau Nabiru din mitologia asiro-babiloneană). Mulți o numesc „planeta rece”, alții „planeta roșie”; fără îndoială, este cu mult mai mare decât Jupiter, giganticul colos al sistemului nostru solar. Acesta este cataclismul nostru interior ce se va întâmpla în fiecare dintre noi la momentul potrivit.

„După o eclipsă de soare – spune Nostradamus – *va urma cea mai obscură și tenebroasă vară care a existat vreodată de la crearea lumii și până la patimile și moartea lui Iisus Hristos, și de atunci până în acea zi și aceasta va fi în luna octombrie, când se va produce un cutremur atât de mare, încât se va crede că Pământul a ieșit de pe orbita și s-a scufundat în tenebrele eterne”*.

Iisus, marele Kabir a spus:

„Și imediat după cutremurul din acele zile, soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate”.

„Atunci va apărea pe cer semnul Fiului Omului; și atunci toate popoarele de pe Pământ vor jeli și îl vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii din cer, cu putere și slavă”.

„Și va trimite pe îngerii săi cu trâmbița răsunătoare și îi vor aduna pe cei aleși, din cele patru vânturi, dintr-o parte a cerului, până la cealaltă”.

„De la smochin luați aminte: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape”.

„La fel și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul Omului este aproape, este la poartă”.

„De aceea vă spun, că nu va trece acest neam până să se petreacă toate acestea”.

„Cerul și pământul vor pieri, însă cuvintele Mele nu”.

„Dar ziua și ceasul, nimeni nu le cunoaște, nici chiar

îngerii din ceruri, ci numai Tatăl meu".

„Însă venirea Fiului Omului va fi ca în zilele lui Noe".

„Întrucât la fel și în zilele dinaintea potopului, mâncau și beau, se căsătoreau, până în ziua în care Noe a intrat în arcă".

„Și nu au înțeles până ce nu a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și venirea Fiului Omului".

„Și atunci, din doi bărbați care se vor afla pe câmp, unul va fi luat și celălalt va fi lăsat".

„Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și cealaltă va fi lăsată".

„Vegheați, dar, pentru că nu știți ceasul la care va veni Domnul vostru..."

„Însă ascultați aceasta, că dacă ar ști stăpânul casei la ce ceas din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa".

„Astfel, și voi să fiți pregătiți; pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați".

„Care este, deci, robul credincios și înțelept pe care Domnul l-a lăsat stăpân în casa sa pentru a-i da hrană la timpul hotărât?"

„Binecuvântat acel rob, pe care Domnul, atunci când va veni, îl va găsi făcând așa".

„În adevăr vă spun că îl va pune stăpân peste toate averile sale".

„Însă dacă acel rob rău va spune în inima sa: Stăpânul meu întârzie să vină; și va începe să bată celelalte slugi și chiar să mănânce și să bea cu bețivii, Stăpânul acelui rob va veni în ziua în care nu se va aștepta, și la ceasul pe care nu îl știe, și îl va pedepsi dur și îl va pune alături de cei ipocriți; acolo va fi plânsetul și scrâșnetul dinților".

Isaia XIII, 7-13 spune:

„Cerurile se vor zgudui; și Pământul se va mișca din temelii de furia Domnului oștirilor în ziua iuțimii mâniei lui. Pentru că stelele din cer și luceferii nu vor mai da lumina lor".

Isaia XXIV, 19-21: *„Pământul se va mișca ca un om beat; va fi sfărâmat; va cădea și nu se va mai ridica niciodată"*.

Sfântul Pavel, Ep.2, 11, 3-4: *„Înainte de a doua venire a lui Iisus va veni apostazia, omul de păcat, fiul de pierzanie, care se va ridica peste tot ce se numește Dumnezeu sau este vrednic de închinare; se va așeza asemeni lui Dumnezeu, în templul lui*

Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu”.

Sfântul Petru, Ep.2, III, 4-10: *„Ziua Domnului va veni ca un hoț în noapte; când cerurile vor pieri cu vuiet mare, elementele, arzând, se vor desface, iar Pământul și lucrurile de pe el se vor mistui”*.

Ioan, III, 15-16: *„Soarele și luna se vor ascunde și stelele își vor pierde strălucirea lor; și cerurile și pământul se vor cutremura”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, VI, 12-17: *„Și fu un mare cutremur de pământ; și soarele se întunecă și luna se înroși ca sângele; și stelele din ceruri căzură pe Pământ, asemeni smochinelor verzi ce cad scuturate de un vânt puternic; și cerul se strânse, morții și insulele se mișcară din locul lor; și regii de pe Pământ și cei bogați, se ascunseră în peșterile stâncilor și munților zicând: „Cădeți asupra noastră și ascundeți-ne de mânia Mielului; pentru ca a sosit ziua cea mare a mâniei sale”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, XX, 12-13: *„Și am văzut pe morți, pe cei mari și pe cei mici stând înaintea lui Dumnezeu; și cărțile au fost deschise; și o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieții; și morții au fost judecați pentru lucrurile care erau scrise în cărți, după faptele lor; și marea a dat morții care se găseau în ea; și moartea și infernul au dat morții care erau în ele; și au fost judecați după faptele lor”*.

Sfântul Ioan, Apocalipsa, XXI, 1-5: *„Și am văzut un cer nou și un pământ nou; căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au dispărut, și marea nu mai exista. Și cel care era așezat pe tron a spus: Iată, eu reînnoiesc toate lucrurile”*.

Stă scris în Apocalipsă că la finalul acestei lumi va apărea anticristul (știința materialistă, atașamentele, aspectele senzoriale și dorințele nestăvilite). Bestia, Marea Prostituată, întreaga Umanitate al cărei număr fatal este 666 și Diavolul care îi păcălește (intelectualismul ateist), falsul profet care face minuni și miracole înșelătoare, toate au fost înghițite în lacul de foc și sulf din măruntaiele pământului.

Cartea Carților, Chilam Balam, bijuteria sacră a poporului maya, spune textual următoarele:

„13 Ahau Katun este al treisprezecelea despre care se povestește: Cabal Ixbach, orașul Chachalaca, Kinchil Coba, Chachalaca a Feței Solare, este locul unde se află cel de-al treisprezecelea Katun”.

„Se va înnegri buchetul stăpânilor Pământului prin justiția universală a Domnului Dumnezeului nostru”.

„Soarele se va învârti, se va întoarce fața lunii; sângele va curge pe pietre și pe arbori; cerurile și pământul vor arde din cauza cuvântului Dumnezeului Tată, al Dumnezeului Fiu și al Dumnezeului Duh Sfânt. Sfânta Justiție, Sfânta Judecată a Domnului Dumnezeului, nostru”.

„Forța Cerului și a Pământului va dispărea atunci când marile orașe și popoarele oculte vor deveni creștine, marele oraș numit Maax, Mono și, de asemenea, toate micile popoare în toată extinderea întinsei țări Maya Cusamil Mayapan, Golondrina-maya, a căror locuință este Estandarte-Venado”

„Va fi timpul în care se vor ridica oamenii acelor zile (homosexualii și lesbienele) în apogeul lascivității; fii ai ruinei și ai perversității, culme a pieirii și rușinii noastre”.

„Copiii noștri vor fi sortiți Florii de Mai și nu va mai exista bine pentru noi”.

„Va fi începutul morții pentru sângele rău, odată cu ivirea Lunii și Luna plină va găsi numai sânge. De asemenea, aștrii buni vor depune bunătatea lor asupra celor vii și asupra celor morți”.

Melchisedek, Geniul Pământului, Regele Lumii, a făcut în Tibet următoarea profeție:

„Oamenii (sau mai bine zis mamiferele raționale*), vor uita din ce în ce mai mult de sufletele lor pentru a se ocupa numai de corpurile lor. Cea mai mare corupție va domni peste Pământ”.*

„Oamenii se vor asemăna bestiilor feroce, bând sângele fraților lor”.

„Semiluna se va stinge, adepții săi căzând în război etern. Asupra lor vor cădea cele mai mari nemulțumiri și vor sfârși luptându-se între ei”.

„Coroanele regilor, mari și mici, vor cădea: Unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt, va izbucni un război teribil între toate popoarele”.

„Oceanele vor vui..., pământul și fundul mărilor se vor acoperi de oase..., vor dispărea regate, vor muri popoare întregi..., foamea, boală, crime neprevăzute în legi, nevăzute și neînchipuite încă de către oameni”.

„Vor veni atunci dușmanii lui Dumnezeu și ai Duhului

Divin, cei care sălășluiesc chiar în oameni. Cei ce vor ridica mâna asupra altora, vor pieri, de asemenea”.

„Cei uitați, cei persecutați, se vor ridica apoi și vor atrage atenția întregii lumi”.

„Va veni o ceață deasă, furtuni oribile. Munți, până atunci lipsiți de vegetație, se vor acoperi de flori”.

„Întregul Pământ se va cutremura... Milioane de oameni vor schimba lanțurile sclaviei și ale umilințelor cu foametea, ciuma și moartea”.

„Drumurile se vor umple de oameni rătăcind fără nici un scop”.

„Cele mai mari și cele mai frumoase orașe vor dispărea în foc... Unu, doi, trei... Din zece mii de oameni, va supraviețui unul, și acela va rămâne gol, dezbrăcat de toată cunoașterea, fără forță pentru a-și construi casa sau a căuta alimente. Și acești oameni supraviețuitori vor urla ca lupii feroce, vor devora cadavre, și mușcând din propria carne, îl vor sfida pe Dumnezeu, chemându-l la luptă”.

„Întregul Pământ se va transforma în deșert și însuși Dumnezeu va fugi de acolo... Asupra Pământului se va așterne noaptea și moartea”.

„Atunci eu voi trimite un popor necunoscut până atunci (cei ce aplică cei 3 Factori ai Revoluției Conștiinței*), care, cu mâini puternice, va smulge buruienele de pe câmp și din viciu și îi vor conduce pe puținii care vor rămâne fideli spiritului omului, în lupta împotriva răului”.*

„Vor da naștere unei noi vieți, pe Pământul purificat prin moartea națiunilor”.

Această profeție este acceptată de către gnostici, care o interpretează ca final al Epocii Negre sau Kaliyugai; după aceasta, spun ei, va apărea o nouă civilizație și o nouă Cultură.

Sfânta Odelia, acea prințesă germană, născută în anul 660, care a profetizat cu exactitate Germania lui Hitler și al Doilea Război Mondial, a menționat pentru finalul Kali-yugai *„monștri ciudați ivindu-se din mare și răspândind teroare”*.

„Se vor vedea miracole la orient: un mare nor negru va răspândi dezolarea”.

Maica Shipson, faimoasa clarvăzătoare din secolul XV, născută în Anglia, a profetizat în epoca sa lucruri care cu siguranță au produs uimire. Să vedem unele din predicțiile ei:

Automobile și căi ferate: *„Care fără cai vor alerga și accidente vor umple lumea de durere”*.

Radiotelegrafia: *„Gândurile vor face înconjurul lumii cât ai clipi din ochi”*.

Submarine: *„Oamenii se vor mișca sub ape, vor călători, vor dormi și vor conversa”*.

Avioane: *„Vom vedea oamenii în aer, în alb, negru și verde”*.

Marea Catastrofă Mondială: *„Lumea se va sfârși în anul 1999”*. (la nivel alegoric)

Marele Kabir Iisus a spus: *„Însă ziua și ceasul, nimeni nu le cunoaște, nici chiar îngerii care sunt în ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”*.

„Vegheați, deci, pentru că nu știți când va veni Stăpânul Casei (nici ziua, nici anul), fie la amurg, fie la miezul nopții, fie la cântecul cocoșului, fie dimineața”.

„Pentru că atunci când va veni pe neașteptate, să nu vă găsească dormind”. (adică, cu conștiința adormită).

„Și ceea ce vă spun vouă, spun tuturor: Vegheați”. (treziți-vă conștiința)

Timpurile sfârșitului au venit și marele incendiu universal este aproape…

Este util să cităm câteva versete extraordinare din Coran:

„Între semnele care vor preceda sosirea clipei de pe urmă, va fi aceea că Luna se va rupe în două. Însă, în ciuda ei, incredulii nu își vor crede ochilor”. (Este evident că în nici un caz nu este vorba despre o divizare geologică a satelitului nostru vecin. Această profeție a lui Mahomed trebuie interpretată în sens politic și militar. Să se observe mișcările islamului începând cu anul 1980; numai așa vom putea înțelege ce li se va întâmpla adepților Semilunii).

„Când va suna trompeta pentru prima oară, când pământul și munții vor fi ridicați în aer și nimiciți dintr-o singură lovitură, când cerul se va zdrobi și va cădea bucăți, acea zi va fi ziua inevitabilă”.

„Ce șoc va fi în ziua Judecății Finale! Cei ce au fapte care să cântărească în balanță, vor avea o viață plăcută. Cei ce sunt ușuratici, vor avea drept lăcaș, groapa de foc”. (Lumile infernale)

„Când pământul va tresări din cauza acestui cutremur

care îl așteaptă... Când va fi dat afară, morții care se odihnesc în măruntaiele sale..., atunci omul se va pregăti pentru a fi judecat”.

„Soarele va fi sfâșiat, stelele vor cădea, munții vor fi puși în mișcare și vor termina prăbușindu-se peste pământ. Cerul se va rupe în mii de bucăți și mările și râurile își vor amesteca apele. Mormintele se vor deschide și morții vor învia. Cei care au făcut bine, vor avea parte de fericire fără margini; dar cei răi, vor fi pedepsiți de asemenea fără măsură”. (Să se vadă Coranul)

În lumea cauzală eu am contemplat cu mare uimire mistică Marea Catastrofă care se apropie, și cum aceasta este regiunea muzicii inefabile, viziunea a fost însoțită de sunetul muzicii.

În străfundurile profunde ale cerului lui Venus (Cauzal) răsună o minunată simfonie tragică.

Acea partitură uimea, în general, prin grandoarea și majestatea sa, prin inspirația și frumusețea construcției, prin puritatea liniilor sale și prin coloritul și nuanțele savantei și artisticei sale ilustrări, dulce și severă, grandioasă și terifiantă, dramatică și lugubră totodată...

Bucățile muzicale fragmentare (laitmotive) care s-au auzit în lumea cauzală, în diversele ocazii profetice, sunt de o mare putere expresivă și sunt în strânsă legătură cu marele eveniment și cu faptele istorice care, inevitabil îl vor preceda în timp...

Există, în partitura acestei mari Opere Cosmice, fragmente simfonice relaționate cu cel de-al Treilea Război Mondial; sunete minunate și funeste, evenimente oribile, bombe atomice, înspăimântătoare radioactivitate pe întregul Pământ, foamete, distrugerea totală a marilor metropole, boli necunoscute, revoluții de sânge și alcool, dictaturi insuportabile, ateism, materialism, cruzime fără limite, câmpuri de concentrare, uri de moarte, înmulțirea frontierelor, persecuții religioase, martiri mistici, bolșevici execrabili, anarhism abominabil, intelectualism golit de orice spiritualitate, pierderea completă a rușinii organice, droguri, alcool, prostituția totală a femeii, exploatări infame, noi sisteme de tortură, etc...

Amestecate cu o artă nemaivăzută, se auzeau teme înfiorătoare, relaționate cu distrugerea puternicelor metropole ale lumii: Paris, Roma, Londra, New York, Moscova, etc., etc...

Nostradamus, în faimoasa scrisoare către Henric al II-lea spune: *„Când soarele va rămâne complet eclipsat, va apărea pe cerul nostru un nou și imens corp ceresc, care va putea fi văzut în plină zi, însă astrologii* (referindu-se la faimoșii astronomi din ziua de azi și din viitor), *vor interpreta efectele acestui corp în alt mod* (foarte la modă). *Din cauza acestei proaste interpretări, nimeni nu va avea provizii pentru perioadele de penurie”*. (aluzie la Marea Catastrofă) Nostradamus, medic, astrolog și clarvăzător iluminat, include în predicțiile sale această chestiune a revoluției axelor Pământului, însă nu indică o dată exactă, precisă, când aceasta va avea loc.

Ioan, evanghelistul, spune: *„Când păsările de oțel vor depune ouăle de foc; când oamenii vor stăpâni aerul și vor străbate fundurile marilor; când morții vor învia; când focul va coborî din ceruri și oamenii de pe câmpuri nu vor putea ajunge în orașe și cei din orașe nu vor putea fugi pe câmpuri; când aparate ciudate vor putea fi văzute pe cer și lucruri extravagante se vor vedea de pe Pământ...”*

„Când creaturile, tineri și bătrâni, vor avea viziuni, premoniții și vor face profeții; când oamenii se vor separa în numele lui Hristos, când foamea, setea, mizeria, durerea și cimitirele vor înlocui populația orașelor...”

„Când frații de sânge se vor omorî între ei și creaturile vor adora bestia..., atunci, timpurile au sosit”.

Apostolul Sfântul Pavel, în Epistola sa către Tesaloniceni, IV, 20-21, avertizează: *„Nu subestimați profețiile, examinați totul, rețineți ceea ce este bun”*.

Istoria ciclică a umanității se deschide cu capitolul VI din Geneza, cu relatarea Potopului universal (scufundarea continentului atlant) și se încheie cu capitolul XX din Apocalipsa, în flăcările arzătoare ale Judecății finale.

Moise, salvat din apele învolburate ale vieții, a fost primul care a scris; Sfântul Ioan, extraordinară figură a exaltării solare, închide Cartea Sacră cu pecețile de foc și sulf...

Pornind de aici și în ciuda aparenței universalități și a terifiantei și prelungitei acțiuni a elementelor dezlănțuite, suntem convinși că marele cataclism care se apropie nu va acționa în mod egal în toate părțile, nici pe toate continentele și mările. Anumite pământuri privilegiate vor adăposti bărbații, femeile și copiii ce lucrează cu ei înșiși.

Acolo, pentru un timp, acele suflete selectate, vor fi martori ai înspăimântătoarei dureri provocate de foc și de apă.

Dublul Curcubeu va vesti începutul unei noi ere de aur după Marea Catastrofă.

Virgiliu, marele poet din Mantua, maestrul lui Dante, florentinul, a spus*: „A sosit epoca de aur și un nou neam conduce”*.

Cu toate acestea, și în ciuda faptului că încă nu cunoaștem data exactă a puternicei catastrofe care se apropie, întrucât numai Tatăl cunoaște ziua și ceasul, știm din experiență directă că *„timpurile sfârșitului deja au sosit și noi le trăim...”*

Intenția noastră nu este de a combate aici pe adepții acelei date, dorim doar să spunem că în Biblie, deși cuprinde dezvăluirea întregii istorii a omenirii, cu mult mai îndepărtate, chiar propriile anale ale popoarelor, niciodată nu s-a spus că în anul 1999 va pieri Rasa Aria (umanitatea actuală).

Cu toate acestea, în nici un caz erudiții nu pot ignora că în Biblie se găsește istoria „in extenso” a drumului pe care îl face fiecare mare generație ciclică.

Umanitatea este acum pe deplin matură pentru pedeapsa supremă; sfârșitul acestei umanități rușinoase se apropie...

Analiza kabalistică demonstrează că în numerele doi (2), cinci (5), zero (0), zero (0), se găsește secretul Marii Catastrofe. Cine are cunoașterea, să înțeleagă, întrucât aici se află înțelepciune.

Din nefericire, oamenii niciodată nu știu să pătrundă adânca semnificație a anumitor sume kabalistice; este lamentabil că interpretează totul literal.

Este necesar să așteptăm cu sânge rece ora supremă, de pedeapsă pentru mulți și de martiriu pentru unii.

„Și înainte de toate, trebuie să știți – spune Petru *– cum, în zilele de pe urmă, cei care trăiesc după lăcomia lor vor veni cu zeflemeaua lor batjocoritoare și vor spune: Unde este promisiunea venirii Sale? Căci de când părinții au murit, totul continuă la fel, de la începutul creației”*.

„Dar va veni ziua Domnului – ziua pe care numai Tatăl o știe – *ca și un hoț și în această zi cerurile se vor sfărâma cu zgomot, și elementele, încinse, se vor dizolva, și Pământul însuși cu tot ce există pe el”*.

▫ CAPITOLUL XII ▫
PARADISURI ȘI INFERNURI ▫

„O, binecuvântate Mixcoatl, pe bună dreptate meriți să fii slăvit în cânturi, faima ta să dăinuie în lume și cei ce dansează, în cântece să te poarte pe buze, în jurul mahalalelor și tamburinelor din Uexotzinco, pentru ca să te bucuri și să apari înaintea prietenilor tăi, nobili și generoși și a rudelor tale!”

„O, glorios flăcău, demn de toată slava, tu care ai oferit inima ta soarelui, curată ca un șirag de safire, din nou vei înmuguri, din nou vei înflori în lume, te vei întoarce la dansuri, și între tobele și tamburinele din Uexotzinco, vei apărea în fața nobililor și curajoșilor bărbați și toți prietenii tăi te vor vedea”. (Sahagun, 11,140)

„Toți cei care mureau în război sau pe altarul sacrificiului, intrau în casa soarelui. Cu toții mergeau pe o imensă câmpie. Când soarele este gata să apară, când este timpul să răsară, atunci ei încep să scoată strigăte de luptă, să sune din clopoțeii de la glezne și să-și lovească scuturile”.

„Dacă scutul lor este găurit de două sau trei săgeți, atunci prin acele găuri pot să privească soarele, însă cei al căror scut nu are nici o fisură, nu pot zări soarele”.

„Toți cei care au murit între agave și cactuși, între spini și salcâmi, și cei care au oferit sacrificii Zeilor, pot să contemple soarele, pot să ajungă la el”.

„După ce au trecut patru ani, se transformă în frumoase păsări: colibri, păsări muscă, păsări cu negru în jurul ochilor sau în fluturi albi, strălucitori, în fluturi cu aripi fine; în fluturi mari și colorați, ca vasele de băut; și zboară acolo, în locul lor de odihnă, coboară pe pământ, numai pe florile roșii ca sângele: eritrina, paisentia, carolinea, caliandra”. (Epica nahua)

„Bătrânii spun că soarele îi cheamă la el, să trăiască cu el, acolo, în ceruri, să îi aducă bucurie, să îi cânte și să îi producă plăcere”.

„Aceștia se bucura de o plăcere fără limite, trăiesc într-un continuu deliciu, gustă și beau din sucul aromat al tuturor florilor savuroase și parfumate, niciodată nu simt tristețe sau durere, nici neplăcere, pentru că trăiesc în casa soarelui, acolo unde există delicii din plin”.

„Și cei care mor în luptă în acest mod, sunt foarte slăviți pe pământ, și acest fel de moarte este dorită de mulți”.

„Mulți îi invidiază pe cei care mor astfel și de aceea toți aspiră la această moarte, întrucât aceștia sunt foarte slăviți”. (Sahagun, 11, 140) Enigmatice poeme solare… adevăruri transcendentale.

Mult s-a vorbit despre Makara, „cel acoperit cu solzi”, faimosul Dragon zburător din Medea.

În Muzeul Britanic încă se mai poate vedea un exemplar din acel Dragon, cu solzi.

Marele Dragon respectă și venerează numai Șerpii de Înțelepciune. Este lamentabil că cei ce studiază cultura asiriană, în realitate nu cunosc care era statutul Dragonului în Caldeea antică.

În realitate, minunatul semn al Dragonului are șapte semnificații ezoterice.

Nu este de prisos să subliniem faptul că cel mai înalt grad este identic cu cel *„Născut prin el însuși”*, Logosul, Aja hindus.

În sensul său diabolic reprezintă Diavolul, acea creatură care înainte se numea Lucifer, Cel care dă Lumina, Luceafărul dimineții, „alama” vechilor alchimiști medievali.

Între gnosticii creștini numiți Naaseni sau adoratori ai Șarpelui, Dragonul era Fiul Omului. Cele șapte stele ale sale strălucesc glorios la dreapta lui Alfa și Omega din Apocalipsa Sfântului Ioan.

Este lamentabil că Prometeu-Lucifer din vechile timpuri s-a transformat în Diavolul lui Milton…

Satana va deveni din nou Titanul liber de odinioară, atunci când vom fi eliminat din natura noastră intimă orice element animal.

Avem nevoie cu maximă urgență, de neamânat, să albim Diavolul, și aceasta este posibil numai luptând împotriva noastră înșine, dizolvând tot acest ansamblu de agregate psihice care constituie Eul, eu însumi, sinele însuși.

Numai murind în noi înșine, putem albi alama și putem contempla Soarele de la Miezul Nopții, Tatăl.

Cei ce mor în lupta cu ei înșiși, cei ce obțin anihilarea lui eu însumi, strălucesc minunat în spațiul infinit, pătrund în diferitele departamente ale Regatului (intră în Casa Soarelui).

Alegoria războiului din ceruri își are originea în templele de inițieri și în criptele arhaice.

Se luptă Mihail contra Dragonului Roșu și Sfântul

Gheorghe contra Dragonului Negru; se înfruntă mereu în luptă Apollo și Piton, Krishna și Kalya, Osiris și Tiphon, Bel și Dragonul, etc., etc., etc…

Dragonul este întotdeauna reflexia propriului nostru Dumnezeu Intim, umbra Divinului Logos, care, din adâncul Arcei Științei, în postură mistică, așteaptă clipa în care va fi realizat.

A lupta împotriva Dragonului înseamnă a învinge tentațiile și a elimina toate și pe fiecare dintre elementele inumane pe care le purtăm în interior: mânie, lăcomie, desfrâu, invidie, orgoliu, lene, gurmandism, etc., etc., etc…

Cine moare pe Altarul Sacrificiului, adică, al „sacrului-oficiu”, în a Nouă Sferă, merge la Casa Soarelui, se unește cu Dumnezeul său.

Pe pământul sacru al Vedelor, Arjuna tremură și se clatină în plin câmp de bătălie, înțelegând că trebuie să-și omoare proprii părinți (multiplele sale egouri sau defectele psihologice ale armatei inamice). Pentru mexicanii autentici, ceea ce hotărăște locul unde se va duce Sufletul după moarte, este însăși felul de a fi al acestuia și tipul de munci pe defunctul care le-a înfăptuit în timpul vieții.

Chiar și luptători inamici care au murit în bătălia dură sau care, luați prizonieri, au fost sacrificați pe techatl, piatra sacrificiilor, intră în sublimul Regat al luminii de aur (Paradisul Solar). Aceștia au un Zeu special, vreau să mă refer la Teoyaomicqui, *„Zeul dușmanilor morți”*.

Aspectul ezoteric al acestei teme din religia populară este transcendental. A înțelege aceasta este de neamânat. *„Creștinii ar trebui să venereze de asemenea sfinții altor credințe, religii și popoare”*.

Femeile care mor în timpul nașterii, și care locuiesc fericite în paradisul de la occident, în mod înțelept numit *„cincalli”*, *„casa porumbului”*, sunt, de asemenea, foarte venerate.

Fără îndoială, înainte de a se transforma în zeițe, aceste femei se bucură de extraordinare puteri magice, după cum afirmă Religia din Anahuac.

Despre femeia care a murit în timpul nașterii se spune că a învins dușmanul. Tinerii războinici râvnesc la brațul său drept și încearcă să pună stăpânire pe el, pentru că acesta i-ar face invincibili în luptă, motiv pentru care acele cadavre erau

întotdeauna bine păzite de către oameni din clan înarmați din cap până în picioare, cu scopul de a evita mutilarea.

Se dovedește interesant faptul că acele femei, înainte de a se transforma în zeițe, coboară pe pământ transformate în fantome terifiante de rău augur, purtând pe cap un craniu și cu mâinile și picioarele terminate cu gheare, după cum povestesc misterele din Anahuac.

Stări post-mortem extraordinare ale acelor nobile femei care mor în timpul nașterii.

În timpul acelei stări de leșin care durează trei zile, despre care se vorbește în Bardo Thodol, și care întotdeauna apare după moartea corpului fizic, defunctele își retrăiesc existența care tocmai a luat sfârșit și atunci seamănă cu niște fantome suferinde, cu o înfățișare oribilă.

Însă, odată terminate experiențele retrospective ale existenței finalizate, în absența Eului, „esența” se înalță din sferă în sferă, până se scufundă în fericirea solară.

Mult mai târziu în timp, odată consumată dharma, aceste suflete vor trebui să se întoarcă, inevitabil, la o noua matrice.

Înțelepții sacerdoți din Anahuac întotdeauna au accentuat faptul că *„cihuateotl”*, sau *„femeile zeițe”*, moarte în timpul nașterii, trăiesc în paradisul occidental numit *„cincalli”*, *„casa porumbului”*.

Din germen, din sământă, ia naștere viața, iar ele și-au dat chiar viața pentru noua creatură.

Mama Natură întotdeauna știe să plătească în cel mai bun mod sacrificiul solemn al acestor binecuvântate femei.

Este indescriptibilă fericirea de care se bucură aceste suflete în cerurile Lunii, ale lui Mercur, Venus și ale Soarelui…

Din păcate, orice fericire are un sfârșit și atunci acele suflete revin în interiorul Eului cu scopul de a pătrunde într-o nouă matrice.

Cei care mor înecați în apele agitate ale râurilor sau mărilor sau între undele lacurilor profunde, ori trăsniți de fulger, intră fericiți în Paradisul lui Tlaloc, care este la sud, regiune a fertilității și abundenței, unde există pomi fructiferi de toate tipurile și abundă porumbul, fasolea, salvia și multe ale produse.

Splendidele picturi descoperite în Templul din Teotihuacan vin să demonstreze credința fermă în Tlalocan, faimosul Paradis al lui Tlaloc.

În dimensiunile superioare ale Naturii există multe paradisuri de fericire; nu este de prisos să amintim Regatul lui Buddha Amitabha, așezat de către lama tibetani la Vest.

În Bardo Thodol se citează mai multe dintre aceste Edenuri: *„Regatul Supremei Fericiri”*, *„Regatul Densei Concentrații”*, *„Regatul celor cu Părul lung”*, Vajrapani sau Vihara Nelimitat al Radiației Lotusului, Padma-sambhava în prezența lui Urgyan, etc., etc., etc…

Doctrina secretă din Anahuac ne învață că există treisprezece ceruri și afirmă solemn faptul că în cel mai înalt dintre acestea trăiesc sufletele copiilor care mor înainte de a avea uzul rațiunii.

Doctrina Mexicului antic spune că aceste suflete inocente așteaptă ca actuala umanitate să fie distrusă în marele cataclism ce se apropie, pentru a se reîncarna în noua umanitate. În Tibetul milenar, Bardo Thodol ghidează defuncții care vor să se elibereze pentru a nu se mai întoarce la amărăciunile acestei lumi.

Pe pământul sacru al faraonilor, multe suflete au reușit să scape din această cloacă a samsarei după ce au lucrat cu dezintegrarea Egoului.

Teribile probe îi așteaptă pe defuncții care nu vor să se mai întoarcă în această lume; când ies victorioși, intră în deja amintitele regate suprasensibile. În aceste regiuni sunt instruiți și ajutați înainte de a se cufunda fericiți, ca niște copii inocenți, în Marele Ocean.

Multe dintre aceste suflete vor reveni în Epoca de Aur, după marele cataclism, pentru a lucra la autorealizarea lor intimă.

Fără îndoială, se dovedește inteligent a ști să ne retragem la timp, înainte de a se sfârși „ciclul de existențe”.

Este preferabil să ne retragem din „școala vieții” înainte de a fi dați afară; involuția scufundată în adâncurile Pământului, în tenebrosul Tartarus, este cu siguranță foarte dureroasă.

În țara însorită a lui Khem, în epoca faraonului Kefren, am cunoscut personal un astfel de caz exemplar.

Este vorba despre un cetățean foarte religios, care niciodată nu și-a fabricat *„corpurile existențiale superioare ale Ființei”*.

Acel mistic, foarte sincer cu el însuși, considerându-se

incapabil pentru Inițiere și cunoscând destinul care le așteaptă pe suflete după fiecare ciclu sau perioadă de existențe, a preferat să se retragă din scenariul cosmic.

Acel devot niciodată nu a cunoscut secretul de nedezvăluit al Marelui Arcan, însă avea Eul, știa că îl are și dorea să îl dezintegreze pentru a nu reveni după moarte în această vale de lacrimi.

Este evident că Mama sa Divină Kundalini, Tonantzin, Isis, întotdeauna l-a asistat în munca de dizolvare al acestor elemente care constituie eul însuși.

Niciodată nu aș afirma că acea persoană religioasă a reușit atunci eliminarea totală a elementelor inumane, însă, a avansat mult în munca sa și după moartea corpului fizic a continuat dincolo, cu scopul ferm de a nu se întoarce în această lume.

Ulterior, după cunoscutul leșin de trei zile, acel suflet a trebuit să retrăiască în formă retrospectivă existența sa sfârșită.

Odată încheiată munca retrospectivă, defunctul fiind informat despre toate acțiunile sale, atât bune, cât și rele, a continuat să rămână hotărât în decizia de a nu se mai întoarce niciodată.

Urletul terifiant al Lupului Legii, care îi înfricoșează atâta pe defuncți, Uraganul înspăimântător al Justiției obiective, sinistrele furtuni din țara celor morți, nenumăratele perechi care copulează neîncetat, atracțiile și respingerile, simpatiile și antipatiile, greșelile grotești, etc., niciodată nu au îndepărtat acel suflet de la scopul său.

Vocea solemnă a sacerdoților egipteni, care în timpul vieții îi promiseseră ajutor, ajungea până la defunct, amintindu-i de țelul său.

Keh, Tatăl său care este în secret și Nut, Divina sa Mamă, Isis, l-au supus pe fiu, defunctul – la probă finală, însă acesta a ieșit victorios.

Ca urmare a tuturor acestor triumfuri intime, acel defunct a intrat fericit într-un paradis molecular foarte asemănător celui al lui Tlaloc.

În acea regiune de delicii naturale de nedescris, creatura a continuat cu deplin succes munca asupra lui însuși.

Devi Kundalini, Tonantznin, Isis-Maria, Mama sa Divină particulară, l-a ajutat în mod direct, eliminând din psihicul său

reziduurile inumane care mai rămăseseră.

Pe măsură ce defunctul își recâștiga inocența, pe măsură ce murea din ce în ce mai mult în el însuși, trecea prin diferite metamorfoze. La început și-a asumat figura inefabilă a unei tinere domnițe și în final, pe cea a unei fetițe de trei ani, scufundându-se în Oceanul Spiritului Universal de Viață ca un simplu „buddha elemental”, dincolo de bine și de rău.

Evident, acea creatură a fost sinceră cu ea însăși când a simțit că nu este capabilă să atingă Inițierea, a preferat să se separe de scenariul lumii, să se întoarcă la punctul de plecare original, să continue ca un simplu elemental.

Dacă doresc, aceste suflete se pot reîncarna în viitoarea Epoca de Aur, după marele cataclism care se apropie, pentru a intra în mistere, însă, majoritatea acestor inocente creaturi, preferă să rămână pentru totdeauna în regiunea elementală.

Când noi, inițiații vechiului Egipt, dădeam aceste învățături poporului, ne așezam în grupuri de câte patru, în fața unor mese pătrate; prin aceasta simbolizam cele patru stări fundamentale prin care trebuie să treacă orice suflet care vrea să se retragă din Roata Samsarei.

Odată terminată eliminarea reziduurilor inumane din psihicul defunctului, acesta trebuia să experimenteze, el însuși, „vidul iluminator”; aceasta este „Dharmakaya”.

Acest vid nu seamănă deloc cu vidul neantului, ci este un vid inteligent, este starea de spirit în Sambhogakaya.

Vid și claritate inseparabile. Vid clar prin natura sa și claritate prin natura vidului este Adikaya, Inteligența Iluminată.

Inteligența Iluminată, strălucind fără obstacole în defunctul care a reușit să moară complet în el însuși, va iradia peste tot: este Nirmanakaya.

Numai prin experimentarea directă a celor patru Kaya, este posibilă obținerea eliberării totale.

Foarte diferită este soarta sufletelor care încheie toate perioadele de manifestare fără să se fi eliberat.

Cei ce nu au fost aleși de către Soare, sau de către Tlaloc spun aztecii, se duc în Mictlan și acolo, acele suflete sunt supuse la înspăimântătoare probe magice, la trecerea prin infernuri.

În primul rând, pentru a ajunge în Mictlan, trebuie să treacă prin râul mocirlos, Aqueront sau Chignahuapan, în barca lui Caron, cum spune Dante, în Divina Comedie.

Fără îndoială, aceasta este prima probă la care sunt supuși „zeii infernali”.

„Vai de voi suflete perverse! Nu sperați să mai revedeți vreodată cerul. Vin să vă duc pe celălalt mal, unde domnesc eternele tenebre, în mijlocul căldurii și al frigului...”

Înțelepții mexicani continuă, spunând că apoi sufletul trebuie să treacă printre doi munți care se ciocnesc; în al treilea rând, printr-un munte de obsidian; în al patrulea rând, prin regiunea unde urlă teribil un vânt înghețat; apoi, prin locul unde plutesc drapelele; al șaselea loc, este locul unde se trage cu săgeți; în al șaptelea cerc dantesc se găsesc fiarele care mănâncă inimi; în al optulea, este o trecătoare îngustă între pietre; în al nouălea, și cel din urmă cerc al lui Dante, în adâncul Pământului, se află Chignahumictlan-ul, unde se trece prin cea de-a doua moarte, atât de înțelept descrisă în Apocalipsa Sfântului Ioan.

Ulterior, aceste suflete se odihnesc, pătrunzând în paradisurile elementale ale naturii; atunci inițiază noi procese evolutive care trebuie să înceapă cu regnul mineral, urmând cu cel vegetal, continuând cu cel animal și culminând cu stadiul de umanoid pe care l-au pierdut odinioară.

◻ CAPITOLUL XIV ◻
BINARUL SERPENTIN ◻

Binarul Serpentin din Mexicul prehispanic este cu siguranță ceva care ne invită la reflecție. Cei doi șerpi ignici sau xiuhcoatl, care înconjoară grațios Soarele în Calendarul Aztec, înconjurau de asemenea Templul principal din marele Tenochitlan și formau faimosul Coatepantli sau „zid de șerpi”.

Șarpele aztec apare în mod constant în situații extraordinare care răstoarnă în întregime determinismul său organic: coada, reprezentată printr-un al doilea cap în posturi neobișnuite, ne conduce prin simpla deducție logică la binarul serpentin.

Capul dublu, care amintește cu deplină claritate de figura șarpelui în cerc, în acea transă gnostică, devorându-și propria coadă, apare pe zidurile sacre din Templul lui Quetzalcoatl, în ruinele din Xochicalco.

Binare serpentine, fie dansând exotic sub forma Sfântului Opt, fie înlănțuite, formând un cerc maya, etc., ne indică ceva misterios, extraordinar și magic.

Nu este de prisos să amintim în acest Tratat caracterul ezoteric dublu al șarpelui.

Să se facă diferență între șarpele tentator din Eden și Șarpele de bronz care îi vindeca pe izraeliți în deșert; între oribilul Piton care se târa în noroiul pământului și pe care Apollo l-a rănit cu lancea sa și celălalt, care urca pe toiagul lui Esculap, Zeul Medicinii. Când Șarpele de foc al puterilor noastre magice urcă prin canalul medular spinal al organismului uman, este vorba despre Divina noastră Mamă Kundalini.

Când Șarpele de foc coboară, proiectându-se din osul coccigian către infernurile atomice ale omului, atunci este abominabilul organ Kundartiguator.

Venerabilul Maestru „G” cade în grava eroare de a atribui Șarpelui ascendent (Kundalini) puterile hipnotice și oribile ale șarpelui care coboară (abominabilul organ Kundartiguator).

Kundalini este un cuvânt compus: „kunda”, ne amintește de oribilul organ kundartiguator; „lini”, este un termen atlant care semnifică „sfârșit”. Kundalini, într-o gramatică corectă, trebuie să se traducă astfel: Sfârșitul abominabilului organ Kundartiguator.

Ascensiunea victorioasă a lui Kundalini prin canalul medular spinal marchează finalul abominabilului organ kundartiguator.

Fără îndoială, Doctorul Maurice Nicoll și Ouspensky, marele inițiat, au acceptat această eroare a Maestrului „G”.

Respectivul Maestru considera ca Mama sa Cosmică era prana sacră. Dacă Maestrul „G” ar fi studiat binarul serpentin de pe „zidurile sacre” ale templelor mexicane, toltece, maya, etc., fără îndoială că niciodată nu ar fi căzut în această confuzie.

Yoga hindusă face analize exhaustive asupra acestui Foc serpentin medular (Kundalini), care se dezvoltă în mod ascendent în corpul ascetului, însă spune foarte puține despre focul descendent sau „coada demonică”, a cărui forță electrică menține în transă hipnotică întreaga omenire îndurerată.

Dacă aceste biete mamifere intelectuale care populează fața Pământului, ar putea vedea cu deplină claritate starea lamentabilă în care se găsesc, ar căuta cu disperare mijloace de a scăpa.

De îndată ce bietul animal intelectual se trezește, chiar și numai pentru o clipă trecătoare și deschide ochii în fața crudului

realism al vieții, imediat, formidabila putere hipnotică a șarpelui teribil al abisului revine cu mai multă forță și nefericita victimă cade adormită din nou, visând ca este trează sau pe punctul de a se trezi.

Numai gnosticul sincer, care înțelege în întregime dificultatea de a-și trezi conștiința, știe că acest lucru este posibil doar prin munci conștiente și suferințe voluntare.

Marea viperă infernală cunoaște întregul „modus operandi" al imaginației mecanice. (niciodată nu ne vom pronunța împotriva diafanului sau translucidului, care se cunoaște ca imaginație obiectivă, conștientă).

Șarpele abisului, prin imaginația mecanică care este agentul său primordial, lucrează în acord cu interesele naturii și ne ține scufundați în această stare de transă hipnotică profundă.

Prin intermediul mecanismelor fanteziei, întotdeauna ne justificăm cele mai mari infamii, ocolim responsabilitățile, căutăm scăpări, ne autoconsiderăm, ne caracterizăm în cele mai bune moduri, ne credem corecți și perfecți.

Trebuie să ne amintim faptul că există forțe pentru care este util și profitabil să se mențină mamiferul rațional în stare de somn hipnotic, să îl împiedice să vadă adevărul și să-și înțeleagă poziția în viață.

În mod evident, majoritatea oamenilor găsesc astfel de scuze, și sunt atât de stăpâniți de proasta și subtila activitate a autojustificării cu complicitatea fanteziei mecanice, încât, în realitate, niciodată nu ar bănui intima existență inerentă a greșelilor psihologice...

De exemplu, dacă suntem cruzi cu soția, copiii, rudele, etc., în realitate, ignorăm acest lucru...

Cel mai grav este că permitem ca această situație să continue, în primul rând pentru că ne place și este atât de ușor, iar dacă suntem acuzați de cruzime, probabil că surâdem, gândind ca ceilalți nu înțeleg justiția noastră, mila noastră și iubirea infinită...

Suntem prinși între oribilele inele ale Marelui Șarpe, însă noi ne credem liberi.

Legenda secolelor povestește faptul că, atunci când Krishna marele Avatar al hindușilor a împlinit cincisprezece ani, s-a dus să îl caute pe patriarhul Nanda și l-a întrebat:

„- Unde este mama mea? (Șarpele ascendent Kundalini).

— Fiule, nu mă întreba pe mine, răspunse patriarhul, mama ta s-a dus de unde a venit și nu știu când se va întoarce…

Krishna căzu într-o tristețe adâncă, își părăsi tovarășii și rătăci timp de mai multe săptămâni pe Muntele Meru…

Acolo dădu peste un bătrân ce stătea în picioare sub un cedru gigantic. Amândoi se priviră timp îndelungat…

— Pe cine cauți? Îl întrebă anahoretul.

— Pe mama mea. Unde o voi găsi?

— Alături de Acela care nu se schimbă niciodată. (Tatăl care este în secret).

— *Dar cum să îl găsesc pe Acela?*

— Caută, caută mereu și fără încetare (în interiorul tău).

— *Ucide taurul* (Egoul animal) *și strivește șarpele* (abisului).

Apoi Krishna văzu cum forma majestuoasă a bătrânului se făcu transparentă, apoi tremură și după aceea dispăru între ramuri, ca o vibrație luminoasă…

Când Krishna coborî de pe Muntele Meru, părea radios și transfigurat; o energie magică izvora din Ființa sa.

— Vom lupta împotriva taurilor și a șerpilor (abisali); *îi vom apăra pe cei buni și supune pe cei răi, le spuse tovarășilor săi.*

Cu arcul și spada, Krishna și frații săi, copiii păstorilor, se luptară în pădure și omorâră toate bestiile feroce.

Krishna îi ucise sau îi îmblânzi pe lei, se luptă cu regii perverși și eliberă triburile oprimate, însă tristețea îi invadă străfundurile inimii…

Sufletul său avea o singură năzuință profundă, misterioasă: să o găsească pe Mama sa Divină Kundalini și să îl reîntâlnească pe sublimul bătrân (Maestrul său); *însă, în ciuda promisiunii pe care acesta i-o făcuse și a tuturor luptelor și victoriilor sale, nu își atinse țelul.*

Într-o zi auzi vorbindu-se despre Kalayoni, regele șerpilor, magul negru ce păzea templul lui Kali (Coatlicue, Proserpina, Hecate), *înspăimântătoarea zeiță a dorinței și a morții și ceru să se lupte cu cel mai de temut dintre șerpii săi, acel șarpe etern* (abominabilul organ Kundartiguator*) care devorase deja atâtea sute de vrednici luptători, ale cărui bale rodeau oasele și a cărui privire semăna groaza în inimile tuturor.*

Din adâncul templului lui Kali, regina infernurilor și a

morții și a tuturor crimelor, Krishna văzu cum iese, la descântecul magic al lui Kalayoni, o mare reptilă albastru-verzuie.

Șarpele își mișcă încet corpul gros, își zbârli înfricoșător roșia-i coamă și ochii săi pătrunzători străluciră înspăimântător pe capul său de monstru cu solzi strălucitori.

— Ori îl adori, ori vei pieri, îi spuse magul.

Șarpele muri, ucis de mâinile lui Krishna, sfântul erou care nu cunoștea frica…

Când Krishna omorî eroic șarpele gardian al templului lui Kali, zeița oribilă a dorinței și a morții, timp de o lună făcu abluțiuni și rugăciuni pe malul Gangelui, după ce mai înainte se purificase la lumina soarelui și în divinul gând contemplativ al lui Mahadeva”.

Oribila viperă infernală niciodată nu ar accepta Sahaja Maithuna, castitatea științifică, întrucât aceasta este împotriva intereselor naturii.

Cei ce nu reușesc să fie devorați de către Divinul Șarpe Kundalini, vor fi înghițiți de înspăimântătorul șarpe Piton.

Războinicul care reușește să ucidă vipera infernală, va pătrunde în Palatul Regilor, va fi uns ca Rege și Sacerdot al naturii, după Ordinul lui Melchisedek.

Însă niciodată nu se dovedește lucru ușor să ne revoltăm contra atomilor eredității, împotriva desfrâului pe care l-am moștenit de la strămoșii noștri, împotriva înspăimântătoarei vipere infernale care a adus pe lume pe bunicii noștri și îi va aduce pe copiii și pe nepoții noștri.

Ceea ce purtăm în carne, în sânge și în oase, este definitiv și a te revolta împotriva acestuia, se dovedește teribil.

Doctrina anihilării budhiste este fundamentală. Trebuie să murim clipă de clipă; numai prin moarte apare noul.

◻ CAPITOLUL XV ◻
ELEMENTALII ◻

Divina noastră Mamă Tonantzin este Șarpele de foc al puterilor noastre magice ce urcă victorios prin canalul medular spinal al organismului uman.

Coatlicue este șarpele abisului, Kali, Hecate, infernala Proserpina, zeița pământului.

Cihuacoatl este un alt nume teribil al zeiței Pământului și binecuvântata Patroană a faimoaselor cihuateotl care țipă și

strigă înspăimântător în noapte.

În vremurile mai recente, Cihuacoatl s-a transformat în „bocitoarea” legendelor noastre populare, care duce cu sine un leagăn misterios sau cadavrul unui copil inocent și care lansează în noapte bocete amare pe vechile străzi ale orașului.

În timpurile vechi se spunea despre ea că ar fi ajuns așa pentru că ar fi abandonat în piața publică un leagăn în care se găsea cuțitul sacrificiului.

Fără îndoială, gnomii sau pigmeii care sălășluiesc în adâncurile Pământului, tremură înaintea lui Coatlicue.

Geniul particular al acestor gnomi este Gob, o zeitate foarte specială, cunoscută în înalta magie.

Ni s-a spus că regatul gnomilor se află la Nord. Li se poruncește cu spada.

Să vedem acum un magnific poem din Epica Nahua, în legătură cu Tlaloc, Zeul apei:

„Zeul Tlaloc locuia într-un palat mare, cu patru încăperi și în mijlocul Casei era o curte cu patru vase imense, pline cu apă. *Primul este cu apă pe care o aduce ploaia la timpul său și care fertilizează pământul pentru a da roade bune. Al doilea este cu apă care face să se înnegrească grânele și să se piardă fructele. Al treilea este cu apă care face să înghețe și să se usuce plantele. Al patrulea este cu apă care produce secetă și pustietate*.

Zeul are în slujba sa mulți miniștri (elementalii apei), *mici de statură, care locuiesc în fiecare dintre încăperi, fiecare în funcție de culoarea sa, întrucât sunt albaștrii ca și cerul, albi, galbeni sau roșii...*

Ei, cu stropitori mari și cu bastoane în mâini, udă pământul atunci când Zeul suprem al ploii ordonă. Și când tună, este pentru că i se crapă ulcioarele și dacă vreun fulger cade, este pentru că o bucată din vasele rupte, cade pe pământ...”

Aflându-mă într-o zi în stare de meditație profundă, a trebuit să mă pun în contact direct cu binecuvântatul Domn Tlaloc.

Această mare Ființă trăiește în lumea cauzală, dincolo de corp, de afecte și de minte. În toate părțile Ființei mele am experimentat în mod exact teribila realitate a prezenței sale.

Îmbrăcat exotic, părea un arab din vechile timpuri; chipul său, imposibil de descris în cuvinte, semăna cu un fulger.

Când l-am acuzat de delictul de a fi acceptat atâtea sacrificii de copii, femei, bărbați, bătrâni, etc., răspunsul a fost: *„Eu nu am fost vinovat pentru aceasta, niciodată nu am pretins acele sacrificii, acestea au fost lucruri ale oamenilor, acolo, în lumea fizică”.* Apoi continuă cu următoarele cuvine: *„Voi reveni în noua Eră a Vărsătorului”.*

Fără îndoială, Zeul Tlaloc va trebui să se reîncarneze.

Kabaliștii afirmă solemn că regatul ondinelor se găsește la Occident și sunt invocate cu cupa libațiilor.

Vechii magi, când chemau ondinele din râuri și lacuri, geniile norilor sau nereidele oceanului agitat, rosteau cu voce tare următoarele mantre: Veya, Vallala, Veyala, Heyala, Veya.

În anumite triburi din America, când doresc ploaia pentru culturile lor, membrii se reunesc, iau poziția broaștei și apoi, în cor, imită orăcăitul acesteia; rezultatul nu se lasă mult timp așteptat.

Vechii mexicani se rugau Domnului ploilor, lui Tlaloc, și atunci pământul era udat cu apele vieții.

Deși Tlaloc este un Rege al naturii, o creatură perfectă, dincolo de bine și de rău, în mâinile sale stau inundațiile, seceta, grindina, înghețul și fulgerul, motiv pentru care vechii magi se temeau de mânia sa. Nu este de prisos să afirmăm că spre sfârșitului civilizației nahua, i se ofereau sacrificii de prizonieri îmbrăcați cu Numen și în special fecioare și copii, cu scopul de a-i potoli mânia.

Trebuie să clarificăm următoarele: Când puternica civilizație Anahuac era în culmea gloriei sale, sacrificiile umane, care atâta înspăimânta turiștii, străluceau prin absență, nu existau.

Fără îndoială, orice civilizație care agonizează termină întotdeauna într-o baie de sânge și Mexicul nu putea fi în nici un fel o excepție.

Cei care au studiat Istoria Universală nu ignoră acestea, amintindu-și de Roma, Troya, Cartagina, Egipt, Perșia, etc., etc., etc…

Adepții Frăției Oculte, acei Indivizi sacri înzestrați cu rațiune obiectivă, Maeștrii autentici ai Antropologiei gnostice, știu foarte bine, prin experiența mistică directă și analiza profundă, că Zeul vântului este un Deva al naturii, un malachim al lumii cauzale, un geniu al mișcării cosmice, foarte diferit de

Quetzalcoatl.

Merită să explicăm faptul că rațiunea subiectivă își elaborează conceptele sale de conținut exclusiv cu datele bazate pe percepțiile senzoriale externe, motiv pentru care nu poate cunoaște nimic despre real, despre adevăr, despre Dumnezeu, cum a demonstrat deja în formă concludentă Domnul Immanuel Kant în cartea sa intitulată „Critica rațiunii pure”.

Rațiunea obiectivă este diferită; elaborează conceptele sale de conținut cu datele fundamentale ale Conștiinței.

Marele guruji Ehecatl l-a ajutat foarte mult pe marele Kabir Iisus din Nazareth în dificilele sale procese ale învierii.

Este neîndoielnic că sub îndrumarea lui Ehecatl, milioane și trilioane de silfi ai aerului lucrează pe planeta noastră Pământ.

Fără îndoială, li se poruncește cu pană de acvilă sau cu sfintele pentacule; aceasta, magii o știu. În viziunea armoniei tuturor lucrurilor, descoperim cu uimire mistică partea spirituală a naturii; cu alte cuvinte, îi găsim pe faimoșii malachimi sau regi angelici.

Contactele directe cu elementalii trebuie să se realizeze întotdeauna prin intermediul regilor angelici ai elementelor, în sfera minunată a lumii cauzale.

La fel ca pământul, apa și aerul, în doctrina din Anahuac, elementul foc din natură, are, de asemenea, zeul său special.

Aztecii l-au adorat întotdeauna cu numele sacru de Huehueteotl, care tradus corect, înseamnă *„Zeu bătrân”*.

Este reprezentat ca un bătrân împovărat de ani și care are pe capul său un enorm vas cu jăratic.

Ni s-a spus că, spre deosebire de Tezcatlipoca, care este primul care ajunge la sărbătoarea lunii toltece, binecuvântatul Domn Divin Huehueteotl, este ultimul care ajunge la reuniunea zeilor.

Huehueteotl, ca element natural, este INRI al Creștinilor, Abraxas al gnosticilor, Tao chinez, Zen buddhist, Agnus Dei.

Huehueteotl, ca Individ sacru, este un Rege angelic, cineva care s-a autorealizat intim, un malachim sub a cărui direcție lucrează milioane și trilioane de salamandre (creaturi ale focului).

În Focul universal locuiesc fericiți „Fii Flăcării”, Zeii

elementului ignic, genii antici, Apollo, Minerva, Horus, etc... Aceste Flăcări inefabile și teribil de divine sunt, cu siguranță, dincolo de bine și de rău.

În mod evident, regatul salamandrelor se află la Sud. Li se poruncește cu bagheta dințată sau cu tridentul magic.

Pentru a domina și a ne servi de elementalii naturii în formă completă și definitivă, este indispensabil ca mai înainte să eliminăm Egoul animalic.

Niciodată o persoană ușuratică și capricioasă nu va guverna silfii naturii; niciodată un subiect moale, rece și nestatornic, nu va fi stăpân absolut al ondinelor apelor sau al nereidelor din mare; mânia irită salamandrele focului și concupiscența grosieră îi transformă din start în jucării ale gnomilor sau pigmeilor din regnul mineral pe cei care vor să se servească de ei.

Este necesar să fim prompți și activi ca silfii; flexibili și atenți la imagini ca ondinele și nereidele; energici și puternici precum salamandrele; muncitori și răbdători ca gnomii. Într-un cuvânt, este urgent, indispensabil, să supunem elementalii în punctul lor forțe, fără a ne lăsa niciodată dominați de slăbiciunile lor. Amintiți-vă că deviza și lozinca noastră este thelema (voința).

Când magul va fi în întregime mort în sine însuși, natura întreagă i se va supune.

Va trece prin furtună fără ca ploaia să îi atingă capul; vântul nu va deranja nici măcar o cută a veșmintelor sale.

Va trece prin foc fără să se ardă; va merge pe apele agitate fără a se scufunda. Va putea vedea cu deplină claritate toate bogățiile care se ascund în sânul Pământului.

Să ne amintim cuvintele marelui Kabir Iisus: *„Miracolele pe care eu le fac, le puteți face și voi și chiar mai multe...”*

Ordinul angelic al lumii cauzelor naturale sau lumea Voinței conștiente, este cel al Malachimilor sau Regilor Naturii, care, cu siguranță, reprezintă prin ei înșiși, principiile legitime spirituale ale elementelor.

Acești Zei inefabili și teribil de divini sunt Oameni perfecți în sensul cel mai complet al cuvântului. Aceste Ființe se află cu mult dincolo de bine și de rău.

Ascetul iluminat se umple de uimire și teroare mistică atunci când experimentează, în toate părțile Ființei sale,

prezența Zeului Liliac, puternic Domn al misterelor Vieții și ale Morții.

Nu este de prisos să amintim că încă se mai păstrează cânturi în onoarea lui Huitzilopochtli, a Mamei Zeilor, a Zeului focului, Xochipilli, Zeul muzicii, al dansului și al cântecului, în onoarea lui Xochiquetzal, Xipetotec, binecuvântatul Domn al primăverii, etc...

În clipele în care scriu aceste rânduri, mi se ivesc în minte niște amintiri insolite.

Acum mulți ani, aveam un oaspete a cărui prezență nu era bine-venită în casa mea; părea că nu are de gând să mai plece.

L-am consultat în acest caz pe Ehecatl, Zeul vântului, și este evident că subiectul a părăsit în grabă casa mea. Din fericire, aveam la dispoziție suma pe care Ehecatl mi-a cerut-o pentru acel serviciu; nimic nu ni se dă gratis, totul costă.

Acești Zei elementali sunt plătiți cu valori cosmice. Cine are cu ce să plătească, iese cu bine din negocieri.

Faptele noastre bune sunt reprezentate prin monedă cosmică. A face mereu fapte bune este un bun negoț. Astfel acumulăm capital cosmic prin intermediul căruia este posibil să facem negocieri de acest gen.

Inițiatul abordează ființele elementale în numele oricăruia dintre Regii care le guvernează. Coboară în regatele elementale ducând cu sine virilitatea sa și lucrează atunci asupra elementelor.

Punerea în acțiune a elementalilor trebuie să se inițieze în lumea cauzelor naturale; din această regiune trebuie să fie controlată... dacă lipsește acest control, magia neagră intervine imediat.

Când forțele elementale se despart de principiile lor spirituale și se transformă în ceva diferit, chiar dacă nu se urmărește să se facă vreun rău, se produce inevitabil o cădere, urmată de degenerare.

Când recucerim inocența în minte și în inimă, Principii focului, aerului, apei și pământului, deschid înaintea noastră porțile paradisurilor elementale. De aceea este necesar ca atunci când dorim să ne folosim de forțele elementale, să cerem ajutorul Regilor corespunzători.

Lumea cauzală sau lumea Voinței conștiente este, în esență, regiunea misticismului religios.

Gnosticul care învață să combine meditația cu rugăciunea, fără îndoială, poate să intre în contact, obiectiv și conștient, cu Zeii naturii.

Lumea cauzală este sfera Maeștrilor, este templul etern din ceruri pe care nici o mână nu l-a construit, este Marele Lăcaș al Fraternității Oculte.

Ești bolnav? Dorești să vindeci pe cineva? Alege atunci ca temă de concentrare, meditație, rugăciune, implorare, etc., pe faimosul Zeu Liliac al aztecilor și mayașilor. Fără îndoială, această mare Ființă este un Maestru al misterelor Vieții și ale Morții.

Când focul scoate scântei amenințând vieți, case, moșii, atunci obiectul central al meditației, concentrării, rugăminții voastre, să fie Huehueteotl, Bătrânul Zeu al focului.

Bine știu evreii rabini kabaliști că mantra lumii cauzale a fost, este și va fi întotdeauna: *Aloah Va Daath*.

A medita la acest cuvânt echivalează cu a bate la porțile minunate ale marelui Templu.

Vom transcrie acum un fragment mistic dintr-o rugăciune adresată lui Xipetotec, Zeul elemental al primăverii, care este și Zeul negustorilor.

RUGĂCIUNE:

„Tu, băutorule nocturn, de ce te lași rugat?

Pune-ți mască, Pune-ți veșmintele de aur.

Oh, Zeul meu, apa ta de pietre prețioase a căzut pe pământ; s-a transformat în quetzal înaltul chiparos; șarpele de foc s-a transformat în șarpe de quetzal.

Șarpele de foc m-a eliberat.

Poate dispare, poate dispare și atunci eu mă voi distruge, fragedă mlădiță de porumb.

Asemeni unei pietre prețioase, înverzește în inima mea; dar, tot voi mai vedea aurul și mă voi bucura dacă s-a copt, dacă s-a născut conducătorul războiului.

Oh, Zeul meu, fă, cel puțin să dea rod cu abundență câteva mlădițe de porumb; devotul tău își îndreaptă privirile spre muntele tău, spre tine; mă voi bucura dacă mai întâi se coace ceva dacă pot afirma că s-a născut Conducătorul războiului”.

Și când se realizează miracolul rodirii, devotul recunoscător îl imploră pe binecuvântatul Domn Xipetotec,

spunând:

„S-a născut Zeul porumbului în Tamoanchan.

În locul în care sunt flori, Zeul „1 Floare”, s-a născut Zeul porumbului, în locul unde este apă și umiditate, unde sunt făcuți fiii oamenilor, în prețiosul Michoacan”.

Aceste rugăciuni inefabile sunt mai degrabă de origine toltecă și sunt foarte bine scrise în limbaj ezoteric nahuatl-tlatolli.

Legenda secolelor povestește că magul abate Tritemus, acel înțelept care în anul 1483 conducea faimoasa mănăstire din Sponheim, cunoștea în profunzime știința ezoterică a elementelor.

Se spune că a făcut să apară spectrul Mariei de Borgona înaintea împăratului Maximilian, la rugămintea acestuia, și este clar că augusta umbră i-a sugerat acestuia un nou mod de a conduce și i-a dezvăluit anumite lucruri, ordonându-i să se căsătorească cu Blanca Sforza.

Toți erudiții Evului Mediu se preocupau neîncetat de magie și mulți dintre ei au lucrat cu elementalii naturii.

Unii magi, cu mare fervoare religioasă, implorau, chemându-l pe Cupidon, pentru a face să apară în oglinda magnetizată, înaintea devoților uimiți, figura ființei iubite.

Să mă ferească Dumnezeu și Sfânta Maria! Câte minuni făcea Cupidon cu ajutorul elementalilor! Abatele Tritemus se considera discipol al lui Albert cel Mare; niciodată nu a negat faptul că cel mai sfânt dintre cei sfinți practica magia.

Albert cel Mare, ca și Sfântul Tomas, a susținut realitatea Alchimiei. Tratatul său în materie se afla întotdeauna pe masa abatelui.

Tritemus povestea că atunci când Wilhelm II, conte al Olandei, a cinat cu renumitul și ilustrul înțelept Albert cel Mare, în Koln, acesta a cerut ca masa să fie pusă în grădina mănăstirii, deși erau în plină iarnă și ningea.

De îndată ce invitații s-au așezat, ca prin farmec, ninsoarea a dispărut și grădina s-a umplut cu nenumărate flori. Păsări de diverse culori zburau printre arbori, ca în cele mai frumoase zile de vară.

Călugării elevi ai misteriosului abate năzuiau să poată realiza asemenea minuni și Tritemus îndrăznea să afirme că maestrul realiza aceste minuni prin magia elementală și că în

aceasta nu era nimic demonic și în consecință, nimic pervers, condamnabil, execrabil.

Este evident că Faust, Paracelsus și Agripa, cei mai distinși trei magi ai Evului Mediu, au fost discipoli ai abatelui Tritemus.

„- Enumerați-mi cele patru elemente ale naturii”, ordona abatele călugărilor săi, în plină oră.

— *Pământul, apa, aerul și focul*.

— *Da,* continuă Maestrul, *pământul și apa, cele mai grele, sunt atrase în jos, aerul și focul, mai ușoare, în sus. Platon avea dreptate să topească focul în aer, care se transforma în ploaie, care se transforma în rouă, apoi în apă care prin solidificare se transforma în pământ...”*

Misticul care aspiră cu adevărat să se transforme într-un Malachim, într-un rege angelic al Naturii, trebuie să se transforme în rege al său însuși.

Cum am putea porunci elementalilor naturii, dacă nu am învățat să controlăm elementalii atomici ai propriului nostru organism?

Salamandrele atomice ale sângelui și ale sexului ard înspăimântător prin pasiunile noastre animalice.

Silfii atomici ai propriului nostru aer vital, în serviciul imaginației mecanice (a nu se confunda aceasta cu imaginația obiectivă, conștiența), se joacă cu gândurile noastre lascive și perverse.

Ondinele atomice ale spermei sacre dau naștere mereu la înspăimântătoare furtuni sexuale.

Gnomii atomici ai cărnii și ai oaselor, savurează indolenți lenea, gurmandismul, concupiscența.

Este urgent să știm să exorcizăm, să comandăm și să supunem elementalii atomici ai propriului nostru corp.

Prin intermediul exorcismelor focului, aerului, apei și pământului, putem, de asemenea, să supunem elementalii atomici ai propriului nostru corp.

Evident, respectivele rugăciuni și exorcisme, trebuie învățate foarte bine, pe de rost.

EXORCISMUL FOCULUI:

Se exorcizează focul aruncând în el sare, tămâie, rășină albă, camfor și sulf, pronunțând de trei ori cele trei nume ale geniilor focului: *„Michael, rege al Soarelui și al trăsnetului; Samael, rege al vulcanilor; Anael, prinț al luminii astrale,*

ascultați rugămintea mea. *Amin”*. (În continuare, devotul formulează la nivel mental rugăciunea sa).

EXORCISMUL AERULUI:

Se exorcizează aerul suflând către cele patru puncte cardinale și spunând cu credință următoarele:

„Spiritus Dei Ferebatur super aquas, et inspiravit in faciem hominis spiraculum vitae. Sit Michael dux meus et Sabtabiel, servus meus, in luce et per lucem. Fiat verbum halitus meus et imperabo spiritibus aeris hujus, et refrenabo equos solis voluntate cordis mei et cogitatione mentis meae, et nutu oculi dextri. Exorciso igitur te, creatura aeris, per pentagrammaton et in nomine tetragrammaton, in quibus sunt voluntas firma et fides recta. Amen. Sela, fiat”. Aşa să fie. (În continuare, devotul, concentrat asupra lui Michael și Sabtabiel, va formula cererea sa.)

EXORCISMUL APEI:

„Fiat firmamentum in medio aquarum et separet aquas ab aquis, quae superius șicut quae inferius, et quae inferius șicut quae superius, ad perpetranda miracula rei unius. Sol ejus pater est, luna mater, et ventus hanc gestavit in utero suo. Ascendit a terra at coelum, et rursus a coelo in terram descendit. Exorciso te, creatura aquae, ut sis mihi speculum Dei vivi in operibus ejus, et fons vitae et ablutio pecatorum. Amen”. (În continuare, devotul, concentrat asupra lui Tlaloc sau Nicksa, face rugăciunea la nivel mental).

EXORCISMUL PĂMÂNTULUI:

„Prin cuiul de magnet ce străbate inima lumii, prin cele douăsprezece porți ale cetății sfinte, prin cele șapte metale care curg în interiorul venelor Pământului și în numele lui Gob, supuneți-vă mie, muncitori subterani”. (Apoi, devotul, concentrat asupra lui Gob, va formula cererea sa.)

Vechii magi foloseau în operațiunile de magie elementală fumigații cu ramuri de dafin, artemisă, rută, salvie, pin, rozmarin, etc. Vegetalele ardeau pe cărbunii încinși. Această practică este magnifică. Aerul se umple cu parfumul plantelor, focul exorcizat va reflecta voința celui care operează și forțele subtile ale naturii îl vor asculta și îi vor răspunde. În acele momente, apa pare că tremură și fierbe, focul împrăștie o stranie mireasmă și se aud în aer voci necunoscute; însuși pământul pare că se cutremura.

În acele momente, magii din Evul Mediu reușeau să facă în așa fel ca geniul elemental Cupidon să apară în oglinda magnetizată și să arate în aceasta, nu numai chipul persoanei iubite, ci, ceea ce este mai interesant, ceea ce destinul le rezervă întotdeauna ființelor ce se adoră.

Zeii focului, Agni, Huehueteotl, etc., Elohimii aerului, Paralda, Ehecatl, etc., divinitățile apei, Nicksa, Tlaloc, etc., Gob și alte zeități subterane, îl asistă întotdeauna pe misticul care îi invocă cu înțelepciune, iubire și forță.

Ni s-a spus ca orice mag care lucrează cu elementalii naturii se poate face invizibil după voie.

Fără îndoială, ca și orice altă facultate, această putere se obține numai prin supreme sacrificii.

Este clar că sacrificiul semnifică în mod clar alegerea deliberată, plină de discernământ, al unui bine superior în locul unuia inferior.

Cărbunele pe care îl consumă locomotiva, este sacrificat în mod crud pentru a produce mișcarea atât de indispensabilă pentru transportul pasagerilor.

În realitate, sacrificiul este o transmutare de forțe. Energia, latentă în cărbunele sacrificat pe altarul locomotivei, prin intermediul instrumentelor folosite, este transformată în energia dinamică a vaporilor.

Există un mecanism psihologic și cosmic totodată care este pus în mișcare de fiecare act de sacrificiu și prin care acesta este transformat în energie spirituală, care, la rândul său, poate fi aplicată la diferite alte mecanisme și poate să reapară în planul formelor într-un tip de forță integrantă absolut diferită de cea care a fost la origine. De exemplu, un bărbat își poate sacrifica emoțiile pentru carieră, iar o femeie poate să își sacrifice cariera în favoarea emoțiilor.

Unele persoane sunt dispuse să își sacrifice plăcerile terestre pentru deliciile spiritului.

Cu toate acestea, este foarte dificil să întâlnești pe cineva dispus să renunțe la propriile suferințe, să le sacrifice pentru ceva superior.

Sacrificați suprema durere, foarte firească, ce apare la moartea unei ființe iubite și veți obține o teribilă transmutare de forțe, a cărei consecință ar putea fi puterea de a vă face invizibili după voie.

Doctorul Faust știa să se facă invizibil după voință. Este evident că amintitul mag obținuse această putere pe bază de sacrificii.

Înțelepții medievali aveau o formulă magică minunată prin care se făceau invizibili.

Este de ajuns, după cum spun ritualurile și invocațiile folosite, a ști să se folosească în mod magic următoarea formulă liturgică:

„Athal, Bathel, Nothe Jhoram, Asey, Cleyubgit, Gabellin, Semeney, Mencheno, Bal, Labenentem, Nero, Meclap, Halateroy, Palcim, Tingimiel, Plegas, Peneme, Fruora, Heam, Ha, Ararna, Avora, Ayla, Seye, Peremies, Seney, Levesso, Hay, Barachalu, Acuth, Tural, Buchard, Caratim, per misercordiam, abibit ergo mortale, perficiat qua hog opus, ut invisibiliter, ire possim".

Acest tip de formule magice au la bază credința adevărată și de nezdruncinat.

Această credință trebuie să o fabricăm prin studiul analitic, profund și prin experiență mistică directă.

◻ CAPITOLUL XVI ◻
DESPRE VISE ◻

Gnoza ne învață că există mai multe tipuri de vise, pe care decadenta Psihologie Modernă a emisferei occidentale le ignoră radical.

Fără îndoială, visele sunt de mai multe feluri, datorită faptului concret că sunt în strânsă legătură cu fiecare dintre centrii psihici ai organismului uman.

În numele adevărului și fără nici o exagerare, putem afirma că majoritatea viselor sunt legate de centrul instinctiv-motor; acestea sunt ecoul evenimentelor trăite în timpul zilei, simple senzații și mișcări, o pură repetiție astrală a ceea ce am trăit în timpul zilei.

Astfel, anumite experiențe de tip emoțional, precum frica, care face atât de mult rău umanității, reușesc să se manifeste în aceste vise haotice ale centrului instinctiv-motor.

Astfel, există vise emoționale, sexuale, intelectuale, motor-instinctive, etc., etc., etc…

Visele cele mai importante, trăirile intime ale Ființei, sunt în legătură cu doi centri: emoționalul superior și mentalul superior.

Fără îndoială, aceste vise relaționate cu cei doi centrii superiori, se dovedesc interesante, ele se caracterizează întotdeauna prin ceea ce am putea numi un fir epic.

Acum, dacă ne gândim la Raza Creației, la centrii superiori și inferiori și la influențele care coboară prin amintita Rază Cosmică, trebuie să admitem că în noi pătrund vibrații luminoase care încearcă să ne vindece, să ne informeze asupra stării în care ne aflăm, etc...

Se dovedește util să primim mesaje și să ne aflăm în contact cu adepții azteci, mayași, tolteci, egipteni, greci, etc...

De asemenea, este minunat să conversăm cu unele dintre părțile cele mai elevate ale Ființei noastre.

Centrii superiori sunt pe deplin dezvoltați în noi și ne transmit mesaje pe care trebuie să învățăm să le captăm în mod conștient.

Acele persoane foarte speciale care au avut momente în viață în care au fost în amintire de sine, când au văzut un lucru sau o persoană comună și obișnuită, într-un mod cu totul nou, nu vor fi surprinse dacă le spun, în aceste capitole, că acele momente au aceiași calitate și savoare interioară ca și aceste rare și stranii vise, relaționate cu cei doi centri, emoționalul și mentalul superior.

Fără îndoială, semnificația acestor vise transcendentale aparține aceluiași ordin căruia îi aparține însăși realizarea Razei Creației și anume, octavei laterale a Soarelui.

Când cineva începe să își dea seama de profunda semnificație a acestui tip specific de vise, este semn că anumite forțe luptă pentru a ne trezi, pentru a ne vindeca sau însănătoși.

Fiecare dintre noi este un punct matematic în spațiu care servește drept vehicul anumitor sume de valori, bune sau rele.

Moartea este o operație matematică; odată terminată operația matematică, singurul lucru care rămâne, sunt valorile (bune sau rele).

În acord cu legea eternei reîntoarceri, este evident că valorile se întorc, se reîncorporează.

Dacă un om începe să se ocupe mai conștient de micul ciclu de evenimente recurente din viața sa personală, ar putea atunci să verifice prin el însuși, prin intermediul experienței mistice directe, că în somnul zilnic se repetă întotdeauna aceiași operație matematică a morții.

În absența corpului fizic, în timpul somnului normal, valorile, scufundate în lumina astrală, se atrag și se resping în acord cu legea atracției universale.

Întoarcerea la starea de veghe, implică, de fapt și de drept, întoarcerea valorilor în interiorul corpului fizic.

Unul dintre lucrurile cele mai extraordinare este acela că oamenii consideră că sunt în legătură numai cu lumea exterioară.

Gnoza ne învață că suntem în legătură cu o lume interioară, invizibilă pentru simțurile fizice obișnuite, însă vizibilă pentru clarvăzători.

Lumea interioară invizibilă este mult mai vastă și conține mult mai multe lucruri interesante decât lumea exterioară, către care ne orientăm mereu prin cele cinci ferestre ale simțurilor.

Multe vise se referă la locul în care ne situăm în lumea interioară invizibilă, din care izvorăsc diversele circumstanțe ale vieții.

Limbajul viselor este comparabil cu limbajul parabolelor.

Cei care interpretează totul literal, cred că Semănătorul din Evanghelia Cristică a ieșit să însămânțeze și că sămânța a căzut pe teren pietros, etc., etc., însă nu înțeleg semnificația acelei parabole, întrucât aceasta aparține limbajului simbolic al centrului emoțional superior.

Nu este de prisos să afirm că orice vis, oricât de absurd sau incoerent ar fi, are o anumită semnificație, întrucât ne indică atât centrul psihic cu care este relaționat, cât și starea psihologică a acestui centru.

Mulți penitenți care se credeau caști, când au fost supuși la probe în lumile interne, au fost învinși în centrul sexual și au căzut datorită poluțiilor nocturne.

La adeptul perfect, cei cinci centrii, intelectual, motor, instinctiv și sexual, funcționează în deplină armonie cu infinitul.

Care sunt funcționalismele mentale din timpul somnului?

Ce emoții ne agită și ne mișcă? Care sunt activitățile noastre în afara corpului fizic? Ce senzații instinctive predomină? Suntem conștienți de stările sexuale pe care le avem în timpul somnului?

Trebuie să fim sinceri cu noi înșine. Pe bună dreptate, Platon afirma: *„Omul se cunoaște după visele sale”*.

Tema funcționării greșite a centrilor este o temă care

necesită un studiu de o viață întreagă, prin intermediul auto-observării în acțiune și a examinării riguroase a viselor.

Nu este posibil să înțelegem într-o clipă centrii și modul lor corect sau greșit de funcționare; avem nevoie de răbdare infinită...

Întreaga noastră viață se desfășoară în funcție de centri și este controlată de aceștia.

Gândurile, sentimentele, ideile, speranțele, fricile, iubirile, urile, acțiunile, senzațiile, plăcerile, satisfacțiile, frustrările noastre, etc., se găsesc în centri.

Descoperirea vreunui element inuman în oricare dintre centri, trebuie să fie un motiv mai mult decât suficient pentru munca ezoterică.

Orice defect psihologic trebuie mai întâi înțeles prin intermediul tehnicii meditației, înainte de a trece la eliminarea lui.

A extirpa, a eradica, a elimina orice element nedorit, este posibil numai cerând ajutorul lui Tonantzin (Mama Divină Kundalini), o parte a propriei noastre Ființe, Fohatul particular al fiecăruia dintre noi.

Numai așa murim clipă de clipă; doar prin moarte se obține noul...

Pe scara ființelor și lucrurilor, fără îndoială că la noi ajung influențe de tot felul. Dacă am înțeles Raza Creației, am ști, de asemenea, ca în fiecare clipă a vieții ajung la noi influențe și că acestea sunt de diverse calități.

Este bine să ne amintim întotdeauna că există influențe superioare care acționează asupra noastră și care sunt înregistrate de aparatul nostru psihic, însă, dacă suntem atașați de simțurile noastre și nu acordăm o atenție deplină vieții noastre interioare, atunci nu vom reuși să percepem aceste influențe.

▫ CAPITOLUL XVII ▫
DISCIPLINA YOGĂI VISULUI ▫

Acei aspiranți care în mod sincer doresc experiența mistică directă, fără discuție că trebuie să înceapă cu disciplina Yogăi visului.

Este necesar ca gnosticul să fie exigent cu sine și să învețe să creeze condițiile favorabile pentru a-și aminti și a înțelege toate aceste experiențe intime care survin întotdeauna

în timpul somnului.

Înainte de a ne culca pentru a ne odihni după oboseala și eforturile de peste zi, este necesar să ne orientăm atenția deplină asupra stării în care ne aflăm.

Devoții care datorită circumstanțelor duc o viață sedentară, nu pierd nimic, ba, dimpotrivă, câștigă mult, dacă înainte de culcare fac o scurtă plimbare, în pas alert, la aer curat; această plimbare le va relaxa mușchii.

Fără îndoială, trebuie să clarificăm că niciodată nu trebuie să abuzăm de exercițiile fizice; trebuie să trăim într-un mod armonios.

Cina, gustarea sau mâncarea finală a zilei, trebuie să fie ușoară, fără alimente grele sau stimulante, evitând cu grija să mâncăm alimente care ar putea să ne țină treji, să ne împiedice să dormim.

Forma cea mai elevată de a gândi este de a nu gândi. Când mintea este liniștită și în tăcere, liberă de oboseala zilei și de preocupările lumești, se găsește atunci într-o stare sută la sută favorabilă pentru a practica Yoga visului.

Când centrul emoțional lucrează, procesul gândirii încetează, chiar dacă este pentru scurt timp.

Este evident că centrul amintit intră în activitate prin beția dionisiacă.

Acest extaz devine posibil când ascultăm cu infinită devoțiune simfoniile delicioase ale lui Wagner, Mozart, Chopin, etc., etc…

Muzica lui Beethoven, foarte specială, se dovedește extraordinară pentru a face să vibreze intens centrul emoțional superior.

În ea, gnosticul sincer găsește un imens câmp de explorare mistică, pentru că nu este o muzică de forme, ci de idei arhetipale inefabile; fiecare notă are propria sa semnificație; fiecare tăcere corespunde unei emoții superioare.

Beethoven, simțind atât de intens probele și rigorile „Nopții Spirituale”, în loc să eșueze, ca mulți aspiranți, și-a deschis ochii intuiției către supra-naturalul misterios, către partea spirituală a naturii, către acea regiune unde trăiesc Regii angelici ai acestei Mari Creații Universale: Tlaloc, Huehueteotl, etc…

Urmăriți-l pe acest „muzician-filozof” de-a lungul întregi

sale vieți exemplare. Pe masa de lucru are mereu în fața ochilor pe Divina sa Mamă Kundalini, inefabila Neith, Tonantzin din Anahuac, suprema Isis egipteană.

Ni s-a spus că amintitul Mare Maestru, pusese la picioarele acelei figuri adorabile o inscripție, scrisă de el însuși, care spunea, misterioasă: *„Eu sunt ceea ce a fost, este și va fi și nici un muritor nu mi-a ridicat vălul”*.

Progresul intim revoluționar, este imposibil fără ajutorul imediat al Divinei noastre Mame Tonantzin.

Orice fiu recunoscător trebuie s-o iubească pe mama sa; Beethoven o iubea din toată inima pe a lui.

În afara corpului fizic, în timpul orelor de somn, sufletul poate conversa cu Mama sa Divină; însă, este evident că trebuie să începem cu disciplina visului.

Trebuie să acordăm atenție camerei în care dormim. Decorul trebuie să fie agreabil. Culorile cele mai de dorit pentru scopul urmărit sunt, în ciuda a ceea ce sfătuiesc alți autori, cele trei culori de bază care corespund întotdeauna celor trei forțe primare ale naturii (Sfântul Triamanzikamno) Sfânta afirmație, Sfânta negație și Sfânta conciliere.

Merită să afirm că cele trei forțe originare ale acestei Mari Creații, se cristalizează întotdeauna în forma pozitivă, negativă și neutră.

„Causa Causorum” a Sfântului Triamanzikamno se găsește ascunsă în elementul activ Okidanok; acesta din urmă, în el însuși, este emanația Sacrului Soare Absolut (AIN).

Evident, respingerea celor trei culori fundamentale, după toate motivele aici expuse, echivalează, prin simplă deducție logică, cu a cădea în absurd, în aberație...

Yoga visului se dovedește extraordinară, minunată, formidabilă; cu toate acestea, poate fi foarte exigentă.

Camera trebuie să fie întotdeauna foarte bine parfumată și aerisită, însă nu inundată de aerul rece al nopții.

După o revizuire detaliată a sinelui și a camerei în care va dormi, gnosticul trebuie să își examineze patul.

Dacă observăm o busolă oarecare, putem verifica singuri faptul că acul acesteia se orientează întotdeauna spre nord.

Fără îndoială, este posibil să profitam în mod conștient de acest curent magnetic al lumii care curge întotdeauna de la sud la nord.

Să orientăm patul, astfel încât capul să fie înspre nord; astfel vom putea folosi în mod inteligent curentul magnetic indicat de acul busolei.

Salteaua nu trebuie să fie nici prea tare, nici exagerat de moale, adică, trebuie să aibă o elasticitate care să nu afecteze în nici un fel procesele psihice ale celui care doarme.

Arcurile care scârțâie sau un pat care trosnește și pocnește la cea mai mică mișcare, constituie un obstacol serios pentru aceste practici.

Sub pernă se așează un caiet sau carnet și un creion, astfel încât să poată fi ușor găsite pe întuneric.

Așternutul trebuie să fie foarte curat; fața de pernă se parfumează cu parfumul nostru preferat.

După ce a îndeplinit toate aceste cerințe, ascetul gnostic va trece la a doua etapă a acestei discipline ezoterice.

Se va băga în pat și după ce va stinge luminile, se va așeza în decubit dorsal, adică pe spate, cu ochii închiși și mâinile așezate pe plexul solar.

Va rămâne complet liniștit pentru câteva clipe și după ce s-a destins sau relaxat total, atât la nivel fizic cât și mental, se va concentra asupra lui Morfeu, Zeul Visului.

Fără îndoială, fiecare dintre părțile izolate ale Ființei noastre Reale, exercită anumite funcțiuni și Morfeu este tocmai (a nu se confunda cu Orfeu) cel însărcinat să ne educe în tainele viselor.

Ar fi mai mult decât imposibil să trasăm o schemă a Ființei; însă, toate părțile spiritualizate, izolate, ale formei noastre obișnuite, aspiră la perfecțiunea absolută a funcționalismelor lor.

Când ne concentrăm asupra lui Morfeu, acesta se bucură de minunata ocazie pe care i-o oferim.

Este urgent să avem credință și să știm să implorăm. Noi trebuie să îi cerem lui Morfeu să ne instruiască și să ne trezească în lumile suprasensibile.

În aceste momente, gnosticul începe să fie cuprins de o somnolență foarte specială, și atunci trebuie să adopte postura leului:

„Culcat pe partea dreaptă, cu capul înspre nord, ridică picioarele în sus, până ce genunchii rămân îndoiți. În această poziție, piciorul stâng se sprijină pe cel drept; apoi obrazul drept

se așează pe palma dreaptă și mâna strângă se lasă să se sprijine pe piciorul stâng”.

Când ne trezim din somnul normal nu trebuie să ne mișcăm, pentru că este evident că atunci se agită valorile și se pierd amintirile.

Fără îndoială, exercițiul retrospectiv devine indispensabil în aceste clipe, atunci când dorim să ne amintim cu precizie deplină, toate și pe fiecare dintre visele noastre.

Gnosticul trebuie să noteze foarte atent detaliile viselor în carnetul sau caietul așezat sub pernă pentru acest scop.

Astfel va putea ține o evidență minuțioasă asupra progresului său intim în Yoga visului.

Chiar dacă în memorie nu rămân decât amintiri vagi ale visului sau viselor, acestea trebuie să fie minuțios consemnate.

Dacă nu a mai rămas nimic în memorie, trebuie să se înceapă exercițiul retrospectiv plecând de la primul gând pe care l-am avut când ne-am trezit; Evident, acela este în strânsă legătură cu ultimul vis.

Trebuie să clarificăm solemn faptul că exercițiul retrospectiv începe înainte de a fi revenit total la starea de veghe, când încă ne mai găsim în stare de somnolență, încercând să urmărim conștient secvența visului.

Practicarea exercițiului amintit începe întotdeauna cu ultima imagine pe care am avut-o cu câteva clipe înainte de a ne trezi.

Încheiem acest capitol afirmând solemn că nu este posibil să trecem mai departe de această practică relaționată cu disciplina Yogăi visului, dacă nu am reușit să ne amintim perfect visele.

▫ CAPITOLUL XVIII ▫
SOMNUL TANTRIC ▫

Fără îndoială, se dovedește urgent să revedem lunar carnetul sau caietul nostru de notițe, cu scopul de a verifica singuri progresul memoriei onirice.

Orice posibilitate de uitare trebuie eliminată. Nu trebuie să continuăm cu practicile următoare, atâta timp cât nu am ajuns la o memorie perfectă.

Se dovedesc interesante acele drame care par ieșite din alte secole sau care se desfășoară în medii sau ambiențe care nu au nimic de a face cu existența zilnică a celui care visează.

Trebuie să fim în stare de percepție alertă, alertă noutate, și să fim foarte atenți la studiul detaliilor care includ chestiunii specifice, convorbiri, reuniuni, temple, activități neobișnuite cu alte persoane etc., etc., etc…

Odată obținută dezvoltarea totală a memoriei onirice, după ce am eliminat orice posibilitate de uitare, procesul simbolismului va deschide calea revelației.

Știința de bază a interpretării viselor trebuie căutată în legea analogiilor filosofice, în legea analogiei contrariilor, în legea corespondențelor și a numerologiei.

Imaginile astrale, reflectate în oglinda magică a imaginației, niciodată nu trebuie interpretate în mod literal, întrucât sunt doar reprezentări simbolice ale ideilor arhetipice și trebuie să fie utilizate la fel cum un matematician își folosește simbolurile algebrice.

Merită să afirm că acest gen de idei coboară din lumea Duhului pur.

Evident, ideile arhetipice care provin de la Ființă, sunt minunate deoarece ne informează, fie asupra stării psihologice al vreunui centru al mașinii, fie asupra unor chestiuni ezoterice foarte intime, fie asupra unor succese sau pericole…, întotdeauna îmbrăcate cu haina simbolismului.

A pătrunde cutare sau cutare simbol astral, cutare scenă sau figură, cu scopul de a extrage ideea esențială, este posibil numai prin intermediul *„meditației Ființei, care este logică și comparativă”*.

Ajunși la acest stadiu al disciplinei Yogăi visului, devine indispensabil să intrăm în aspectul tantric al problemei.

Înțelepciunea antică învață că Tonantzin (Devi Kundalini), Mama noastră Divină Cosmică particulară, (întrucât fiecare persoană o are pe a sa, proprie), poate să îmbrace orice formă, întrucât ea este originea tuturor formelor. Astfel, este bine ca gnosticul să mediteze asupra ei înainte de a adormi.

Aspirantul ar trebui să pătrundă zilnic în procesul somnului repetând cu multă credință următoarea rugăciune: *„Tonantzin, Teteoinnan, oh, Mama mea, vino la mine, vino la mine”*.

Conform științei tantrice, dacă gnosticul insistă în această practică, mai devreme sau mai târziu, ca prin farmec, dintre amorfele și schimbătoarele expresii ale viselor sale, va apărea un element inițiator.

Până când nu s-a identificat integral acest element inițiator, este indispensabil să continuăm înregistrarea viselor în carnet sau caiet.

Studiul și analiza profundă a fiecărui vis notat, este indispensabilă în disciplina ezoterică a somnului tantric.

Indiscutabil, gnosticul sincer care ajunge la această etapă a disciplinei tantrice, este pregătit, din acest motiv, să facă pasul următor, care va fi tema următorului nostru capitol.

□ CAPITOLUL XIX □
PRACTICA REÎNTOARCERII □

Când aspirantul a reușit să realizeze cu succes deplin toate exercițiile gnostice în relație cu ezoterismul viselor, este evident că atunci este pe deplin pregătit pentru practica reîntoarcerii.

În capitolul anterior am spus că elementul inițiator apare ca prin farmec dintre expresiile amorfe și schimbătoare ale viselor.

Anumite persoane foarte sensibile, rafinate și impresionabile, au deținut întotdeauna în ele însele elementul inițiator.

Acele persoane se caracterizează prin repetiția continuă a aceluiași vis; acele persoane retrăiesc în mod periodic cutare sau cutare scenă, sau văd constant în experiențele lor onirice, o anumită creatură sau simbol.

De fiecare dată când, la trezirea din somnul normal, își va aminti elementul inițiator, acesta fiind un simbol, sunet, culoare sau persoană, etc., aspirantul, cu ochii închiși, va continua să vizualizeze imaginea-cheie familiară și apoi, intenționat, va încerca să adoarmă din nou, continuând cu același vis.

Cu alte cuvinte, vom spune că aspirantul încearcă să devină conștient de propriul vis și de aceea continuă intenționat cu el, dar, aducându-l în starea de veghe, cu deplină luciditate și autocontrol.

Astfel, se transformă în spectator și actor al unui vis, cu avantajul, deloc de neglijat, de a putea abandona scena după plac, pentru a se mișca liber în lumea astrală.

Atunci aspirantul, eliberat de toate legăturile cărnii, în afara corpului său fizic, se va desprinde de vechiul și familiarul său mediu, pătrunzând într-un univers condus de legi diferite.

Disciplina somnului la buddhiștii tantrici conduce în mod

didactic la trezirea conștiinței.

Gnosticul se poate trezi, poate ajunge la adevărata stare de iluminare, numai înțelegând și dezintegrându-și visele. Scrierile sacre din India afirmă solemn că lumea întreagă este visul lui Brahma.

Pornind de la acest postulat hindus, afirmăm hotărât următoarele: *„Când Brahma se trezește, visul se termină”*.

Cât timp aspirantul nu a obținut dezintegrarea totală, nu numai a viselor, ci și a resorturilor psihologice care le stau la bază, trezirea absolută este mai mult decât imposibilă.

Trezirea definitivă a conștiinței este posibilă doar printr-o transformare radicală.

Cele patru Evanghelii Cristice, insistă asupra necesității de a ne trezi; din nefericire, oamenii continuă adormiți…

Quetzalcoatl, Christosul mexican, cu siguranță a fost un om sută la sută trezit. Multitudinea capacităților sale indică, cu deplină precizie, vechimea cultului său și venerația profundă ce i se purta în toată America centrală.

Zeii sfinți din Anahuac sunt oameni perfecți în sensul cel mai complet al cuvântului; creaturi complet treze; ființe care au eliminat din psihicul lor orice posibilitate de a visa.

Tlaloc, *„cel care face să încolțească”*, Zeu al ploilor și al fulgerului, este de asemenea un om treaz, care a trebuit să elimine din psihicul său nu numai visele sale, ci mai mult, orice posibilitate de a mai visa. Este figura centrală a vechii culturi olmece și apare întotdeauna cu masca tigrului-șarpe pe securile colosale și pe diversele figurine de jad.

Tezcatlipoca și Huitzilopochtli, creaturi ale focului, vii reprezentări ale nopții și zilei, sunt, de asemenea, oameni treziți, ființe care au reușit să treacă dincolo de vise.

În afara corpului fizic, omul treaz îi poate invoca pe Zeii sfinți ai aztecilor, mayașilor, toltecilor, etc…

Zeii din Codexurile Borgia, Borbon, etc., răspund la chemarea omului trezit.

Cu ajutorul Zeilor sfinți, omul trezit poate studia în lumina astrală, Doctrina secretă din Anahuac.

▫ *CAPITOLUL XX* ▫

CELE PATRU BEATITUDINI ▫

În capitolul anterior am vorbit mult despre elementul inițiator al visului și este evident că acum nu ne rămâne altceva

de făcut decât să învățăm să îl folosim.

Când gnosticul a ținut o evidență a viselor sale, descoperă negreșit visul care se repetă mereu; printre altele, acesta este un motiv mai mult decât suficient pentru a nota în carnet sau caiet toate visele.

Fără îndoială, experiența onirică repetată constant, este elementul inițiator care utilizat în mod inteligent, ne conduce la trezirea conștiinței.

De fiecare dată când misticul, culcat în patul său, adoarme intenționat, meditând asupra elementului inițiator, rezultatul nu se lasă niciodată mult așteptat. De obicei anahoretul retrăiește acel vis conștient, putându-se separa de scenă după voie, pentru a călători prin lumile suprasensibile.

Oricare alt vis, poate, de asemenea, să fie folosit cu acest scop, atunci când cunoaștem bine tehnica.

Cel care se trezește dintr-un vis, poate continua intenționat cu acesta, dacă dorește. În acest caz, trebuie să adoarmă din nou, retrăind experiența onirică folosind imaginația.

Nu este vorba de a ne imagina că ne imaginăm, fundamental este să retrăim visul cu întregul său realism anterior.

Repetarea intenționată a visului este primul pas spre trezirea conștiinței; a ne separa de vis după voie și în mijlocul dramei, este al doilea pas.

Unii aspiranți reușesc să facă primul pas, însă le lipsește forța pentru a-l face pe al doilea.

Acele persoane pot și trebuie să se ajute singure, prin intermediul tehnicii meditației.

Luând niște decizii foarte serioase, acești devoți vor practica meditația înainte de a adormi.

În acest caz, problema lor intimă va fi tema concentrării și auto-reflexiei evidente, în meditația interioară profundă.

În timpul acestei practici, misticul neliniștit, plin de emoție sinceră, o va chema pe Mama sa Divină Tonantzin (Devi Kundalini).

Vărsând lacrimi de durere, ascetul gnostic se lamentează cu privire la starea de inconștiență în care se găsește și imploră ajutorul, rugând-o pe Mama sa să îi dea forța necesară pentru a se desprinde de orice vis după voie.

Finalitatea acestei discipline a visului tantric este aceea de a pregăti discipolul ca să recunoască clar cele patru Beatitudini care îi apar în experiența onirică.

Această disciplină ezoterică este doar pentru persoane foarte serioase, întrucât necesită răbdare infinită și enorme supra-eforturi intime.

S-a vorbit mult în lumea orientală despre cele *„patru lumini”* ale somnului și noi trebuie să studiem această chestiune.

Prima dintre ele se numește *„lumina revelației”* și stă scris cu litere de aur în cartea vieții, că această lumină se percepe chiar înainte sau în primele ore ale somnului.

Trebuie să subliniem, fără nici o exagerare, faptul că, pe măsură ce somnul devine mai profund, nedoritul amestec de impresii reziduale și curentul obișnuit de gânduri discriminatorii, din fericire, încetul cu încetul dispare.

În acest stadiu al somnului, apare progresiv a doua iluminare, cea care se cunoaște în Asia cu numele minunat de *„lumina întăririi”*.

Fără îndoială, ascetul gnostic, prin extraordinara disciplină a somnului tantric, reușește să treacă cu mult dincolo de această etapă, ajungând să capteze total celelalte două lumini.

A experimenta clar crudul realism al vieții practice, în lumile superioare ale Conștiinței cosmice, înseamnă a atinge a treia lumină, cea a *„realizării imediate”*.

A patra lumină este cea a *„iluminării interioare profunde”* și vine la noi ca prin farmec, în plină experiență mistică.

„Aici, în al patrulea grad al vidului, sălășluiește Fiul Mamei luminii clare”, afirmă un tratat tibetan.

Vorbind sincer și fără ocolișuri, declar următoarele: în realitate, disciplina somnului tantric este o pregătire ezoterică pentru acest somn final care este moartea.

După ce a murit de multe ori în timpul nopților, anahoretul gnostic care a captat în mod conștient cele patru Beatitudini ce se prezintă în experiența onirică, atunci când se dezîncarnează, trece în starea „post-mortem” cu aceiași ușurință cu care se introduce voluntar în lumea viselor.

În afara corpului fizic, gnosticul conștient poate verifica singur destinul care le este rezervat sufletelor după moarte.

Dacă în fiecare noapte, prin disciplina tantrică a somnului,

ezoteristul poate să moară conștient și să pătrundă în lumea celor morți, este evident că, din același motiv poate *„să studieze Ritualul Vieții și al Morții în timp ce sosește Oficiantul”*.

Hermes, după ce vizitase lumile infernale, unde a văzut cu oroare destinul rezervat sufletelor pierdute, a experimentat lucruri neobișnuite.

„Privește în această parte, îi spune Osiris lui Hermes, vezi acel roi de suflete care încearcă să se întoarcă în regiunea lunară? Unele sunt aruncate pe pământ ca niște vârtejuri de păsări, lovite de furtună. Altele, ating cu mari bătăi de aripi sfera superioară care le agață în rotația ei. Odată ajunse acolo, recuceresc viziunea lucrurilor divine”.

Aztecii așezau o ramură uscată la înmormântarea celui ce fusese ales de către Tlaloc, Zeul ploilor.

Se spunea că atunci când Preafericitul ajungea la *„Câmpia deliciilor”*, Tlalocan, ramura uscată înverzea, arătând prin aceasta, revenirea la o nouă existență, reîntoarcerea.

Cei care nu au fost aleși de către Soare, sau de către Tlaloc, se duc în mod fatal în Mictlan, care este la nord, regiune unde sufletele suferă o serie de probe magice, la trecerea lor prin regiunile infernale.

Locurile unde sufletele suferă teribil înainte de a atinge odihna veșnică, sunt în număr de nouă.

Aceasta vine să ne amintească de *„cele nouă cercuri dantești”*, din Divina Comedie a lui Dante Alighieri.

Mulți sunt Zeii și Zeițele care populează cele nouă cercuri dantești ale infernului aztec.

Nu este de prisos să ne amintim, în acest Mesaj de Crăciun 1974-1975, de înspăimântătorul Mictlantecutli și de tenebroasa Mictecacihuatl (Mictlancihuatl), *„domnul și doamna infernului”*, locuitori ai celui mai adânc dintre locurile scufundate, cel de-al nouălea infern.

Sufletele care trec prin probele „infernului aztec”, mai târziu, după „cea de-a doua moarte”, pătrund fericiți în paradisurile elementale ale naturii.

Fără îndoială, sufletele, care după moarte nu coboară în lumile infernale, și nici nu urcă la Regatul de lumină aurie, nici în Paradisul lui Tlaloc, nici în Regatul eternei concentrări, etc., se reîntorc sau revin în forma mediată sau imediată într-un nou corp fizic.

Sufletele alese de Soare sau de către Tlaloc, se bucură mult timp în lumile superioare înainte de a se întoarce în Valea Samsarei.

Anahoreții gnostici, după ce au captat cele patru lumini ale somnului, pot să viziteze în mod conștient, în fiecare noapte, Tlalocanul, sau să coboare în Mictlan, sau să se pună în legătură cu acele suflete, care înainte de a se întoarce, trăiesc în regiunea lunară.

▫ CAPITOLUL XXI ▫
ÎNGERUL PĂZITOR ▫

Începem ultimul capitol al acestei cărți cu următoarea frază: Cel dintâi educator al oricărui mare inițiat, se transformă, de fapt și de drept, în cauza fundamentală a tuturor părților spiritualizate ale autenticei sale ființe.

Orice Guru recunoscător, se prosternează cu umilință în fața primului creator al ființei sale autentice.

Când, după multe munci conștiente și suferințe voluntare, se dezvăluie, înaintea ochilor noștri plini de lacrimi, perfecțiunea absolută obținută în funcționarea tuturor părților spiritualizate, izolate, ale propriei noastre prezențe, impulsul Ființei, gratitudinea față de cel dintâi educator, izvorăște atunci în noi.

Fără îndoială, perfecțiunea absolută a tuturor și a fiecăreia dintre părțile izolate ale Ființei, este posibilă numai murind în noi înșine, în fiecare clipă.

Există diferite stadii de autorealizare intimă. Unii inițiați au obținut perfecționarea anumitor părți izolate ale Ființei, însă, mai au încă mult de muncit până să obțină perfecțiunea absolută a tuturor părților Ființei.

În nici un caz nu am putea să descriem Ființa, pare o armată de copii inocenți... Fiecare dintre aceștia exercită anumite funcții. A obține integrarea totală este cea mai mare aspirație a oricărui inițiat. Când se obține autorealizarea intimă a celei mai elevate părți a Ființei, se primește gradul de Ismech.

Domnul nostru Quetzalcoatl, Hristosul mexican, fără îndoială că a dezvoltat și partea cea mai elevată a Ființei sale.

Zeii elementali ai naturii, precum Huehueteotl, Tlaloc, Ehecatl, Chalchiuitlicue, Ginebra lui Tlaloc, Xochiquetzal, Zeița florilor, etc., asistă inițiatul în operațiunile sale de magie elementală, cu condiția unei conduite corecte.

Însă, niciodată nu trebuie să îl uităm pe Intercesorul

nostru elemental, magul elemental din interiorul nostru, care îi poate invoca pe Zeii elementali ai naturii și poate realiza miracole... Fără îndoială, el este o altă parte izolată a propriei noastre Ființe.

Trei Zeițe, care în realitate sunt aspectul aceleiași Divinități, o reprezintă pe Mama noastră Divină (variantă sau derivare a propriei noastre Ființe): Tonantzin, Coatlicue, Tlazolteotl...

Părțile izolate ale Ființei noastre sunt multe. Ne umplem de uimire la amintirea Leului Legii, a celor două Genii care notează faptele noastre bune și rele, a Poliției Karmei de asemenea, parte a Ființei noastre, a Preamilostivului, a Celui plin de compasiune, ai noștri Tată-Mamă uniți, al Îngerului păzitor, etc...

Puterile înflăcărate ale Îngerului păzitor sunt extraordinare, minunate, teribil de divine...

Din izvoare perfect gnostice, conservate în secret în mănăstirile inițiatice și care sunt foarte diferite de pseudocreștinismul și pseudoocultismul obișnuit, comun, am aflat cu adevărat ce este Îngerul păzitor.

Ajunși pe tărâmul misterios al istoriei și vieții Jinașilor, am descoperit, nu numai Templul din Chapultepec din Mexic și pe oamenii celei de-a patra verticale, ci, de asemenea – și acest fapt este uimitor – puterile Îngerului păzitor în legătură cu toate acestea.

Se cade să nu uităm niciodată că Părintele Prado și Bernal Diaz din Castillia se amuzau împreună privind sacerdoții din Anahuac în stare de Jinas.

Anahoreții pluteau minunat atunci când se transportau prin aer de la Cholula până la Templul cel Mare; aceasta avea loc zilnic, la asfințitul soarelui.

Niciodată, în plimbările lor nocturne, discipolii din Sais, în delta Nilului, nici cei care în podișurile din Persia îl urmau pe Zaratustra, nici admiratorii Turnului Bel din Babilonia, nu au avut perspective mai slăvite decât cei care se supun zilnic disciplinei somnului tantric.

În afara corpului fizic, anahoretul gnostic poate, dacă dorește, să invoce acea parte izolată a Ființei care în ezoterismul practic poartă numele de Înger păzitor; fără îndoială, Inefabilul va răspunde la chemarea sa...

O seninătate diafană, o liniște fără limite, o fericire extatică precum cea pe care o experimentează sufletul atunci când rupe lanțurile materiei și ale lumii, este tot ceea ce simțim în acele clipe minunate…

Restul îl poți ghici deja, iubite cititor, întotdeauna se pot obține servicii magice din „Lohegrin”.

Dacă în acele momente de extaz îi cerem Îngerului păzitor să ne scoată corpul adormit din pat, unde l-am lăsat odihnindu-se, și să îl aducă la noi, atunci fenomenul magic se va realiza cu deplin succes.

Când simțim pe umerii noștri animici o ciudată presiune, atunci corpul nostru fizic este deja pe drum, adus de Îngerul păzitor.

Dacă păstrăm o atitudine receptivă, deschisă, subtilă, corpul fizic va pătrunde în interiorul nostru.

Tantristul gnostic conștient, în loc să revină la corpul său fizic, așteaptă că acesta să vină la el, pentru a călători cu el către Tărâmul promis, în a patra coordonată.

Ulterior, cu ajutorul Îngerului păzitor, ascetul gnostic se întoarce la casa și la patul său, fără nici un pericol.

Venerabilii Maeștri ai Fraternității Oculte călătoresc cu corpurile lor fizice prin a patra verticală, putând să o abandoneze acolo unde doresc.

Aceasta înseamnă că Maeștrii înviați ai Ordinului Superior își pot permite luxul, deloc de neglijat, de a renunța la toate sistemele de transport moderne: autobuze, avioane, automobile, etc., etc., etc.

Înalta valoare inițiatică pe care o conțin procedurile critico-analogice și simbolice care, în vechile timpuri au constituit esența vie a acelei școli alexandrine a filaleteilor sau „iubitorilor de adevăr”, academie sintetică din secolul IV, fondată de Ammonio Saccas, marele autodidact eclectic și de către Plotin, continuatorul lui Platon. De-a lungul secolelor, cu ajutorul principiilor doctrinare din Egipt, Mexic, Peru, China, Tibet, Persia, India etc., etc., etc., a permis multor inițiați să se orienteze către Cărarea Tăișului de Cuțit.

O mențiune foarte specială o merită „Androgilia” lui Ammonio Saccas, carte de aur prin excelență.

Fără îndoială, greșeala multor pseudoezoteriști și pseudoocultiști moderni își are originea în amorul propriu; se

iubesc mult pe sine; doresc evoluția mizeriei pe care o poartă în interior...

Doresc să continue... aspiră la perfecțiunea aceluia care cu nici un chip nu merită perfecțiunea sau să continue.

Acești oameni cu un psihic subiectiv se cred bogați, puternici, iluminați, Maeștri, salvatori, Avatari și râvnesc pe deasupra, o poziție magnifică „dincolo”, însă în realitate nu cunosc nimic despre ei înșiși, desconsideră în mod lamentabil propria neputință, nimicnicie, nerușinare, nenorocire, mizerie psihologică și goliciune.

Noi, gnosticii, nu aspirăm să fim mai buni sau mai răi, dorim doar să murim în noi înșine, clipă de clipă.

Știm că suntem niște nenorociți și niște mizerabili..., la nimic nu ar servi evoluția sinelui însuși. Preferăm moartea supremă; numai prin moarte survine noul.

De ce ar trebui să luptăm pentru evoluția și progresul propriei noastre nenorociri? Moartea este mai bună...

Dacă sământa nu moare, planta nu se naște. Când moartea este absolută, ceea ce se va naște, este, de asemenea, absolut.

Anihilarea totală a eului însuși, disoluția radicală a ceea ce avem mai drag în interior, dezintegrarea finală a celor mai bune dorințe ale noastre, gânduri, sentimente, pasiuni, resentimente, dureri, emoții, idealuri, uri, iubiri, gelozii, răzbunări, mânii, afecțiuni, atașamente, desfrâu etc., etc., etc. este urgent, grabnic, de neamânat, ca să apară flacăra Ființei, aceasta care nu aparține timpului, care este mereu nouă.

Ideea pe care fiecare dintre noi o poate avea despre Ființă, niciodată nu este Ființa. Conceptul intelectual pe care ni l-am fi elaborat despre Ființă, nu este Ființa. Opinia asupra Ființei, nu este Ființa. Ființa este Ființa și singura rațiune de a fi a Ființei, este însăși Ființa.

Frica de moartea absolută, este un obstacol, o piedică, un inconvenient în calea obținerii schimbării radicale.

Fiecare dintre noi poartă în el însuși o creație greșită. Este indispensabil să distrugem ceea ce este fals, pentru a se ivi cu adevărat o creație nouă.

Niciodată nu am încerca să promovăm evoluția falsului, preferăm anihilarea totală.

Din negrul și înspăimântătorul mormânt al abisului, se

ivesc diversele părți înflăcărate ale Ființei; Îngerul păzitor este una dintre multele părți izolate.

Acei care cunosc cu adevărat misterele Templului, minunata reflexie a misterelor bahice, eleusine și pitagoreice, niciodată nu ar dori să continue cu mizeria lor interioară.

Trebuie să ne întoarcem la punctul de plecare originar, trebuie să ne întoarcem la tenebrele primordiale ale lui „A nu fi” și la Haos, pentru a se naște lumina și pentru a se ivi în interiorul nostru o nouă creație.

În loc să ne temem de anihilarea totală, este mai bine să învățăm să iubim și să cădem în brațele Binecuvântatei noastre Zeițe Mama-Moarte.

▫ NOTĂ FINALĂ ▫
MAGNIFICAT ANIMA MIA! ▫

Destinul tău, iubite cititor, niciodată nu va fi ca al celorlalți muritori, dacă, după ce vei fi studiat în profunzime această carte, vei practica metodele sau sistemele predate aici pentru trezirea conștiinței.

Pentru a da valoare celor scrise în aceste pagini, aș putea cita pe înțelepții scriitori medievali întâlniți pe ici-colo, după vechiul șiretlic literar.

Aș putea recurge la șiretlicul divinului Platon, atribuind lui Socrate ceea ce Sacerdotul din Sais i-a povestit lui Solomon în delta Nilului.

Aș putea apela, în final, la alte încântări proprii relatărilor mai mult sau mai puțin istorice, pentru a da mai multe date ezoterice privind viața și extraordinarele evenimente gnostice din Anahuac, fără a omite legămintele sacre ale sigiliilor inițiatice.

Însă, nu este necesar să mai adaug ceva la această carte. Consider că prin nouă zile de studiu, meditație, izolare și post, se vor putea experimenta în mod direct adevărurile conținute în acest tratat ezoteric.

Aveau grijă de lucrurile divine, aveau un singur zeu; îl considerau zeul suprem; îl invocau, îl implorau; numele său era Quetzalcoatl.

Și respectau atât de mult lucrurile divine, încât împlineau tot ceea ce le spunea sacerdotul Quetzalcoatl, îndeplineau, nu deformau nimic.

El le spunea, le insufla; acest Zeu unic, Quetzalcoatl este

numele său, nu cere nimic, doar șerpi, doar fluturi, pe care voi trebuie să îi oferiți, pe care voi trebuie să-i sacrificați pentru el. (Codicele Matritense)

◻ *POSTFAȚĂ* ◻

Fără nici o îndoială, Gnoza este învățătură care permite captarea directă a adevărurilor ascunse în toate manifestările culturale ale popoarelor lumii.

Gnoza, fiind cheia auto-cunoașterii și baza filosofică și religioasă a revelației divine, se convertește în talismanul prețios care ne determină să aprofundăm misterul Ființei implicite a omului.

În această căutare neobosită a realității divine, întotdeauna ne gândim la bazele elenistice ale filosofiei și, desigur, la considerațiile Mesopotamiene și Caldeene în legătură cu marele mister ocult al sufletului ființei umane.

Cu toate acestea, Victor Manuel Gomez Rodriguez, în această operă intitulată „Doctrina secretă din Anahuac”, ne introduce în neobișnuitul scenariu filosofic, religios și mistic al Nahuașilor.

„Dacă este cert faptul că trebuie să ținem seama în cadrul oricărui sistem gnostic de elementele sale elenistice orientale, incluzând Persia, Mesopotamia, Siria, India, Palestina, Egiptul, niciodată nu ar trebui să ignorăm principiile gnostice perceptibile în sublimele culte religioase Nahua, Toltece, Aztece, Zapotece, Maya, Chibchas, Quechuas, etc., din Indo-America”.

Vorbind foarte deschis și fără ocolișuri, afirmăm: „Gnoza este un funcționalism foarte natural al Conștiinței, o Filosofie Perennis et Universalis”.

Universalitatea este caracteristica intrinsecă ce scânteiază în fundamentele gnostice. Această calitate a pierdut-o creștinismul atunci când a căzut în abandonul principiilor metafizice ale tuturor timpurilor. Fapt pentru care a sfârșit mai târziu fracționându-se în secte ce încă persistă în zilele noastre.

Tocmai „universalitatea principiilor arhetipice ale Gnozei” este ceea ce permite investigatorului sincer conectarea curentelor filosofice și religioase ale Orientului cu gândirea metafizică a Occidentului.

Grație și acestei opere, dar mai ales Cunoașterii interioare experimentate în tine însuți, avem posibilitatea de a intra în contact cu divinitățile oricărui panteon, fie el Maya, Olmec,

Toltec sau Aztec, cu Elohimii ebraici, cu Devașii hinduși sau pur și simplu cu Îngerii și Arhanghelii lumii creștine.

Mistere precum cel al lui „Lucifer”, considerat în cadrul dogmei catolice ca antiteza divinității, recapătă prin intermediul Antropologiei Gnostice adevăratul său loc în cadrul teologiei comparate. Magicele vrăjitorii ale unui Faust medieval redobândesc dimensiunile metafizice sau teurgice, grație dezvăluirii tematicii azteco-mayașe despre Xolotl-Lucifer, fratele lui Quetzalcoatl, stăpânul metamorfozelor escatologice produse în Valea Anahuacului.

Se remarcă, de asemenea, în aceste pagini, frumoasa prezentare pe care Gnoza o face „Binarului Serpentin”, prezent în toate concepțiile teologice încă de la începutul veacurilor. Motiv în plus pentru care culturile Maya și Aztecă, printre altele, sunt numite „Culturi Serpentine”. Însuși misterul Șarpelui se află la baza religiei Naga (Serpentină) din India Prevedică.

Vom termina spunându-i fidelului nostru cititor faptul că de foarte puține ori în istoria Lumii a fost înfățișată oamenilor împărăția lui Dumnezeu cu simplitatea, naturalețea și profunzimea cu care o face Gnoza.

Dincolo de orice comentariu, să lăsăm sufletul neliniștitului cititor să savureze aroma divinului, conținut în orizontul acestor pagini scrise cu focul viu al cărbunilor care ard în Sanctuarul Adevărului…

OM MANI PADME HUM.